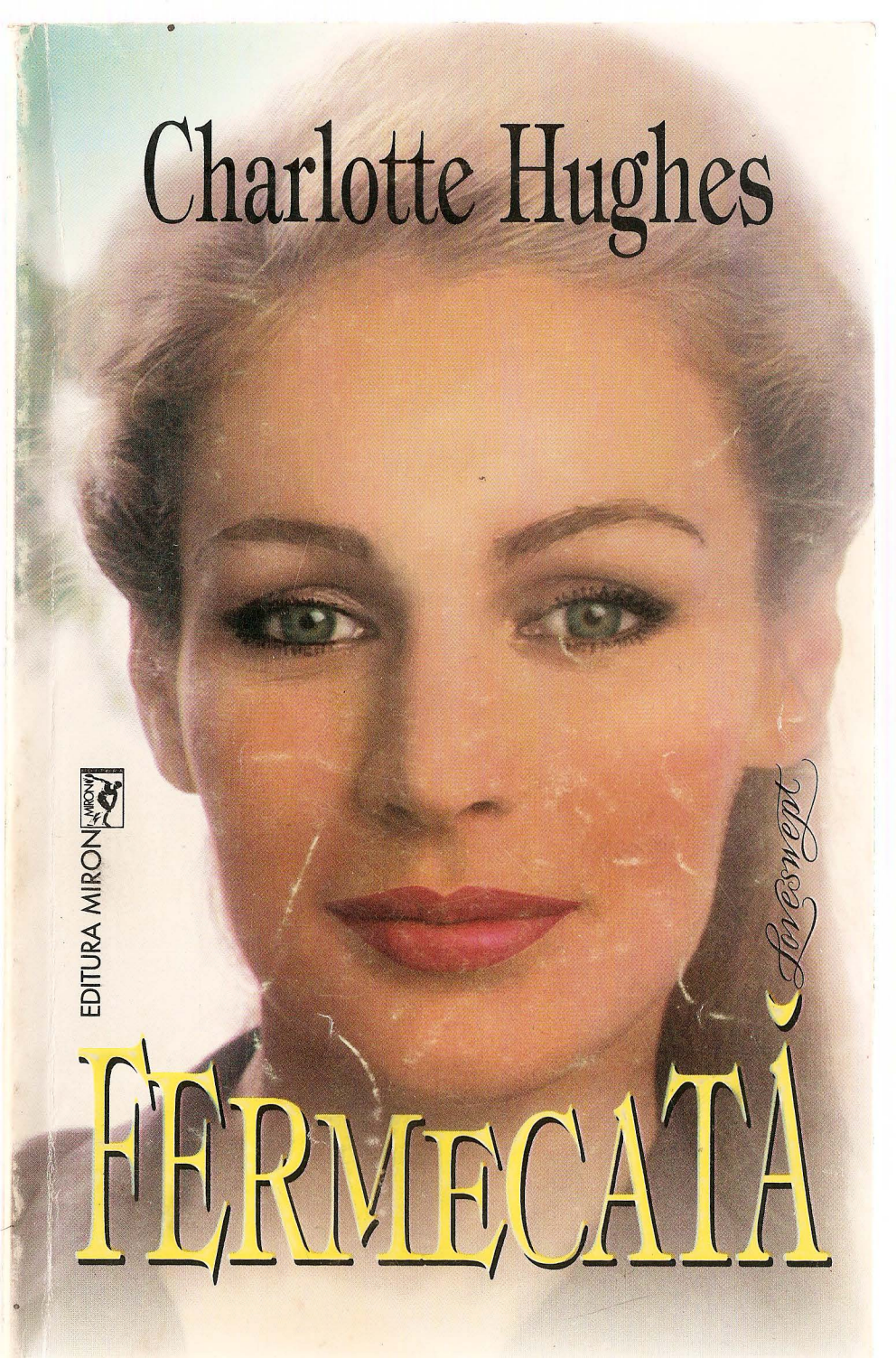
Charlotte Hughes
FERMECATĂ
Invenit
EDITURA MIRON

Tehnoredactor: LAURA GORNEANU
Corector: IOANA PATRICHE

ISBN 973-95060-1-0

Capitolul 1

Ploaia cădea în rafale acum, lovind cu putere vegetaţia luxuriantă de pe malurile golfului Lizard.

Un broscoi scoase un sunet gros, în semn de protest, cînd o puternică pală de vînt scutură trestiile înalte şi stuful de pe marginea rîului. Frunzele mari de palmier, în formă de evantai, se aplecară mult din cauza vîntului puternic şi un întreg covor de lintiţă zbură dus de rafale în partea cealaltă a golfului, unde se cuibări printre chiparoşii pitici şi

zambilele de apă. Deasupra, cerul de august părea un uriaş baldachin plin de apă, gata să se reverse. O rafală de vînt aduse în casă stropi de ploaie şi Michelle Thuruston închise repede fereastra.

Îi aruncă bunicii o privire furioasă.

– Reba Kenner, eşti cea mai încăpăţînată şi mai afurisită persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Ai să mori, pricepi? Dacă rămîi aici, eşti un om mort.

Bătrîna îi aruncă nepoatei ei un zîmbet şi încuviinţă tăcută. La optzeci de ani, Reba Kenner era o ediţie prescurtată a propriei persoane din tinereţe. Dar pielea îi era netedă şi curată, iar părul, alb şi des, era sănătos, urmare a unui preparat pe care-l băuse ani de zile şi despre care povestea că ar fi conţinut două părţi de apă din golfuleţ. Insistase ca acelaşi leac să-l bea şi nepoata ei cînd era adolescentă, pentru a scăpa de acnee şi acesta era motivul, sau cel puţin aşa considera Reba, că la treizeci de ani, tenul lui Michelle era la fel de neted ca al unui copilaş, iar părul ei lung, de culoarea căpşunei, era des şi frumos. Dar în timp ce Michelle era foarte agitată, bunica ei era foarte calmă.

– Mai vrei cafea, draga mea? întrebă ea în cele

din urmă cu un glas plăcut şi catifelat.

Michelle rămase cu ochii ei verzi pironiţi asupra bătrînei, simţind cum neliniştea şi frustrarea au tendinţa de a o copleşi, la fel ca şi vîntul de afară.

– Ai auzit ceva din ce-am spus, bunico? întrebă ea.

– Am auzit aproape tot, mărturisi femeia, dar cred că ar fi bine să-ţi spun că mi s-a terminat alaltăieri bateria de la aparatul acustic şi încă nu am înlocuit-o. Mă gîndeam că poate mergem împreună în oraş, dacă tot eşti aici.

Michelle rămase cu gura căscată nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Bunico, nu putem merge în oraş. S-a anunţat un uragan.

– Ştii că i-au pus numele de Katie?

– Da. Şi noaptea trecută a lovit Cuba. Înţelegi? Probabil că va lovi şi aici.

Michelle rezistă tentaţiei de a o scutura pe bunica ei în timp ce-i vorbea, dorind din tot sufletul ca ea să înţeleagă primejdia. Era extenuată după tura de noapte pe care o petrecuse la urgenţă, urmărind cu atenţie înaintarea uraganului. De cînd părinţii ei plecaseră cu serviciul în străinătate, rămăsese în sarcina ei să aibă grijă de bunica. Şi la

ora cinci după-amiază furtuna îşi schimbase cursul, fiind acum mai mult ca sigur că şi Louisiana va fi lovită.

Pentru că Reba nu avea telefon, Michelle n-avusese cum s-o anunţe. Parcursese distanţa de două ore de la Baton Rouge în timp record, sosind la Lizard Thicket puţin după ora nouă, în acea dimineaţă, îmbrăcată încă în uniforma de soră medicală. Acum se simţea tentată s-o arunce în spate pe bătrîna subţirică şi să fugă cu ea la maşină, înainte de a fi prea tîrziu.

Reba continuă să mîngîie motanul auriu ce-i şedea în poală şi care torcea zgomotos de plăcere şi apoi se ghemui fericit pe genunchii ei.

– Nu am de gînd să-mi părăsesc animalele, Mic, spuse ea cu ochii brusc înlăcrimaţi.

Michelle n-o mai văzuse plîngînd pe bunica ei decît o singură dată şi asta, la înmormîntarea bunicului.

Pentru ea, această scenă era la fel de dureroasă ca şi cele la care era martoră la camera de gardă şi simţi cum şi pe ea încep s-o înţepe ochii. Aruncă în jur o privire neputincioasă asupra menajeriei de animale. Cel puţin vreo şase pisoi stăteau întinşi pe scaune, pe fotolii şi pe covoraşul împletit de modă veche din faţa căminului. În bu-

cătărie, o căţea de vînătoare cenuşie cu pete, pe nume Mae West, fătase de curînd opt căţeluşi. În sufragerie, o colivie mare, deosebită, constituia adăpostul unui papagal mare, de culoare verde, pe nume Mister Ed şi care nu tăcuse o clipă de cînd sosise Michelle.

– Cred că le-am putea lua cu noi la Baton Rouge, spuse ea nu tocmai convinsă, înghiţind cu greu nodul din gît.

Simţi cum o trece un fior la gîndul că toate acele animale ar putea călători în *Mustang*-ul ei decapotabil nou-nouţ. Şi cînd te gîndeşti că plătise în plus pentru scaunele acelea acoperite cu piele albă.

Reba chicoti.

– Parcă văd blană şi pene zburînd de jur împrejur.

Căţeaua aia n-o să lase pe nimeni să se apropie de puişorii ei.

Michelle oftă din rărunchi şi se aşeză într-un vechi balansoar din răchită ce nu se potrivea cu nimic altceva din încăpere. Casa Rebei arătase întotdeauna de parcă ar fi fost mobilată dintr-un depozit de vechituri din apropiere. Nu arunca niciodată nimic. Tot ceea ce exista în casă era fie cîrpit, fie reparat, dar pînă şi Michelle, care pre-

fera stilurile moderne, trebuia să recunoască faptul că mobilierul era deosebit de confortabil. Ce n-ar fi dat să tragă acum un pui de somn în vechiul pat de fier al bunicii.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-ai să fii de acord, spuse Michelle obosită. Ce-am să mă fac oare cu tine, bunico? Nu vrei să-ţi pui telefon şi niciodată nu-mi răspunzi la scrisori. Pe măsură ce trece timpul, devii parcă o adevărată pustnică. De unde să ştie cineva, pentru Dumnezeu, dacă eşti bolnavă sau ţi se face rău şi cazi?

Reba întinse mîna şi o bătu uşurel pe nepoata ei cu afecţiune pe braţ.

– Draga mea, sînt în stare să-mi am singură de grijă, crede-mă pe cuvînt. Şi ştii cît de mult ţin la singurătatea mea.

Ţistui din buze.

– Eşti doar obosită. Întotdeauna te agiţi cînd eşti obosită. Ce-ar fi să te întinzi puţin pe canapea şi să te odihneşti? Casa asta veche e mult mai zdravănă decît crezi tu. Doar am trecut printr-o grămadă de furtuni de cînd mă ştiu. Şi la fel şi tu, dacă-ţi mai aduci aminte de verile pe care le-ai petrecut aici cînd erai mică. N-o să păţim nimic.

Michelle ştia că era inutil să o contrazică. Cînd Rebei îi intra ceva în cap, nimeni nu mai reuşea

să-i schimbe hotărîrile. Putea ea să se roage mult şi bine, prin asta nu face decît s-o încăpăţîneze pe Reb de a rămîne pe loc.

– Atunci cred că ar trebui să ne apucăm să pregătim casa, spuse Michelle în cele din urmă, ridicîndu-se din balansoar.

Ea nu prea ştia de unde să înceapă. Era învăţată să facă faţă la urgenţe, la asta se pricepea cel mai bine. Dar majoritatea oamenilor se arătau cooperanţi în asemenea situaţii, nu ca Reba care nu intenţiona deloc să o ajute.

Michelle încercă să se gîndească la tot ceea ce le-ar fi de folos în cazul în care furtuna va lovi cu putere, iar ea nu avea nici cea mai mică îndoială că aşa se va întîmpla. În timpul nopţii lovise coasta Cubei, vîntul avînd o viteză de aproape 180 de kilometri la oră, distrugînd o mulţime de case. Şi cînd toată lumea credea că-şi va schimba cursul, întorcîndu-se în golf şi slăbind în intensitate, prinsese din nou puteri şi se îndrepta acum către nord. Se aprecia că va lovi curînd Pensacola, Bilosci şi New Orleans, chiar în acea după-amiază.

Şi apoi o auzi. La început, Michelle crezu că era vîntul, dar zgomotul puternic continua să persiste.

Se grăbi către fereastră, şterse cu palma geamul aburit şi aruncă o privire afară. O barcă mică cu motor, abia vizibilă din cauza ploii, înconjură pîlcul de chiparoşi.

– Vine cineva, spuse ea.

– Pe vremea asta?

Reba se ridică de pe scaun şi veni la fereastră lîngă nepoata ei.

– Oh, acesta trebuie să fie Gator Landry, spuse ea, uitîndu-se la mica ambarcaţiune. Este noul nostru şerif. Bineînţeles că nu Gator este adevăratul lui nume. A fost botezat Matthieu, după tatăl său. Dar oamenii de pe aici întotdeauna i-au spus Gator. Dar eu una nu ştiu de ce.

Ochii lui Michelle se măriră ca două jumătăţi de dolar.

– Cred că nu e vorba despre Gator Landry pe care l-am cunoscut în vara cînd am împlinit cincisprezece ani? întrebă ea, nevenindu-i să creadă şi amintindu-şi de băiatul Cajun, cu părul şi ochii negri ca tăciunele, care o tachinase, o chinuise şi o urmărise fără milă în anul acela.

– Şi chiar l-a făcut cineva şerif?

Reba chicoti.

– Oh, cu Gator e bine, spuse ea. Recunosc că are ceva sălbatic în el, dar dacă o să ajungă măcar pe jumătate la fel de bun ca tatăl său, atunci o să fie bine. Tatăl lui a fost şerif mai bine de treizeci de ani, ştiai?

Reba făcu o pauză.

– Bineînţeles că Gator n-a fost prea încîntat cînd oamenii l-au ales. S-a strîmbat chiar de-a binelea. Reuşise să strîngă ceva bani de pe o plantaţie cu trestie de zahăr, de-aici, din sud, şi se hotărîse să o lase mai uşor o vreme. Da, într-adevăr, a fost cam iritat cînd oamenii l-au ales şerif.

Michelle îşi strînse buzele încruntată.

– De ce a acceptat postul?

Reba ridică din umeri.

– Păi, oraşul acesta a fost bun cu familia lui Gator. Casa lor a ars pînă în temelii cînd era el mic, iar oamenii de aici s-au strîns şi le-au construit un cămin nou. Mama lui Gator locuieşte încă acolo şi cît a fost el plecat toţi anii aceştia, încercîndu-şi norocul, tot oamenii de aici au avut grijă de ea. Şi apoi, ultimul nostru şerif nu făcea nici cît o ceapă degerată. Stătea şi se uita cum banda aia de răufăcători de la sala de jocuri teroriza bătrînii de pe aici. Bănuiesc că se temea de ei. Oricum, oamenii l-au dat jos şi l-au ales şerif pe Gator. Toată lumea ştie că lui Gator Landry nu-i e frică de nimeni şi de nimic.

Rîse încet.

– Oricum, a făcut mare gălăgie cînd a aflat că a fost ales şerif fără permisiunea lui.

Zîmbetul Rebei dispăru şi deveni serioasă.

– Apoi cineva a atacat-o chiar pe mama lui Gator şi i-a furat poşeta. N-a păţit nimic altceva dar Gator a văzut roşu înaintea ochilor. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să închidă sala.

Michelle clătină din cap. Gator Landry era unul dintre ultimii oameni din lume peste care se aştepta să dea după toţi aceşti ani. Bineînţeles că asta s-ar fi întîmplat oricum, mai devreme sau mai tîrziu, într-un loc de mărimea orăşelului Lizard Thicket, unde aproape toată lumea era înrudită prin legături de sînge sau căsătorie.

– De ce crezi că a venit aici? întrebă Michelle, urmărindu-l cu privirea pe bărbatul cu pelerină galbenă de ploaie, care-şi lega ambarcaţiunea de un stîlp din spatele casei. Ploaia cădea lovindu-i cu putere capul, umerii şi spatele lat. Era o figură impozantă chiar şi de la distanţă.

Reba îşi strînse buzele necăjită.

– Sînt sigură că va încerca să mă convingă să plec, spuse ea. Dar n-am de gînd s-o fac.

Reba deschise uşa din spate şi scoase capul afară.

– Intră, Gator, strigă ea, încercînd să se facă auzită peste zgomotul ploii şi al vîntului.

– Ai să te-neci pe vremea asta.

Preţ de o clipă singurul zgomot pe care-l auzi Michelle, în afară de şuieratul vîntului, fură bătăile propriei inimi. Se dojeni în gînd pentru această încordare a nervilor. La naiba, ea şi cu Gator fuseseră doar nişte copii în vara aceea, neavînd mai mult de cincisprezece ani. Aşa cum îl ştia pe Gator, probabil că el nici nu-şi mai amintea de ea, îşi zise Michelle în gînd.

Se auzi zgomot de paşi pe veranda din spate şi o clipă mai tîrziu, Gator Landry apăru în uşă, o siluetă masivă ce păru să umple întreg spaţiul de la intrare, cu umeri laţi ce se scuturară, împrăştiind apă pe duşumeaua de lemn a Rebei. Îşi scoase pălăria şi se strîmbă, de parcă efortul ar fi fost prea mult pentru el. Ochii îi erau roşii, faţa palidă, verzuie, iar Michelle se gîndi că părea gata-gata să cadă din picioare.

– Reba, cred că ai auzit că furtuna se îndreaptă spre noi, spuse el, cu glasul lui grav ce avea acel accent unic, Cajun şi care făcu să răsune pereţii încăperii.

Scutură din cap şi picături de apă se împrăştiară peste tot.

– Trebuie să te iau de-aici. Am făcut nişte adăposturi în oraş.

– Nu merg, Gater, spuse Reba ridicîndu-şi bărbia încăpăţînată. Ştii foarte bine că n-o să mi se permită să-mi aduc animalele în adăposturile acelea şi refuz categoric să plec şi să le las lipsite de apărare. Şi apoi, nepoata mea o să aibă grijă de mine.

Gator îi aruncă o privire întrebătoare, apoi se uită în jur înainte de a-şi fixa ochii asupra lui Michelle.

O clipă rămaseră uitîndu-se fix unul la altul, iar tăcerea din încăpere deveni la fel de asurzitoare precum vîntul şi ploaia de afară.

– Ce cauţi aici? o întrebă el cu un ton aproape acuzator.

Bruscheţea din glasul lui o surprinse. Deci îşi amintea de ea, îşi zise Michelle, reuşind să-şi păstreze atitudinea distantă, fără a-şi da de gol propriile gînduri. Îşi lăsă privirea să rătăcească asupra lui. Era la fel de aspru ca şi înainte, îşi zise ea. Trăsăturile lui erau prea colţuroase pentru a avea o frumuseţe clasică dar era destul de impresionant pentru a întoarce capul oricărei femei. Nasul şi gura erau puţin prea pronunţate, moştenire de familie, dar în vreme ce aceleaşi trăsături ar fi

părut deplasate pe chipul altui bărbat, lui îi sporeau caracterul. Şi, Doamne, ea nu uitase niciodată, ochii aceia de onix. Privirea aceea pătrunzătoare ar fi putut trece şi printr-un zid de piatră, înmuind genunchii oricărei femei. Se împlinise şi era mai înalt. Avea aproape doi metri. Cămaşa kaki pe care o purta stătea întinsă pe pieptul lui masiv, unde se afla înfiptă şi insigna aurie de şerif. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni strîmţi care îi veneau ca o mănuşă, iar la brîu purta o lanternă, un baston şi un pistol. Cu siguranţă că arăta deosebit faţă de cei cu care ea era obişnuită să lucreze, îmbrăcaţi în halate albe, scrobite.

În cele din urmă Michelle reuşi să rostească.

– Bună, Gator, spuse ea, m-am gîndit că bunica s-ar putea să aibă nevoie de mine... cu furtuna asta şi cu restul.

– N-ar trebui să te afli aici. Nici una dintre voi. Furtuna asta vine exact peste noi. Trebuie să vă duc undeva unde să fiţi în siguranţă.

– Nu plec nicăieri, spuse Reba, iar Michelle şi Gator se uitară la ea iute, de parc-ar fi uitat că se afla şi ea de faţă.

– Şi pe urmă, nici nu mi-e frică de furtună, adăugă Reba încrucişîndu-şi braţele subţiri pe piept.

Gator oftă din rărunchi şi-şi trecu degetele prin părul negru-albăstrui. La naiba, ce durere de cap afurisită avea. Probabil că suferea de cea mai grozavă mahmureală din viaţa lui. Exact furtuna asta îi mai lipsea.

– Haide, Reba, nu te mai strîmba, spuse el. Cînd o să lovească uraganul ăsta o să distrugă casa, iar tu n-ai să poţi face nimic, cu atît mai puţin să-ţi aperi animalele. Haide să mergem la şalupă înainte de a apuca să se umple cu apă şi să se scufunde.

– Nu merg nicăieri, Gator, şi cu asta am încheiat orice discuţie.

Reba se îndreptă către un scaun şi se aşează ţeapănă. Privirea ei era inflexibilă.

– Socotesc că la vîrsta mea sînt în stare să iau o hotărîre.

– Atunci o să te iau pe sus, spuse el cu o privire la fel de ameninţătoare precum furtuna ce se apropia.

Reba îşi încleştă mîinile pe marginea scaunului.

– Iar eu am să ţip şi am să urlu, pînă cînd o să se dărîme tavanul, spuse ea.

– Zău?

Gator îşi puse mîinile în şolduri şi se încruntă la bătrînă.

– Atunci cred că o să trebuiască să te împuşc.

– Las-o în pace, spuse Michelle.

Ochii lui negri se ridicară surprinşi cînd Michelle se apropie de el.

– N-o poţi forţa pe bunica mea să meargă cu tine. Şi nici un fel de ameninţări nu-i vor schimba hotărîrea.

Gator păru dintr-o dată amuzat. Nu-şi pierduse curajul, slavă Domnului. Se legănă înainte şi înapoi pe călcîie.

– Ei, Reba ştie că n-am s-o împuşc de-adevăratelea. Încerc numai s-o sperii puţin.

– Ei, hai copii, îi certă Reba cu blîndeţe. Hai să nu ne mai agităm atît. Sîntem încordaţi din cauza furtunii.

Se ridică de pe scaun.

– Hai în bucătărie, Gator, să-ţi dau ceva să mănînci. Arăţi groaznic. Probabil că te-ai culcat tîrziu azi-noapte.

– Acum nu încerca să schimbi vorba, Reba.

O urmă în încăperea alăturată.

– Am să beau doar un pahar cu suc de roşii, dacă ai. Şi vreo două aspirine, adăugă el cu speranţă în glas.

Michelle rămase surprinsă. Se luă după ei şi-i urmări din uşa bucătăriei cum Gator primi aspirina şi o bău cu un pahar mare de suc de roşii.

– Nu-mi vine să cred, spuse ea. Eşti mahmur. Şi mai spui că eşti şerif? Ai nişte ochi roşii ca naiba şi arăţi de parcă acum te-ai fi dat jos din pat. Şi, pentru Dumnezeu, aia de pe gît e o muşcătură?

Gator puse paharul gol pe masă şi se întoarse cu faţa către Michelle.

– Uite ce e, doamnă, spuse el punîndu-şi hotărît mîinile în şolduri. Nu-i treaba nimănui cum îmi petrec eu serile de sîmbătă. Am grijă de oamenii ăştia douăzeci şi patru de ore pe zi, şase zile pe săptămînă şi dacă vreau să mă distrez sîmbătă seara, asta-i treaba mea. Am şase oameni care-mi ţin locul. Acum ce-ar fi să încetezi să mă mai baţi la cap în legătură cu viaţa mea personală şi să plecăm naibii de-aici? N-am la dispoziţie toată ziua.

Cînd vorbi glasul Rebei fu neînduplecat.

– Asta-i ultima dată cînd îţi mai spun, Gator. Nu plec nicăieri. Nu mă mai bate la cap.

– Ar trebui să te închid şi să arunc cheia, Reba Kenner, spuse el.

Se uită o clipă la bătrînă.

– Dacă nu vrei să te gîndeşti la tine, gîndeşte-te măcar la nepoata ta. Vrei să-i pui şi ei viaţa în pericol?

Reba fu vizibil zguduită de această idee.

– Atunci convinge-o să meargă cu tine, Gator.

Dar eu nu pot să plec. Nu mi-aş ierta niciodată dacă s-ar întîmpla ceva cu animalele mele.

– Nu fi caraghioasă, bunico, spuse Michelle. Nu te las aici singură.

Michelle se apropie de bunica ei şi-i luă mîna subţire într-ale ei.

– N-o să păţim nimic, îi spuse ea lui Gator, cu un glas în care se simţea mai mult curaj decît avea în realitate. Ar fi mai bine să pleci înainte ca vremea să se înrăutăţească şi mai mult, adăugă ea după o clipă.

Dintr-un motiv necunoscut era grăbită să-l vadă plecat. Revederea cu el, după toţi aceşti ani, o zguduise mai mult decît îndrăznea să recunoască, aducîndu-i aminte de nişte momente pline de dulci presimţiri.

Era la fel de sălbatic şi de aprig ca întotdeauna. Dar, de fapt, există lucruri care nu se schimbă niciodată, îşi spuse ea. Gator va rămîne întotdeauna de necucerit pentru o femeie. A pune mîna pe el e ca şi cum ai încerca să prinzi cu mîna un rotocol de fum.

Gator privi de la una la alta, la cele două femei. Era limpede pentru el că nepoata Rebei încerca să scape de el. Nerăbdarea şi neliniştea erau clar întipărite pe chipul acela frumos şi cu atît mai mult accentuate în ochii ei verzi, ca de

smarald. Doamne, ochii aceia! Întotdeauna simţea că se pierde cînd se uita în ei. Şi părul acela blond. Avea o nuanţă roşcată atît cît să pară ca o flacără arzătoare. Încă îşi mai putea aminti cît de mătăsos îl simţise pe pieptul lui gol. Oh, la naiba, se gîndi el. Acesta era ultimul lucru la care trebuia să se gîndească acum.

Gator îşi îndepărtă aceste gînduri. Acum trebuia să se concentreze pentru a le apăra. El era şeriful şi asta era datoria lui. Acum nu mai conta că el nu dorise slujba aceasta, *niciodată* nu şi-o dorise, de fapt. Pînă cînd va găsi pe cineva capabil să-i ia locul, era sarcina lui.

– Sînteţi amîndouă nebune, ştiaţi asta? Dacă se întîmplă ceva uneia dintre voi, s-ar putea să treacă zile întregi pînă să vă găsească cineva.

– De ce-mi spui mie asta? întrebă Michelle enervată de insistenţa lui.

Pentru Dumnezeu, de ce nu pleacă omul ăsta?

– Pentru că de tine depinde s-o convingi pe bunica ta să plece, adăugă el.

– Asta şi încerc să fac de mai bine de o oră, spuse ea. Ce vrei să fac, s-o scot afară de păr?

El bombăni o înjurătură care înroşi puternic obrajii bătrînei.

– Reba, ai cumva nişte placaj la îndemînă? întrebă el în cele din urmă.

Brusca schimbare a subiectului le luă prin surprindere pe ambele femei.

– Cred că sînt nişte bucăţi în spatele casei, spuse ea. De ce?

– Vreau să acopăr ferestrele astea, spuse el făcînd semn către geamurile mari din spatele casei.

Deşi casa avea o verandă acoperită, el ştia că un vînt puternic putea sfărîma sticla sau putea arunca ceva înăuntru, spărgînd-o.

– N-am de gînd să stau şi să aştept pînă cînd o să vină furtuna peste noi, ca să încep să iau măsuri de precauţie, murmură el trăgîndu-şi gluga pelerinei de ploaie pe cap.

Aruncă o privire către Michelle.

– Vezi dacă poţi să găseşti un ciocan şi nişte cuie.

– Doar n-ai de gînd să rămîi, spuse Michelle plină de speranţă.

– Pe dracu', doar n-o să vă las pe amîndouă singure, aici, spuse el, îndreptîndu-se deja către uşa din spate.

Ieşi trîntind-o în urma lui.

Femeile rămaseră privind uluite una la cealaltă. Michelle clătină din cap şi o trecu un fior de groază.

– Mai bine spune-mi unde-i ciocanul, spuse ea. Nu cred că o să scăpăm de el.

Nu ştia de ce-i era frică mai mult, de furtună sau de faptul că va trebui să-şi petreacă timpul cu Gator Landry.

Gator găsi placajul frumos orînduit în spatele casei. Blestemă din nou cu năduf cînd îşi dădu seama că trebuia să se bage de fapt dedesubt pentru a ajunge la el. Îşi ridică ochii spre cer enervat. De ce Dumnezeu îi lăsase să-i agaţe o insignă în piept, fir-ar să fie? se întrebă el pentru a mia oară. Cu timpul reuşise să realizeze cîte ceva, nişte bani în bancă, o casă ca lumea şi destule femei doritoare să-i încălzească patul noaptea.

Gator se lăsă pe burtă şi se tîrî către teancul de scînduri. Oare nu plătise pentru tot ce avea, cu vîrf şi îndesat, printr-o muncă grea? Doamne, zece ani asudase pe plantaţiile alea de trestie de zahăr înainte de a avea vreun cîştig. Nu avusese nici un sprijin material şi uneori stătuse chiar nemîncat, doar ca să investească fiecare bănuţ, din nou, în recoltă. Dar reuşise. Acum vreo doi ani se hotărîse să se retragă din afaceri, să poată dormi şi el pînă mai tîrziu, să pescuiască şi să se odihnească o vreme, înainte de a găsi o nouă afacere profitabilă. Şi atunci, nişte bătrîni nebuni se apucaseră să-l aleagă şerif. Mai mult decît atît, îl făcuseră să se simtă obligat de parcă le-ar fi *datorat* ceva! Asta îl deranja, de fapt, cel mai mult, se

gîndi el. Nu le datora nimic acestor oameni şi, dacă ei se aşteptau ca el să frecventeze nişte afurisite de cursuri timp de şase săptămîni doar ca să poată ocupa o slujbă pe care, de fapt, nu şi-o dorise de la bun început, n-aveau decît să aştepte mult şi bine. O să le-arate el ce greşeală făcuseră. Bineînţeles că va rămîne în post pînă cînd va afla cine o atacase pe mama lui. Abia aştepta să pună mîna pe ticălosul răspunzător de asta. După ce va rezolva această mică problemă, o să-şi dea frumos demisia şi o să pună capăt acestei situaţii.

Dar mai întîi trebuia să se ocupe de această urgenţă, îşi zise Gator. Indiferent de probleme, trebuia să aibă grijă de Reba şi de nepoata acesteia care era o încrezută, considerîndu-se întotdeauna prea bună pentru el. Doamne, ce n-ar da să-i mai taie din nasul ăla pe sus, ca să-i dovedească că nu era regina din Saaba. S-ar putea să-i prindă bine. Se întrebă dacă mai era încă virgină şi gîndul îl făcu să surîdă. Numai virginele şi bibliotecarele bătrîne se învîrteau cu nasul pe sus şi cu gura strînsă pungă, de parcă ar fi înghiţit zeamă de lămîie.

Michelle, îmbrăcată cu pelerina de ploaie, ieşi repede afară, căutîndu-l pe Gator. Ploaia cădea în rafale. Vîntul îi lipi fulgarinul de picioare şi-i îm-

proşcă noroi pe ciorapi, în timp ce mergea cu prudenţă prin curte, încercînd să nu alunece în iarba udă. Îl găsi pe Gator întins pe jos în spatele casei. O clipă nu fu în stare decît să rămînă pe loc cu ochii holbaţi.

Canadiana i se ridicase mai sus de talie, expunîndu-i trupul îmbrăcat în blugii strîmţi de la mijloc în jos. Ce corp, se gîndi ea cu privirea pironită asupra muşchilor încordaţi. Privirea ei zăbovi doar o clipă, după care se mută în jos către coapse şi glezne. Şi apoi, dintr-o dată şoldurile acelea începură să se mişte, alunecînd dintr-o parte într-alta ca un şarpe ce dă înapoi.

Se auzi un bombănit mai tare şi-i apăru şi restul trupului, ţinînd în mîinile mari un teanc de şipci din placaj.

– Haide, nu sta acolo ca o momîie, spuse Gator cînd o zări. Ajută-mă să scot placajul ăsta.

Omul ăsta n-avea nici un pic de maniere, se gîndi Michelle.

– O clipă, spuse ea punînd ciocanul şi cuiele sub streaşină ca să nu se ude.

Avea să fie o zi lungă, meditä ea.

După o oră, Michelle şi Gator reuşiseră să asigure cele două ferestre mari din spatele casei, deşi era aproape imposibil să te împotriveşti vîntului puternic, în ciuda protecţiei oferite de ve-

randa acoperită. De cîteva ori, Michelle se trezi lipită de geamuri, incapabilă să se mişte din cauza tăriei rafalelor de vînt, în timp ce peretele de apărare se ondula şi scîrţîia din toate încheieturile. O şipcă se rupse şi-i aruncă ploaiea în faţă, aproape orbind-o. În cele din urmă Gator o prinse cu amîndouă mîinile de talie şi, pur şi simplu, o luă pe sus, ducînd-o către uşa din spate.

– Intră înăuntru, strigă el. Eu mă duc să văd dacă îmi pot lega şalupa mai bine.

Michelle nu-l contrazise. Ştia că nu ar face altceva decît să-l enerveze şi mai tare, pentru că era incapabilă să se lupte cu forţa vîntului. Reuşi să deschidă uşa din spate dar o nouă rafală de vînt băgă ploaia în casă, udînd-o pe Reba care o ajută să închidă uşa la loc.

– Unde s-a dus Gator? întrebă ea frecîndu-şi nervoasă mîinile subţiri.

– Îşi verifică ambarcaţiunea, spuse Michelle, abia trăgîndu-şi sufletul.

– E rău tare afară, bunico. Rău de tot.

Michelle observă că pentru prima dată, cîinele Rebei stătea lîngă ea.

– Cum de-a ieşit Mae West din culcuş? N-ar trebui să stea cu căţeii?

– A speriat-o vîntul, spuse Reba. Nu poate sta liniştită. Şi Mister Ed parcă a înnebunit.

Făcu semn către papagalul ce se agăţase cu ghearele de zăbrelele cuştii.

Luminile clipiră şi amîndouă femeile tresăriră.

– Îmi trebuie toată banda adezivă pe care o ai în casă, îi spuse Michelle bunicii ei. În timp ce eu lipesc geamurile, vreau să cauţi lumînări.

Michelle îşi scoase pelerina de ploaie dar nu se sinchisi să se schimbe de uniforma udă. Trecu la treabă, lipind geamurile cît putea de repede. Gator veni şi el după cîteva minute, îşi scoase canadiana, lăsînd-o jos pe podea şi o ajută. Cînd terminară banda adezivă reuşiseră să asigure majoritatea geamurilor de la primul etaj şi pe cele mai mari de la al doilea.

Gator se dădu înapoi din dreptul ferestrelor mari de la dormitor şi privi la X-ul mare pe care-l făcuseră cu banda.

– Ei bine, cred că asta-i tot ce putem face.

Michelle văzu că era ud pînă la piele. Blugii erau plini de noroi şi lipiţi de coapse şi pulpe într-un mod care-o făcu să i se usuce gura. Cămaşa, la fel de udă, era deschisă pînă în talie, expunîndu-i pieptul lat pe care părul negru lucea ud. Părul des îi era lipit de cap dîndu-i o înfăţişare aspră. Michelle îşi dădu seama că nici ea nu arăta mai bine. Uniforma ei de bumbac era plină de apă şi i se lipise de corp ca o a doua piele. Mu-

gurii sînilor ei, întăriţi din cauza ploii reci şi a frecării cu materialul de bumbac din care-i era făcută uniforma, se vedeau clar pe sub ţesătura udă. Se înroşi ca un rac cînd observă că Gator rămăsese cu ochii aţintiţi asupra ei. Dar dacă acest lucru îi provocă neplăcere, nimic nu se putea compara cu neliniştea pe care o simţi cînd ochii aceia negri, cu privirea ascunsă, se uitară fix la ea.

– Trebuie să ne scoatem hainele astea ude, spuse ea, încrucişîndu-şi braţele pe piept în încercarea de a se ascunde de privirile lui.

O scutură un fior în timp ce Gator continuă să o privească. Încă mai avea puterea de a face să i se înmoaie genunchii cînd o privea aşa, se gîndi ea.

Ochii aceia negri, scînteietori, nu scăpau nimic din vedere. Se simţea de parcă privirea lui avea puterea de a-i pătrunde în sufletul zguduit în acel moment, la fel de puternic precum ramurile copacilor de afară.

Era sigură că el ştia ce emoţii îi provoca acea privire, aşa cum putea provoca oricărei femei, de fapt.

Făcuse, probabil, din asta o adevărată artă. Şi dacă avusese un efect puternic asupra ei la vîrsta de cincisprezece ani, acum, la treizeci, îl simţea îndoit.

– Asta-i cea mai bună idee pe care am auzit-o pe ziua de azi, spuse Gator, scoţîndu-şi cămaşa. Era rece şi o simţea pe piele ca pe o algă marină. Îşi şterse fruntea şi pieptul cu ea şi-şi frecă gîtul.

Michelle se întrebă dacă el avea idee cît de senzual era acest act în sine. Era tot numai muşchi şi carne întărită. I se făcu pielea de găină, iar sfîrcurile lui se întăriră din cauza temperaturii scăzute din încăpere. Braţele îi erau lungi şi bronzate, la fel ca şi restul trupului. Încăperea părea să se micşoreze în prezenţa lui. Michelle văzuse destule trupuri datorită meseriei ei, ca să-şi dea seama că cel pe care-l avea acum în faţa ochilor era unul dintre cele mai atrăgătoare.

Gator ar fi trebuit să fie orb ca să nu vadă aprecierea din ochii ei. Zîmbetul pe care i-l aruncă era de milioane.

– Îţi place ce vezi, Mic?

Capul lui Michélle zvîcni cu o forţă care aproape că-i provocă ameţeală. Obrajii ei luară foc.

– Eu doar... doar....

– Te uitai?

Păru uşor amuzat.

Rîdea de ea, îşi zise ea furioasă. Îşi reţinu cu greu impulsul de a fugi din cameră.

– Nu te flata singur, spuse ea înţepată.

– Nici nu trebuie, frumoasă doamnă. Tocmai

mi-ai oferit cel mai mare compliment pe care l-am primit în ultima vreme, chiar dacă-ţi dai seama sau nu.

– Nu te-ai schimbat deloc, Gator Landry. Credeam că pînă acum s-o fi găsit cineva care să-ţi bage în capul acela pătrat nişte norme elementare ale bunei-cuviinţe.

– Nici tu nu te-ai schimbat prea mult, spuse el. Ai în continuare cei mai frumoşi ochi verzi pe care i-am văzut vreodată. Ca să nu mai vorbim de funduleţul acela drăgălaş. Aş spune că te-ai făcut şi mai frumoasă o dată cu trecerea timpului.

Îşi puse pe gît cămaşa udă şi făcu un pas către ea.

– Am auzit că eşti soră medicală acum. Mi-aduc aminte prima dată cînd mi-ai spus că vrei să te faci soră medicală. Tu, nu?

Michelle se lupta cu îndemnul de a face un pas înapoi din faţa lui. Dacă ar fi procedat aşa, ar fi fost o laşitate, iar ea mai curînd şi-ar fi muşcat limba decît să-i arate lui Gator că-i era frică de el.

– Cum aş putea să uit? întrebă ea. Ai propus să ne jucăm de-a doctorul ca să pot face exerciţii pe tine.

El rîse încetişor.

– Dar tu ai refuzat.

– Asta pentru că ştiam ce-ţi poate capul şi nu

aveam nevoie de aşa ceva.

– Ba eu cred că aveai.

– Întotdeauna ai fost un stricat şi un neobrăzat, gata să te dai peste cap ca să obţii tot ce vrei de la orice fată.

– Cum se face că nu te-ai reîntors în vara următoare, după cum promiseseşi?

– Pentru că n-aveam absolut nici un chef să stau şi să aştept pînă cînd îmi dădeai tu un semn să mă apropii de tine, iată de ce.

– Încă mai eşti nebună după mine, nu-i aşa?

Ei aproape că-i veni să rîdă, pentru că în acel moment se simţea ca în vremurile de altădată, cînd Gator încerca din toate puterile să o aţîţe, iar ea îi arunca înapoi, în faţă, toate vorbele şi insinuările. Gator Landry fusese în stare întotdeauna s-o facă să roşească şi să aibă anumite emoţii pe care alţi băieţi nu reuşeau s-o facă.

– Nu fi caraghios, Gator, spuse ea. Aveam doar cincisprezece ani atunci. Acum am de două ori pe atît şi sper să fi căpătat de două ori mai mult bun-simţ decît aveam atunci cînd acţionam mai mult sub imboldul hormonilor decît cel al raţiunii. Şi pe urmă nici n-ai fost primul bărbat care m-a sărutat. Şi nici ultimul.

El îşi lăsă capul într-o parte, de parcă ar fi reflectat asupra celor spuse.

– Poate că nu. Dar pariez că sînt cel de care-ţi aminteşti cel mai bine.

– Eşti atît de încrezut, spuse ea, dorindu-şi ca el să nu se fi aflat atît de aproape. Fiecare nerv al ei era încordat în aşteptare şi dacă aşteptarea fusese plăcută la cincisprezece ani, acum era şi mai şi, cînd ea putea înţelege în întregime unde duceau toate aceste sentimente şi senzaţii.

Era impresionată la fiecare mişcare pe care o făcea el, cum i se ridica şi i se cobora pieptul, cum îi fluturau genele întunecate cînd clipea sau cum era cînd îi simţea răsuflarea caldă pe obraz.

Iar ea îi simţise adesea răsuflarea caldă pe obraz, în spatele clădirii vechi a şcolii de duminică, stînd în umbra muzeului de arme, unde avea loc dansul de sîmbătă seara sau înotînd alături de el în rîu.

– Ştii că putem muri cu toţii aici, Mic, spuse el oprindu-şi privirea întunecată asupra buzelor ei. Într-o oră furtuna asta ne poate duce iute în lumea celor drepţi. Ce-ai zice să ne facem unul altuia un mic cadou?

Michelle nu ştia dacă el este serios sau nu, dar gura i se deschise uimită de cererea lui ieşită din comun.

Gator consideră asta drept o invitaţie şi gura lui se deschise brusc, cuprinzînd-o pe-a ei într-un

sărut fierbinte.

Braţele lui lungi îi cuprinseră mijlocul, trăgînd-o mai aproape, atît de aproape încît ea îi putea simţi muşchii tari ai coapselor lipiţi de-ai ei, iar pieptul îi strivi sînii.

Anii nu-i şterseseră din memorie gustul buzelor lui. Limba lui pătrunse în gura întredeschisă, cu mişcări blînde pe buzele ei care o făcură să-şi piardă capul. Palmele îi alunecară pe spatele ei, cuprinzîndu-i şoldurile şi lipind-o de coapsele lui unde excitaţia era mai mult decît evidentă. Dacă un alt bărbat ar fi procedat astfel, ar fi părut indecent şi nepotrivit dar pentru un bărbat ca Gator, asta făcea parte din sărut la fel ca şi buzele. Gator nu întreprindea nimic cu jumătate de măsură. Iar Michelle nu putea face nimic altceva decît să stea pe loc, rugîndu-se din tot sufletul să nu i se înmoaie genunchii de tot.

Cînd, în cele din urmă, îşi ridică capul, el zîmbi.

– Nimic nu s-a schimbat între noi, Mic, spuse el cu un glas blînd ce suna a invitaţie. După toţi aceşti ani, încă te mai doresc. La fel de tare ca şi atunci cînd aveam cincisprezece ani şi nu ştiam exact ce facem. E mai bine cînd eşti mai matur, să ştii. Dar de data asta refuz să mă mai mulţumesc doar cu cîteva sărutări înfocate.

Michelle îşi dădu seama că respiră cu greu-

tate. Se dădu iute un pas înapoi, desprinzîndu-i braţele de pe mijlocul ei.

– Eşti nebun, Gator Landry, spuse ea, fără suflare.

Asta păru să-l amuze.

– Credeam că sînt un stricat şi un neobrăzat.

– Şi asta, spuse ea. Dar eşti complet nebun dacă îţi închipui că am să mă încurc cu tine.

– Cine a spus aşa ceva? întrebă el rîzînd.

Văzu cum obrajii ei devin purpurii. Da, ea încă mai credea că era prea bună pentru unul ca el. Poate că tocmai asta îl atrăsese la ea în primul rînd, pentru că era de neatins. Putea alege şi purea avea orice fată din localitate, dar Michelle Thurston întotdeauna îl făcuse să lupte pentru a-i cîştiga afecţiunea.

– Ai un orgoliu nemăsurat, spuse ea scuturînd din cap a neîncredere.

Oh, ce n-ar fi dat să-i poată şterge înfumurarea aceea de pe chip cu o palmă. Dar cunoscîndu-l bine pe Gator, se îndoia că n-ar fi lovit-o şi el ca răspuns la un asemenea gest. Se întrebă pentru o clipă ce văzuse oare la el, în urmă cu atîţia ani.

Şi dac-ar fi să trăiască o sută de ani tot n-ar înţelege de ce oamenii acelui oraş îl aleseseră şerif. Doamne, oamenii ăştia ori erau nebuni, ori

erau disperaţi!

– Într-un fel sau altul va trebui să facem faţă acestei furtuni împreună, spuse ea în cele din urmă. Între timp te sfătuiesc să-ţi ţii mîinile acasă.

El păru să reflecteze asupra celor spuse.

– Bine, spuse el dînd din cap în semn de aprobare. N-o să te mai ating decît dacă mi-o ceri tu.

Michelle rîse în ciuda furiei pe care o simţea.

– Eşti imposibil, ştii asta?

– Mi s-a mai spus. Şi ai fi aflat şi tu singură dacă nu te-ai fi speriat în seara aceea şi n-ai fi fugit. Facem tîrgul? Altfel n-o să mă pot concentra îndeajuns ca să te pot apăra pe tine şi pe bunica ta de furtuna asta, dacă tu ai să te tot dai la mine.

Din nou rîdea de ea, îşi zise Michelle. De fapt, arăta de parcă era pe punctul de a izbucni în hohote în orice clipă. Ăsta era unul din lucrurile care o călcase cel mai mult pe nervi, acele zîmbete ascunse care dădeau impresia că el ştia ceva rău despre ea. Ăsta şi faptul că stătea prea aproape de ea cînd vorbea. Întotdeauna, în asemenea situaţie simţea cum rămîne fără respiraţie, de parcă ar fi alergat două mile la deal. Ochii lui bineînţeles că-i urmăreau între timp mişcările iuţi ale pieptului, ceea ce înrăutăţea şi mai mult situaţia. Iar felul în care privirea lui rătăcea peste întregul ei trup, de parcă era dreptul lui s-o facă, îi

spunea că, indiferent la ce se gîndea, el trebuia să fie ceva rău dacă nu chiar de-a dreptul vulgar.

– Nu-mi vine să cred că purtăm o asemenea conversaţie, dar sînt de acord cu tîrgul tău. O să stau cît pot de departe de tine.

Ca şi cum ar fi vrut să dovedească cele spuse, se întoarse pe călcîie şi fugi. Şi atunci se întrebă, în timp ce urca cîte două trepte o dată, dacă ochii aceia negri şi sărutările lui nu erau cumva mult mai periculoase decît orice alte necazuri ce i le-ar fi putut provoca furtuna.

Capitolul 2

La prînz deja vîntul foarte puternic urla ca un animal sălbatic, iar casa se zguduia la fiecare rafală. Îmbrăcat cu nişte haine uscate, pe care Reba le scosese dintr-un şifonier de sus, Gator meşterea la un aparat de radio cu baterii care producea zgomote puternice de paraziţi. Înjurase din toată inima cînd îşi aminti că-şi uitase aparatul de emisie-recepţie în oraş, dar îşi dăduse repede seama că oricum nu l-ar fi ajutat prea mult, din

moment ce se afla atît de departe. Avea de gînd să insiste ca Reba să-şi instaleze un telefon după ce se termina toată povestea asta. Poate că familia ei n-o va putea convinge, dar el, unul, avea de gînd să pună piciorul în prag odată pentru totdeauna şi să-i instaleze un post telefonic. La vîrsta ei, cu maşina ei veche care mai mult nu mergea, avea categoric nevoie de un mijloc pentru a putea comunica. Se uita uşor că ea încă trăia acolo absolut singură, iar el nu se va putea afla întotdeauna prin preajmă pentru a le aminti oamenilor acest lucru.

Michelle, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni prea largi pentru ea, ce trebuiau susţinuţi în talie, se uita pe fereastra parţial acoperită de scînduri văzînd cum copacii se scuturau şi se îndoiau de parcă fusese deschisă o uriaşă cutie a Pandorei, de unde ceva îngrozitor şi rău ieşise la iveală.

Ramuri de copaci şi bucăţi de moloz erau aruncate spre casă pentru ca imediat în clipa următoare să fie îndreptate de forţa vîntului în cu totul altă direcţie.

Simţi brusc un ţiuit în urechi care indica o schimbare a presiunii din atmosferă la fel de înfricoşătoare ca şi vîntul de afară.

Gator se apropie de ea, continuînd să ţină radioul la ureche.

– Ar fi mai bine să te dai deoparte de la geam, spuse el.

Abia rosti aceste cuvinte cînd ceva lovi casa cu atîta putere încît păru pentru o clipă că se ridică în aer. Reba care se legănase agitată în ultimul ceas, în balansoarul ei, se opri brusc şi-şi ridică privirile, în timp ce luminile mai clipiră o dată şi apoi se stinseră. Acum se aflau într-un întuneric aproape total.

– Creşte apa, spuse Gator apropiindu-se de fereastra unde se aflase Michelle cu puţin timp în urmă.

Reba veni şi ea lîngă el.

– Parcă-i sfîrşitul lumii, spuse ea încet, ţinînd în braţe un pisoi alb.

Privi de la Gator către nepoata ei şi apoi din nou la el, părînd că se află pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Ai avut dreptate. N-ar fi trebuit să rămînem. Dacă se întîmplă ceva vreunuia dintre voi, va fi numai vina mea.

– N-o să se întîmple nimic, spuse Gator, punîndu-i mîinile pe umerii fragili în semn de îmbărbătare.

Michelle ar fi trebuit să fie surdă ca să nu audă gravitatea din tonul lui. Se apropie din nou de fereastră. Erau atraşi de ceea ce se întîmpla afară

ca fluturii de o lampă aprinsă.

Îi aruncă o privire neliniştită lui Gator peste capul bunicii şi-l văzu uitîndu-se la ea cu o expresie gînditoare întipărită pe chip. Oare la ce se gîndea? se întrebă ea. Îi părea oare rău că rămăsese aici? Nu-şi putea închipui pe cineva ca Gator Landry riscîndu-şi pielea nu numai pentru sine. Îşi aminti brusc de sărutul pe care-l schimbaseră şi întoarse iute capul. Se uită din nou pe geam unde golfuleţul, de obicei lipsit de curenţi, părea acum să pulseze sub valurile înspumate. Într-un fel asta îi aminti de modul cum îşi simţea ea pulsînd stomacul de fiecare dată cînd Gator o privea cu ochii aceia negri.

Gator insistă în final să se mute cu toţii către mijlocul camerei, departe de ferestre. În următoarele două ore rămaseră pe loc, ascultînd rapoartele meteo pe care le puteau prinde la aparat. Mîncară cîteva sandvişuri cu şuncă şi brînză şi nişte prăjituri, vorbind puţin, ascultînd şi aşteptînd. Timpul se scurgea încet. În timp ce Reba se legăna, îngînînd psalmi, Gator încercă să o atragă pe Michelle într-o conversaţie.

– Ţi-aduci aminte cînd ne-a prins furtuna la lac? întrebă el.

Michelle, amintindu-şi, se uită la el şi simţi cum roşeşte.

– Nu.

Zîmbetul lui îi spuse că ştia că ea minte.

– Gîndeşte-te puţin. Ai să-ţi aduci aminte. Începuse să fulgere şi trebuia să ieşim din apă.

Cum ar fi putut să uite; îi venea să urle la el. Ajunsese în maşina lui veche, singură cu el, avînd pe ea doar costumul de baie şi mirosind a cremă ieftină de plajă. Ceva îi încordă stomacul, amintindu-şi cum arăta el în slip, în ziua aceea.

Gator se maturizase mult mai repede decît restul băieţilor de vîrsta lui şi în ziua aceea, cu pieptul gol lucind de ulei şi cu slipul ud, lipit de trup, Michelle se convinsese de maturitatea lui. Aceea fusese ziua cînd Gator o sărutase pentru prima oară deşi, cerul îi era martor, că mai încercase de zeci de ori pînă atunci. Nu-şi amintea exact cum începuse totul, dar deodată se trezise cu el aproape, gura lui atingîndu-i uşor buzele de parcă i-ar fi fost teamă să n-o sperie şi să fugă şi ea ca veveriţele cînd începuse ploaia. Dar ea nu fugise. Îşi ridicase nerăbdătoare gura către el. Acel sărut trezise în ea toate simţurile şi toate acele senzaţii, pe care le încercase cînd îl văzuse pentru prima dată, şi care ameninţau acum să se transforme în ceva foarte puternic. Îi atinsese pieptul şi desenase cerculeţe cu vîrful degetelor pe pielea lui unsă, privind uimită cum sfîrcurile i se

întăriseră, ridicîndu-se. Zăcuse în noaptea aceea ore în şir în pat, gîndindu-se şi întrebîndu-se ce s-ar fi întîmplat dacă ea nu ar fi pus capăt acelui sărut ce devenise, doar în cîteva minute, fierbinte şi plin de pasiune. Şi apoi îşi băgase capul sub pernă, strîngînd ochii cu putere, gîndind că nici o fată de cincisprezece ani n-ar trebui să simtă ceea ce Gator o făcea pe ea să simtă.

– Da, îmi amintesc, spuse ea în cele din urmă, susţinîndu-i privirile.

Se întreba dacă el ştia cît de puternice erau acele priviri. Erau aproape hipnotice. Se simţea atrasă către el ca un peşte mic, prins într-o plasă.

– E atîta vreme de atunci, adăugă ea, gîndind cu glas tare.

Dar amintirea era atît de vie, încă.

– Uneori, pare de parcă ar fi fost ieri, zise el.

Ceva se lovi de peretele lateral al casei şi Michelle tresări cînd realitatea reveni cu o putere ce o făcu să tremure. Zgomotul se accentuă pînă cînd întreaga suprafaţă păru să devină o adevărată zonă de război.

Apa pătrunse pe veranda din spate şi se strecură pe sub uşă. Încercară în zadar s-o oprească cu prosoapele.

Mister Ed scotea sunete ascuţite şi dădea din aripi, în timp ce cîinele se foia de colo pînă colo

neliniştit.

Şi apoi, exact cînd Michelle credea că nu mai poate îndura mai mult, vîntul şi ploaia se opriră şi nu-şi mai auzi decît puternicele bătăi ale inimii.

Toţi trei se grăbiră la fereastră privind la adevăratul masacru de afară, de ramuri rupte, copaci dezrădăcinaţi şi bucăţi de moloz. Totul era absolut nemişcat. Ea se uită la Gator.

– S-a terminat?

Gator clătină din cap.

– Mă tem că nu, Mic. Cred că este doar ochiul furtunii care va trece pe aici.

Îi plăcea cum el îi rostea numele de alint; întotdeauna semăna de parcă ar fi spus „Meek". Îşi amintea de noaptea încărcată de mirosul magnoliilor înflorite, cînd el îi şoptise numele la ureche, atingîndu-i obrazul cu răsuflarea lui fierbinte. Se strecurase noaptea afară ca să fie cu el doar din neconformism. Îşi amintea cum el o aşezase jos, pe o pătură veche a mamei lui, pusă peste un pat moale din ace de pin, ce răspîndeau un miros îmbătător, în timp ce o adiere uşoară de vară îi răsfira părul mîngîindu-i trupul. În noaptea aceea nu mai fusese o joacă, provocarea dispăruse. El nu fusese altceva decît un bărbat copleşit de o asemenea dorinţă pătimaşă încît o speriase. Deodată nu mai fuseseră doar doi adolescenţi de cin-

cisprezece ani care experimentau nişte senzaţii. Arsura pe care o simţea Michelle în partea de jos a trupului se transformase în ceva misterios şi sălbatic, ameninţînd să nu mai fie stăpînă pe ea. O simţise pînă în tălpi. Nici un băiat n-o mai făcuse să simtă asemenea lucruri. Fugise de lîngă el, sărise ca arsă de pe pătură, alergînd prin pădure, de parcă ar fi urmărit-o chiar diavolul. Se strecurase fără zgomot înapoi, în casa bunicilor, dar inima îi bătea atît de tare încît îi fusese teamă că pereţii se vor prăbuşi în jurul ei. Aşa şi merita, îşi spusese ea mereu. Nici o fată serioasă nu s-ar fi strecurat afară, la miezul nopţii, ca să se întîlnească cu cei de teapa lui Gator Landry.

Atunci fusese ultima dată cînd îl văzuse pe Gator şi aproape că se bucurase cînd a doua zi părinţii ei sosiseră s-o ia acasă. Lăsase în urmă vara şi relaţia pe care o avusese cu Gator trei luni de zile. Nu-şi luase niciodată rămas bun de la el. Dar bănuia că oricum asta n-avea nici o importanţă. Gator probabil că o ura că fugise de el. Sau poate că, pur şi simplu, rîsese straşnic împreună cu prietenii. Ea îşi făgăduise să nu se mai umilească şi nici în ceea ce-l privea pe el. Ar fi putut veni după ea. O parte din ea sperase chiar că o va face.

Michelle îşi forţă gîndurile să se reîntoarcă la

prezent.

Mai trecură încă cîteva minute într-o linişte absolută înainte ca Gator să se hotărască să se aventureze afară pentru a vedea ce mai era prin jur. Ea îl urmă, încălţînd o pereche de cizme de cauciuc ca să nu se mai ude. Afară nimic nu se mişca. Aerul era greu şi ameninţător şi atît de dens, încît Michelle era sigură că l-ar fi putut mesteca. Ocoliră casa şi ea scoase un strigăt cînd văzu un stejar complet scos din rădăcini, prăbuşit peste *Ford*-ul ei nou. Simţi că i se înmoaie picioarele.

– Ei bine, s-au dus speranţele noastre că vom putea pleca de aici, spuse ea simţind lacrimi în ochi. Împreună cu Gator se apropie să vadă mai bine stricăciunile.

El clătină din cap dar încercă să pară optimist.

– E bine cel puţin că nu s-a prăbuşit pe botul maşinii, altfel i-ar fi distrus motorul.

Michelle scoase un hohot de rîs lipsit de expresivitate.

– Ce mai contează? Oricum e un jaf. Şi abia cumpărasem maşina asta.

Acum plîngea, dar nu-i mai păsa.

– Am cerut special culoarea asta şi a trebuit să aştept două luni pînă s-o obţin. Şi atîtea luni în care n-am cumpărat nimic şi-am pus fiecare bă-

nuţ deoparte. Am renunţat pînă şi la concediu, adăugă ea suspinînd.

Gator simţi cum i se înmoaie inima văzîndu-i lacrimile. Suporta orice în afară de lacrimile unei femei.

– Hai, Mic, nu plînge, spuse el cuprinzînd-o de umeri. Avem noroc că sîntem în viaţă. O să chem pe cineva aici să dea copacul ăla jos de pe maşina ta. Ai s-o poţi duce la un atelier de reparaţii şi o să ţi-o facă înapoi nou-nouţă. Fii mulţumită că a fost doar maşina şi nu unul dintre noi.

Michelle nu se putea opri din plîns oricît de mult ar fi încercat.

– Încă mai putem muri, spuse ea, ştergîndu-şi lacrimile, plină de amărăciune. Partea a doua a furtunii se spune că e la fel de puternică ca şi prima, dacă nu şi mai rea. Dacă i se întîmplă ceva bunicii n-am să mi-o iert niciodată că n-am pus piciorul în prag şi n-am forţat-o să plece.

– Cred că era foarte hotărîtă, Mic, spuse el blînd. Nu va fi vina nimănui.

Michelle sughiţă.

– Oh, Gator, mi-e atît de frică. N-am fost în viaţa mea atît de speriată. Şi sînt doar obişnuită să văd în fiecare zi lucruri neplăcute. Face parte din meseria mea. Credeam că mă pot stăpîni.

Pe obraji îi curgeau lacrimi, iar teama şi obo-

seala îi slăbeau rezistenţa. Închise ochii încercînd să nu mai vadă ce era în jurul ei.

Gator o îmbrăţişă strîns, simţind cum îl cuprinde îngrijorarea. O sărută pe frunte, pe pleoapele închise, şoptindu-i cuvinte de îmbărbătare.

– Eşti una dintre cele mai curajoase femei pe care le-am întîlnit, Mic, spuse el în cele din urmă. Şi n-am de gînd să las să vi se întîmple vreun rău, ţie sau bunicii tale. O să fac tot ce pot ca să fiţi în siguranţă. Ai înţeles?

Michelle deschise ochii. De data asta pe chipul lui nu exista nici o umbră de surîs sau de amuzament.

Privirea lui era tandră şi sinceră. Era minunat să se afle în braţele lui, îşi zise ea. În siguranţă. Se simţea în siguranţă pentru prima dată de ore întregi. Şi oricît de nebunesc ar fi părut, *avea* încredere în el şi ştia că va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a le apăra.

– Uneori mă plictisesc să tot fiu curajoasă mereu, mărturisi ea. Oamenii care ajung la urgenţă arată atît de rău, încît singurul lucru pe care pot să-l fac este să rămîn pe loc şi să n-o iau la goană.

Înghiţi un nod din gît.

– Pe noi ne privesc de parcă am avea puterea să-i ţinem în viaţă şi...

Se opri.

– Nu reuşim întotdeauna. Ne imploră să nu-i lăsăm să moară, familiile lor ne imploră să-i ţinem în viaţă dar uneori, pur şi simplu, nu putem.

– Dar măcar încercaţi, spuse el, mîngîindu-i părul cu mîinile lui mari.

Lui Gator nu-i venea să creadă că încearcă un asemenea sentiment de tandreţe care-l copleşise auzindu-i mărturisirea.

Întotdeauna ea păruse atît de sigură pe ea, stăpînindu-şi la fel de bine emoţiile. Acesta era unul dintre motivele pentru care-i plăcea s-o aţîţe. Voia să vadă dacă poate pătrunde dincolo de acel exterior rece, dorind să distrugă acea reţinere pe care ea o avea. Brusc pentru el deveni foarte important s-o protejeze, pe ea şi pe cei pe care-i iubea, iar asta nu avea nimic de-a face cu datoria sau cu ceea ce se aştepta din partea lui. Voia s-o protejeze pentru el însuşi, în cazul în care mai rămăsese ceva din relaţia pe care o începuseră cu atîta vreme în urmă. Bănui că nu era altceva decît un ticălos egoist.

Michelle se lipi şi mai tare de el şi închise din nou ochii, inconştientă de efectul pe care-l avea asupra lui.

Era mult timp de cînd nu se mai aflase în braţele unui bărbat. Toată lumea simţea nevoia să fie

îmbrăţişată sau pur şi simplu atinsă de o altă fiinţă umană, din cînd în cînd, îşi zise ea. Dăduse atît de mult din ea pacienţilor, oare era rău că cerea şi ea ceva în schimb? Îşi strecură braţele în jurul taliei lui Gator şi se lipi de trupul lui solid, dorind să soarbă din puterea lui. Petrecuse atîţia ani oferind putere şi sprijin altora încît era o senzaţie minunată să primească şi ea acelaşi lucru.

Nu va dura mult pînă cînd furtuna va reizbucni cu aceeaşi furie şi ar putea muri cu toţii, dar acum ea nu-şi dorea nimic altceva decît să se piardă în căldura îmbrăţişării lui Gator. Nimic altceva nu mai conta în aceste clipe. Era limpede că se afla într-o stare de şoc, îşi zise ea. Oamenii se manifestau ciudat cînd erau puşi în faţa propriului lor sfîrşit. Dar îndepărtă acest gînd, concentrîndu-se doar asupra mirosului lui şi a senzaţiei pe care o simţea cînd buzele lui îi atingeau părul şi fruntea, încercînd să-i ofere mîngîiere.

– Sărută-mă, Gator, spuse ea aproape şoptit.

El nu mai avu nevoie de o altă încurajare. Gator îşi aplecă capul şi-i cuprinse buzele cu gura lui. Michelle rămase la fel de nemişcată ca iarba şi copacii ce-i înconjurau, în timp ce gura lui fierbinte se deschise peste a ei.

Limba lui era încinsă cînd îi pătrunse printre buze, explorîndu-i gura cu o pasiune care o făcu

să-şi piardă controlul. Mîinile lui îi cuprinseră spatele, mîngîindu-i şi masîndu-i muşchii încordaţi, în timp ce muşchii din partea de jos a trupului se strîngeau cu putere.

Deşi sărutul era la fel de senzual ca şi celelalte, Michelle simţi ceva mai mult, o dăruire ciudată, aproape completă, de parcă Gator ar fi încercat să dea şi ceva din el însuşi. Deschise ochii încet cînd el îşi ridică capul.

– Ar fi mai bine să intrăm acum, spuse el în cele din urmă, deşi simţea cum îi zvîcnesc tîmplele.

O dorea mai mult decît o dorise vreodată şi, dacă mai dura cîteva clipe, era în stare să uite unde se aflau şi ce pericole îi aşteptau. Dar îşi promisese s-o apere şi era hotărît să se ţină de cuvînt.

– Reba o să se îngrijoreze.

Michelle dădu din cap absentă şi susţinută protector de braţele lui intră în casă. Era timpul să aştepte cea de-a doua parte a furtunii.

Forţa reînnoită a furtunii sparse geamurile, rupse copacii în două şi inundă primul nivel al

casei. Gator, prevăzînd evenimentul le porunci celor două femei să sus într-un hol mic, unde nu se aflau ferestre. Reba insistase să aducă şi animalele acolo, aşa încît se înghesuiră împreună în liniştе, în timp ce Mister Ed scotea nişte sunete ascuţite în cuşca lui, pisicile se foiau agitate prin toate camerele, iar Mae West mîrîia ameninţător din cutia ei plină cu căţeluşi. Singura lor lumină provenea de la o lampă cu gaz. Puţin mai tîrziu, luară cina compusă din carne rece de porc, fasole şi pîine. Din cînd în cînd Gator arunca cîte o fişie de lumină cu lanterna în josul scărilor.

Michelle evitase pe cît posibil să vorbească cu el de îndată ce îi trecuse spaima şi îşi revenise, realizînd brusc că-i ceruse lui Gator să o sărute. Doamne Dumnezeule, încă tot nu-i venea să creadă. Acesta era un bărbat care, fără îndoială, obişnuia să-şi petreacă serile de sîmbătă în compania unei sticle de bere şi jucîndu-se în pat cu orice femeie doritoare să facă acest sport, îşi reaminti ea; iar ea i se aruncase pur şi simplu în braţe. Cu siguranţă că el îşi dăduse seama că în acel moment ea se aflase pe punctul de a face o criză de isterie.

– Ce cauţi? întrebă Michelle în cele din urmă cînd Gator verifică din nou scara cu lanterna. Se ridică apa?

Deja aceasta ajunsese la cea de-a doua treaptă.

– Apa ce se ridică nu-i singurul lucru de care trebuie să ne facem probleme, spuse el sec, stingînd lanterna.

– Atunci ce?

– Caută şerpi, spuse Reba calmă. Unde există apă, sînt şi şerpi.

Michelle înghiţi în sec.

– Şerpi?

Gator încuviinţă.

Michelle aproape că simţi în gură gustul fricii.

Se strecură, apoi se apropie şi mai mult de bunica ei, încercînd să nu se mai gîndească. Într-un fel va reuşi să scape din această situaţie, îşi promise ea, iar mîine va găsi pe cineva care să dea deoparte copacul acela de pe maşina ei, ca să se poată întoarce acasă. Numai de s-ar opri odată vîntul şi ploaia. Numai de ar scădea apa ca să dispară şi şerpii. Numai de n-ar fi sărutat-o Gator, redeşteptîndu-i toate acele senzaţii tulburătoare.

Cînd în sfîrşit vîntul se mai potoli, rămînînd doar la un şuierat constant, Gator insistă ca ele să încerce să se odihnească din moment ce nici unul dintre ei nu pleca nicăieri pînă dimineaţă. După ce închise uşa dormitorului şi puse haine în

dreptul pragului pentru a împiedica şerpii să intre, Gator se aşează pe un scaun vechi în timp ce Reba şi Michelle împărţeau vechiul pat de fier şi salteaua lui de puf. Michelle era sigură că n-o să închidă un ochi dar extenuarea o forţă să închidă totuşi ochii. Îi deschise pentru o clipă cînd îl auzi pe Gator umblînd prin încăpere cu lanterna şi cercetînd podeaua şi pe sub pat. Dar era prea obosită ca să-l mai întrebe ceva. Bineînţeles că dacă ar fi ştiut că el încă umbla după şerpi...

Sosi dimineaţa şi o dată cu ea apăru un cer frumos şi albastru. Michelle simţi cum îi creşte inima văzînd această privelişte şi îşi aruncă braţele de gîtul bunicii care privea pe geam alături de ea, părînd foarte necăjită de dezastrul de afară.

– Sîntem în viaţă, bunico, şopti ea către bătrîna supărată. Acum asta e cel mai important.

Gator, cu barba nerasă din ajun, îi zîmbi uşor, iar ea se gîndi că el nu arătase niciodată mai sexy. Nu că ar mai fi avut vreo importanţă, îşi reaminti ea. Cu cît va pleca mai repede de aici şi de lîngă Gator cu atît îi va fi mai bine.

Coborîră pe scări cu prudenţă, Gator fiind pri-

mul şi luminînd cu lanterna treptele. Deşi apa scăzuse un pic, primul nivel era plin de umezeală. Gator se întoarse către Reba.

– Acum nu mai poţi să rămîi aici. Cred că-ţi dai seama, nu? Bătrîna refuză să-i întîlnească privirea.

– Nu este electricitate, iar locul ăsta probabil că mişună de şerpi. O să încerc să-mi găsesc barca şi dacă mai este încă întreagă o vom folosi pentru a pleca de aici.

Ea nu-i răspunse şi atunci el continuă:

– Putem lua căţeaua şi puişorii... dar pisicile vor trebui să rămînă. Poţi să le laşi mîncare şi apă şi n-or să păţească nimic vreo două zile.

– Nu pot să-l las pe Mister Ed, spuse Reba. Dacă sînt şerpi... atunci îţi dai seama că or să-l omoare.

La auzul numelui său, Mister Ed scoase un sunet ascuţit. Gator oftă şi clătină din cap.

– Lasă-mă mai întîi să văd dacă găsesc barca. O să rezolvăm restul problemelor cînd o să ajungem la ele.

– Unde o să mergem? întrebă Michelle.

– Sînt cîteva adăposturi în oraş dar sînt sigur că acolo nu e voie cu animale.

Făcu o pauză.

– Eşti binevenită să stai acasă la mine, dacă

mai e în picioare, spuse el.

Apoi, văzîndu-i privirea încruntată pe care ea i-o aruncă adăugă:

– Cel puţin pînă cînd se vor putea rezolva lucrurile altfel.

Se îndreptă către uşa din spate, o deschise şi privi afară. Deodată începu să rîdă.

– Ce este?

Michelle veni repede şi se uită şi ea afară. Barca lui Gator intrase, nu se ştie cum, prin peretele de protecţie şi se afla parţial pe veranda acoperită de apă pînă la glezne. Elicea fusese smulsă şi nu se vedea pe nicăieri. O vîslă plutea prin apropiere şi Gator o apucă în mînă ştiind că aceasta era singura lor legătură cu civilizaţia.

– Mă întreb oare cît timp îmi va lua să vîslesc zece mile în susul golfuleţului cu toţi trei în barcă, spuse el amuzat, în ciuda sarcinii îngrozitoare care-l aştepta.

Înainte ca Michelle să-şi dea seama ce se întîmpla izbucniră amîndoi în rîs, cu hohote care le înlăcrimară ochii. Reba li se alătură şi ea rîzînd atît de tare că o apucă un junghi într-o parte. Tot ce era în jurul lor era un adevărat dezastru dar pe moment nu se putură împiedica să nu trăiască bucuria faptului că se aflau în viaţă teferi şi nevătămaţi.

În timp ce Gator şi Michelle reuşiră să împingă barca de pe verandă, Reba se ocupă de pisici şi luă cîteva provizii necesare în călătoria lor. Găsiră şi cealaltă vîslă plutind în curtea din spate lîngă o magazie. Căţeaua cu puişorii ei fură aşezaţi în mijlocul bărcii unde urma să stea Reba, în timp ce Michelle se aşeză în faţă cu colivia lui Mister Ed, simţindu-se caraghioasă. Gator împinse barca şi începu să vîslească.

Golfuleţul se schimbase considerabil datorită uriaşei cantităţi de apă, dar asta nu constituia o problemă pentru Gator care cunoştea zona ca pe propriul dormitor. Vîsli, în timp ce la radio se transmiteau primele comunicate. Se părea că New Orleans-ul primise şocul furtunii din plin; peste o sută de mii de oameni erau lipsiţi de energie electrică şi alte mii de oameni rămăseseră fără adăpost.

La început Michelle fu prea atrasă de priveliştea din jur ca să mai facă şi altceva în afară de a privi.

Ici-colo ciripea cîte o pasăre, acestea fiind primele semne de viaţă de după furtună. Un broscoi orăcăi de undeva, de la distanţă şi printre tufişurile din jur zăriră la un moment dat o căprioară ce îi privea fix. Cu colivia în braţe, Michelle moţăi. Se trezi la sunetul unui zumzăit puternic şi uitîndu-se

deasupra, văzînd un mic elicopter ce trecea pe deasupra capetelor lor. Toţi trei făcură semne cu mîna în timp ce elicopterul coborî, învîrtindu-se deasupra lor şi apoi pornind într-o altă direcţie.

– Vor trimite pe cineva după noi, spuse Gator, adresîndu-i Rebei un zîmbet de îmbărbătare.

Avu dreptate. Peste o oră, o ambarcaţiune mare apăru de după pîlcul de chiparoşi. Era o privelişte binevenită pentru grupul istovit.

Capitolul 3

De îndată ce au fost remorcaţi pînă la dig unde se afla camioneta lui Gator, Michelle urcă în spate cu colivia şi cîinii, simţindu-se de parcă ar fi fost cu toţii o nouă versiune a formaţiei de muzică country „Beverly Hillbillies". Gator se îndreptă imediat către cel mai apropiat adăpost care fusese amplasat în sala primăriei.

Îşi parcă camioneta sub un stejar verde ca animalele să nu sufere de căldură în timp ce ei se

aflau înăuntru. Primarul păru uşurat cînd îl văzu pe Gator.

– Te-am căutat peste tot, băiete, spuse el, în timp ce în jurul capului i se înălţau norişori de fum din trabucul pe care-l ţinea între dinţi, ignorînd afişul cu *Fumatul interzis* lipit pe pereţii sălii. Începusem să mă gîndesc că ţi s-a întîmplat ceva.

Gator îi explică pe scurt situaţia dar era mai nerăbdător să afle cum suportase oraşul puternica furtună. În timp ce el şi primarul avură o scurtă discuţie, Reba şi Michelle băură cîte o cafea.

Pe jos erau o grămadă de saci de dormit, în mulţi dintre ei aflîndu-se copii care dormeau. Ici-colo cîte un grup de copii care se jucau cu jucării, în timp ce părinţii lor se aflau în apropiere. Unii erau necăjiţi, alţii păreau nedumeriţi de situaţie.

Cînd Gator se întoarse, arătînd obosit şi preocupat, Michelle îi întinse ceaşca ei cu cafea pe care el o primi bucuros.

– Unul dintre pompierii noştri voluntari s-a oferit să vă ducă, împreună cu animalele, la mine acasă, spuse el. A fost mai devreme pe acolo şi a văzut că locuinţa încă mai e în picioare. Sînteţi binevenite să staţi acolo dar eu n-am timp să vă duc personal.

Aruncă o privire în jur.

– După cum vedeţi, aici e puţin cam înghesuit şi cred că şi în celelalte adăposturi e aceeaşi situaţie. Motelul din centru este şi el arhiplin.

Michelle reflectă asupra situaţiei. Ultimul loc din lume unde dorea să stea era acasă la Gator Landry dar nu voia să provoace o discuţie pe această temă şi în aceste clipe, cînd erau atîtea lucruri de făcut. Şi apoi, trebuia să facă ceva cu animalele Rebei.

– Unde se află cel mai apropiat spital? întrebă ea. Dacă tot se afla aici, cel puţin putea să dea o mînă de ajutor.

– La treizeci de mile de aici. Dar avem o clinică în oraş.

– Poţi să mă duci pînă acolo? S-ar putea să le prindă bine un ajutor în plus.

– Da, desigur.

– O să merg acasă la tine să-mi las animalele în siguranţă, spuse Reba. Dar dacă n-ai nimic împotrivă, după aceea m-aş întoarce aici. Cîţiva oameni de pe aici au nevoie de cineva pentru a rămînă cu copiii lor, în timp ce ei merg să vadă ce s-a întîmplat cu casele lor.

Gator dădu din cap, îndreptîndu-se deja către ieşirea din spate, urmat de o altă persoană. Femeile se luară după el. Animalele Rebei fură iute

mutate în celălalt vehicul. Michelle o îmbrăţişă pe bătrînă, apoi urcă în camioneta lui Gator.

Oraşul fusese crunt lovit, observă Michelle în drum spre clinică. Liniile de înaltă tensiune căzuseră peste tot. Copacii fuseseră smulşi din rădăcini, acoperişurile caselor avuseseră aceeaşi soartă, iar indicatoarele metalice fuseseră îndoite sau distruse complet.

Trecură pe lîngă o maşină ce fusese răsturnată, cu roţile în sus, semănînd cu o insectă uriaşă. Apa încă nu se retrăsese dar asta nu-i oprea pe muncitorii, încălţaţi în cizme lungi de cauciuc, să-şi vadă de treabă.

– Cînd crezi că vor fi restabilite legăturile telefonice? îl întrebă Michelle pe Gator cînd ieşiră pe şoseaua principală.

– Greu de spus. Avem o linie de urgenţă care funcţionează pentru ca oamenii să poată lua legătura cu rudele lor. Vrei să vorbeşti cu cineva?

Se uită la ea. Bineînţeles că voia. Orice femeie, avînd înfăţişarea ei trebuia să aibă pe cineva care aştepta veşti de la ea.

– Un prieten, poate? întrebă el, ştiind că nu abordase un mod tocmai subtil de a încerca să afle cîte ceva despre viaţa ei personală.

Michelle îi întîlni privirea cercetătoare. Omul ăsta avea tupeu nu glumă, băgîndu-şi nasul în

viaţa ei personală, de parcă ar fi fost dreptul lui, se gîndi ea. Ridică din umeri şi întoarse capul. Lasă-l să fiarbă. Dumnezeu îi era martor că şi ea petrecuse multă vreme întrebîndu-se în legătură cu viaţa lui.

– Poate, spuse ea.

Gator strînse şi mai mult volanul în mîini, aşteptînd ca ea să-i povestească mai multe amănunte. Dacă văzu că nu o face, îi aruncă din nou o privire.

– Asta înseamnă da sau nu? întrebă el în cele din urmă.

Michelle, furată de imaginile ce se succedau în jurul ei, îi aruncă o privire indiferentă.

– Ce-ai spus?

Gator oftă.

– Încerc doar să aflu dacă ai vreun prieten, da?

– De ce?

– Din curiozitate, atîta tot.

– Am avut destui prieteni, da, spuse ea întrebîndu-se dacă el va remarca faptul că vorbise la trecut.

Ce crezi că am făcut vreme de cincisprezece ani, am stat la mănăstire aşteptînd să-mi dai tu vreun telefon? Ştii că niciodată nu m-ai sunat? Nici măcar nu te-ai deranjat să-mi scrii vreun rînd.

Gata, uite că o spusese, în sfîrşit. Dar întîrziase cu cincisprezece ani, îşi aminti ea.

El păru surprins.

– Nu mi-ai dat niciodată adresa sau numărul tău de telefon.

– Puteai să-l iei foarte uşor de la Reba.

Gator nu răspunse imediat.

– Nu m-am gîndit, de fapt, că ai fi dorit să iau legătura cu tine, Mic. După... noaptea aceea. Ai fugit atunci ca de dracu'.

– Am fost speriată.

– De mine?

– Lucrurile scăpaseră de sub control. Dacă aş fi rămas, probabil că am fi... ei bine, ştii tu.

– Şi asta ar fi fost chiar atît de rău?

Ea îşi întoarse capul, privindu-l din nou.

– Pentru Dumnezeu, aveam doar cincisprezece ani. Bineînţeles că ar fi fost rău.

Oftă.

– N-ar fi trebuit să mă furişez din casă în noaptea aia cu tine. Căutam necazurile cu lumînarea.

– De ce-ai făcut-o?

– Pentru că nu mai făcusem niciodată ceva atît de îndrăzneţ pînă atunci. Şi sunase atît de romantic cînd o spuseseşi tu, ca un fel de scenă din *Romeo şi Julieta.* Cred că eram naivă. Acum nu

mai sînt aşa.

Gator se simţea ca un prost acum că o întrebase. Fusese un tîmpit cînd îşi imaginase că ea ar mai fi cîtuşi de puţin interesată de el. Bineînţeles că existaseră şi alţi bărbaţi în viaţa ei şi poate că acum era chiar cineva deosebit. Ştia că nu este căsătorită, pentru că Reba se plîngea întotdeauna de asta cînd el întreba de ea, necăjită că nu va avea niciodată strănepoţi. Dar cînd o sărutase pe Michelle i se redeşteptaseră toate acele plăcute amintiri, ce gust aveau buzele ei şi cum se simţea cînd o ţinea strîns lipită de el.

Îşi putea doar imagina cum ar fi să facă dragoste cu ea. Era cam tîrziu să se mai gîndească la lucrurile astea acum, îşi spuse el.

– O să aranjez să-l poţi suna pe prietenul tău în după-amiaza asta, Mic, spuse el încet, cu glas resemnat.

– Nu pot să-l sun, spuse ea liniştită cînd Gator intră în parcarea din faţa clinicii. Soţia lui s-ar putea să nu fie de acord.

Nu era prea sigură ce anume o făcuse să spună asta dar probabil că era vorba despre altceva în afară de uşoara amărăciune pe care o simţise după despărţirea ce se petrecuse în urmă cu şase luni. Nu era mîndră de ranchiuna ei; întot-

deauna fusese genul ce iertase cu uşurinţă. Învăţase în camera de urgenţă că doctorii stresaţi şi pacienţii suferinzi adesea spuneau lucruri aberante. Dar asta era o problemă personală.

Gator nu răspunse imediat. Parcă camioneta şi opri motorul. Timp de cîteva clipe se uită doar la ea, studiindu-i profilul. Era la fel de frumoasă ca şi pe vremuri, hotărî el. Pielea îi era albă, cu excepţia nasului pe care se aflau cîţiva pistrui. Ea îi întîlni privirea. Ochii ei verzi erau prudenţi.

– Îmi pare rău, Mic, spuse el în cele din urmă.

Michelle îşi ridică sprîncenele surprinsă.

– Rău?

Nu era chiar răspunsul la care se aşteptase.

El încuviinţă.

– Îmi pare rău că te afli într-o asemenea situaţie.

– Nu mă aflu în nici o situaţie, îi spuse ea. Ne-am despărţit cînd el s-a căsătorit.

Se opri o clipă.

– Femeia aceea nu însemna nimic pentru el. A fost o aventură de-o noapte, a rămas însărcinată şi a refuzat să facă avort. Aşa că el... Jeffrey... a făcut un lucru onorabil şi s-a căsătorit cu ea. Sîntem în continuare prieteni, bineînţeles, din moment ce lucrăm împreună. Bănuiesc doar că din

cînd în cînd i-e milă de mine.

Se încordă cînd îl prinse zîmbind.

– Ce-i de rîs?

– Tocmai mi-a trecut prin cap că nu săruţi deloc ca o femeie care duce dorul altui bărbat.

Gator ştia că prin asta nu dovedea deloc sensibilitate, dar nu se putu abţine. Nu dorea să audă despre bărbatul din viaţa ei. Poate că standardurile lui erau mai înalte. Dumnezeu ştia că şi el avusese partea lui de femei în cei cincisprezece ani.

Michelle simţi cum îi dispare culoarea din obraji. El, bineînţeles, că vorbea despre sărutul pe care-l schimbaseră în mijlocul furtunii. Cît de bine i se potrivea acest gest lui Gator, să-i arunce în faţă aşa ceva, tocmai cînd îi mărturisise ceva foarte personal.

– Aia n-a însemnat nimic. Mi-era frică să nu mor. Căutam ceva de care să mă agăţ pentru a nu mă mai gîndi la pericolul în care ne aflam.

Maxilarul lui Gator se încordă imperceptibil. Gîndul că ea s-ar fi putut doar folosi de el, pentru că bărbatul la care ţinea cu adevărat nu era în preajmă, îl irita mai mult decît voia să recunoască.

– Pe cine încerci să convingi, Mic? Pe mine sau pe tine?

Ea deschise portiera. Din nou rîdea de ea, fir-ar el să fie! Împărtăşise cu ea cel mai înfiorător moment, o sărutase şi o ţinuse în braţe în timp ce ea se luptase cu propria-i teamă că totul în jur parcă înnebunise şi acum îşi bătea joc de ea, considerînd-o ridicolă. Simţi cum o cuprinde furia.

– Ascultă la mine, Cajun neobrăzat, spuse ea printre dinţi. Mai degrabă mă înec în golf decît să am de-a face cu oameni ca tine.

Gator se strîmbă auzind aceste cuvinte dar era vizibil amuzat. Era evident că depăşise limita cu comentariile lui dar era încurajator faptul că el încă o mai putea provoca.

– Doamne, Mic, unde-ai învăţat limbajul ăsta?

Nu aşteptă ca ea să-i răspundă.

– Şi erai atît de dulce şi de timidă cînd ne-am cunoscut. Acum eşti încurcată cu un om însurat şi foloseşti un limbaj indecent. Mai ai puţin şi ai să începi să scrii cuvinte din patru litere pe pereţii toaletelor.

Michelle coborî din camionetă şi trînti portiera.

– Nu mai am cincisprezece ani, spuse ea prin geamul deschis. Am văzut lumea reală din jurul meu. Am lucrat cu victime ale supradozei de droguri, cu sinucigaşi şi membri ai unor bande înarmate. Am văzut femei bătute de nerecunoscut şi...

Se opri, clătinînd din cap, încercînd să-şi limpezească gîndurile. De ce oare-i spunea toate astea?

– Eşti ultimul om din lumea asta îndreptăţit să mă judece, Gator Landry, cînd tu însuţi eşti un hoinar şi un afemeiat. Nu eşti potrivit să fii şeriful acestui oraş. Şi nu numai asta...

– Nu e nevoie să mai continui, spuse el cu ochii sclipindu-i de rîs. Cred că ai stabilit ce sentimente te încearcă faţă de mine.

Porni motorul.

– Dar acum trebuie să mă întorc la treabă. S-ar putea să nu fiu un şerif bun dar deocamdată oamenii mă au doar pe mine.

Băgă camioneta în marşarier şi plecă, lăsînd-o pe Michelle în mijlocul parcării ca o caraghioasă. Întotdeauna spusese şi făcuse lucruri prosteşti cînd Gator se afla prin preajmă. Crezuse că în această privinţă s-a maturizat pînă acum.

Personalul de la clinică păru încîntat să o aibă alături. Una dintre surori îi găsi un schimb curat de haine, îi dădu o găleată de apă şi-i arătă unde

se putea spăla. Clinica, la fel ca şi la primărie, avea un generator de rezervă, ceea ce însemna că era lumină. Furtuna o învăţase să aprecieze micile facilităţi, se gîndi ea, în timp ce ieşea după un sfert de oră de la baie, simţindu-se înviorată, cu părul lung pieptănat şi legat la baza gîtului.

Din fericire nu fuseseră morţi, doar cîţiva oameni din cartierul de lîngă parc fuseseră grav răniţi şi trimişi la spital. Un bătrîn fusese adus în acea după-amiază cu răni la cap şi un picior fracturat. Fusese prins sub dărîmături toată noaptea şi starea lui era critică. În timp ce doctorul şi sora încercau să-l stabilizeze, Michelle ajută la punerea unei atele provizorii la picior. După ce dădu semne de îmbunătăţire fu trimis cu o ambulanţă la spital. Personalul petrecu restul zilei tratînd răni minore, fracturi şi coloane înţepenite.

Cînd Gator sosi la clinică la sfîrşitul zilei, o găsi pe Michelle pe hol, mîncînd un sandviş, bînd cafea şi părînd la fel de obosită ca şi el. Proprietarii a două restaurante din oraş donaseră mîncare care, nemaimergînd frigiderele s-ar fi stricat. Ea îi oferi un sandviş, iar el îl acceptă, dîndu-şi deodată seama că nu mîncase nimic toată ziua. Fusese una dintre cele mai păcătoase zile din viaţa lui, căutînd cadavre printre dărîmături. Nu găsise

nici unul şi era recunoscător pentru asta. Apelase la pompieri şi-i împrăştiase pe oameni prin oraş pentru a preveni jafurile.

– Mai ai treabă aici? întrebă Gator. Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine puţină odihnă.

Ea dădu din cap.

– Sînt obosită. Salonul de primire a fost plin toată ziua dar cred că acum situaţia este sub control.

– Ce-ar fi să ne oprim pe la primărie s-o luăm şi pe Reba şi apoi să mergem la mine, sugeră el. Cred că meritäm şi noi o pauză după toate cele prin care am trecut.

– Ar fi bine.

Aruncă la coş ambalajul de la sandviş. Încă nu se simţea pe deplin liniştită că va trebui să stea acasă la Gator, mai ales după discuţia de mai înainte, dar în clipa de faţă nu părea să aibă o altă alternativă.

– Aşteaptă-mă o clipă pînă vorbesc cu ceilalţi, spuse ea, ieşind repede din încăpere.

După zece minute se aflau în drum spre sala de la primărie. Nici unul dintre ei nu vorbi şi Michelle se întreba dacă Gator se simţea la fel de neplăcut ca şi ea. Se hotărî că era mai bine să lămurească situaţia dacă tot avea de gînd să pe-

treacă noaptea sub acoperişul lui.

– Uite ce e, îmi pare rău de ceea ce am spus mai devreme, începu ea fără nici un preambul.

Văzu privirea surprinsă a lui Gator şi continuă:

– Nu ştiu de ce m-am purtat aşa de ciudat. Probabil din cauza stresului. Toată chestia asta m-a întors pe dos.

Gator ridică din umeri.

– Cred că a fost şi vina mea. Uneori nu prea ştiu cînd trebuie să mă opresc. Dar toată lumea e puţin nervoasă acum.

– Aş vrea totuşi ca noi doi să fim prieteni, spuse ea, din moment ce probabil că va trebui să petrecem cîteva zile împreună.

Îşi mută privirea în altă parte.

– Nu există nici un motiv să avem resentimente pentru ceva ce s-a petrecut acum cincisprezece ani.

Gator ştia că ea are dreptate, că ar fi trebuit să dea la o parte neînţelegerile dintre ei. Iar el *într-adevăr* avea pică pe ceea ce se petrecuse, păstrase în el o ciudă în toţi aceşti ani. Cînd ea fugise de el, în noaptea aceea, se gîndise la ceea ce era mai rău, că poate o dezgustase. Sau poate că lipsa lui de experienţă îl făcuse să pară neîndemînatic sau stîngaci. Ea era o fată de la oraş,

chiar din inima lui Baton Rouge, unde era sigur că băieţii de vîrsta lui erau mai experimentaţi şi ştiau cum să facă o femeie să se simtă bine.

El era un băiat simplu, de la ţară, care ştia prea puţin în legătură cu preludiul sau sărutul franţuzesc.

Cînd Michelle îl împinsese şi fugise, crezuse că totul se datora lipsei lui de experienţă în domeniul romantic.

Nu-i venise să creadă că plecase fără ca măcar să-şi ia rămas bun şi că nu fusese în stare să o roage pe Reba să-i dea adresa ei. Cum să vrea o fată frumoasă de la oraş să aibă de-a face cu unul de teapa lui? îşi zisese el. Probabil că şi rîsese de el. Şi pe urmă, avea doar cincisprezece ani şi-l mai aşteptau încă mulţi ani de şcoală. Ce i-ar fi putut el oferi?

Gator reveni cu gîndurile în prezent. Michelle se uita la el aşteptînd un răspuns. Voia ca ei să fie prieteni. Cum putea un bărbat să fie prieten cu fata pe care o iubise, de care se îndrăgostise prima dată? se întrebă el. Ei bine, va încerca orice, măcar o dată.

– Sigur, am să fiu prietenul tău, spuse el oprind la stop. De ce nu?

Era o nebunie să aştepţi mai mult din partea

unei femei care ţinea la un alt bărbat.

Michelle zîmbi.

– Bine atunci, hai să dăm mîna.

Îi întinse mîna.

Luîndu-i mîna într-ale lui fu prima greşeală, realiză Gator în clipa cînd i-o atinse. Aproape că tresări, de parcă ar fi făcut contact două fire electrice. Efectul fu imediat, simţind curenţi puternici cum i se ridică de-a lungul braţelor şi era sigur că în curînd şi părul de pe frunte i se va zbîrli. Îi dădu drumul, dar încă mai simţi urma mică a palmei ei în mîinile lui.

Strînse volanul cu putere şi porni mai departe dar nu-i ieşea din cap senzaţia pe care o trăise cînd cuprinsese în mîini palma aceea delicată sau curiozitatea în legătură cu felul în care s-ar fi simţit, dacă mîna aceea i-ar fi mîngîiat cu blîndeţe trupul. Pentru el era clar că nu o putea atinge fără s-o dorească.

Michelle ar fi trebuit să fie oarbă ca să nu observe schimbarea din atitudinea lui Gator. Şi ea era zguduită. Cum putea oare ca o nevinovată strîngere de mînă să aibă un efect atît de puternic asupra ei? se întreba ea. Asta n-avea nici o legătură cu prietenia, era convinsă. Mîna lui pusă peste a ei însemnase mult mai mult. Îşi putea

imagina cu uşurinţă mîinile acelea aspre pe pielea ei. Mîinile acelea aveau putere şi tărie dar puteau şi să mîngîie o femeie cu o atingere la fel de uşoară ca a unui puf de păpădie. Această înţelegere nu făcu altceva decît să-i sporească capacitatea de percepţie şi se întrebă dacă exista oare vreo femeie pe pămîntul ăsta care să nu fie influenţată de masculinitatea lui.

Michelle se întoarse la adăpost cu Gator. Dar înainte de a o lua pe Reba, ajută cîţiva oameni cu răni superficiale.

Se făcuse tîrziu cînd Gator le conduse acasă pe Michelle şi pe Reba. Casa lui era o casă plutitoare, albastră, lungă de peste zece metri, ancorată într-un golfuleţ din Hell Hole Bayou. Destul de surprinzător, suferise foarte puţine stricăciuni în urma furtunii, cu excepţia unei ferestre sparte şi puţină apă pe jos. Nu avea energie electrică, dar aşa se întîmplase în toată zona.

Folosind lanterna pentru a intra, Gator le ajută pe Rebe şi pe Michelle să coboare din camionetă şi le conduse pe puntea din spatele casei plutitoare.

Se opri să deschidă, apoi le lumină calea ca ele să poată intra primele.

– Aveţi grijă, le spuse el după ce intrară. Rămîneţi puţin pe loc pînă aprind lampa cu gaz.

De îndată ce avură lumină, Reba se îngriji de cîine şi acceptă oferta lui Gator de a-l scoate la o plimbare. Dar Mister Ed începu să scoată ţipete ascuţite cînd îi văzu, fiind calmat doar de glasul Rebei. Îi puse un prosop peste colivie, iar el se culcă.

Michelle văzu că se află într-un fel de sufragerie despărţită de o mică bucătărie printr-o tejghea. Mobilierul consta din două canapele şi o bibliotecă în perete unde se afla televizorul şi o combină stereo.

Rafturile erau pline cu cărţi şi albume înregistrate dar era prea întuneric pentru a le vedea titlurile. Ridică lampa către intrarea într-un mic holişor şi găsi un dormitor mic cu o baie alături. Totul era surprinzător de ordonat.

Reba căscă şi se întinse.

– Sînt atît de obosită că-mi vine să mă întind aici pe jos şi să dorm.

Michelle dădu din cap tocmai cînd Gator se întoarse cu cîinele.

– Am găsit două lanterne în camionetă, spuse

el, verificîndu-le dacă funcţionează.

Dădu fiecăreia cîte una.

– Poate am să vă ajut să nu vă daţi cu capul de pereţi. Vă puteţi culca amîndouă în pat, iar eu pe canapea, spuse Gator. Dar mai întîi – se opri şi, amuzat, îi aruncă o privire Rebei – ar fi mai bine să schimb aşternuturile.

Reba chicoti, dar Michelle îşi dădu ochii peste cap.

– Am aprecia într-adevăr gestul foarte mult, spuse ea cu un sarcasm neascuns în glas.

Numai Dumnezeu ştia ce fel de întîmplări avuseseră loc pe acele cearşafuri.

În cele din urmă Michelle îl ajută să schimbe aşternuturile, refuzînd să-l privească în ochii care ştia că sclipeau de rîs.

Omul ăsta n-avea nici un scrupul, îşi zise ea. Era bucuroasă că fiind întuneric el nu-i putea vedea roşeaţa din obraji.

– Vrei să te speli? întrebă Gator după ce terminară de făcut patul. Am cîteva găleţi de apă în camionetă. Şi întotdeauna am două periuţe noi de dinţi în caz că primesc oaspeţi.

– Da, bineînţeles că primeşti, sînt sigură, răspunse Michelle.

– Numai puţin, să caut ceva de îmbrăcat pen-

tru tine şi Reba şi apoi mă duc să aduc apa.

În timp ce Reba se schimba în dormitor, Michelle turnă apă în chiuveta de la baie şi se spălă pe faţă şi pe gît, apoi şi în rest, cît putu. Gator le dădu periuţele de dinţi, iar Michelle fu încîntată că se poate spăla pe dinţi după două zile. Poate că era prea dură cu el, îşi zise ea. El se străduia ca ele să se simtă bine şi nu era treaba ei cum îşi trăia el viaţa.

Lucrase neîntrerupt toată ziua în oraş, cu toate că nu-şi dorise acel post. Trebuia să-i aprecieze efortul din acest punct de vedere.

Pentru ea, a-i ajuta pe ceilalţi era un act conştient care-i satisfăcea propriile nevoi. Pentru că părinţii ei se ocupau cu aprovizionarea cu material medical în întreaga ţară, ea petrecuse multă vreme cu bone.

Şi neavînd fraţi sau surori se simţise foarte singură. Admirase îndemînarea părinţilor ei în afaceri dar fusese mai impresionată de medicii şi surorile medicale pe care le întîlnise în decursul timpului şi de relaţia de la om la om ce se stabilea între personalul medical şi pacienţi. Părinţii ei îi sugeraseră să urmeze medicina, pentru că îşi puteau permite s-o întreţină la facultate, dar ea nu dorise să devină medic, căci, după părerea ei, era doar

un om ce-i dirija mai mult pe ceilalţi. Era convinsă că surorile medicale erau mai importante. Ele erau cele mai apropiate de pacienţi, îi încurajau, ajutîndu-i să treacă peste teama pe care o simţeau mai ales în timpul nopţii. Devenind soră medicală, reuşise să vină atît în întîmpinarea nevoilor altor oameni cît celor pe care ea le simţea.

Abia mai tîrziu Michelle îşi dăduse seama că asta nu era suficient. Jeff Rigby era un proaspăt absolvent al şcolii de medicină, gata să cucerească lumea. Nu era blazat ca ceilalţi medici, ţinea sincer la pacienţii săi. Michelle îl descoperise plîngînd odată, în depozitul de materiale, după ce pierduse un pacient, iar ea îl îmbrăţişase cîteva clipe. Asta îi apropiase atît de mult încît adesea el venea s-o caute cînd avea probleme. Ea era bucuroasă să-i fie de ajutor. El pune atîta suflet în tot ce făcea încît părea normal ca ea să-l consoleze şi să fie sprijinul lui, cînd lucrurile deveneau prea dure. Şi cînd, într-o dimineaţă o sărutase, după o noapte destul de grea, în camera de urgenţă, legătura dintre ei devenise şi mai puternică. Asta era adevărata dragoste, îşi zise ea. Nu conta că nu ieşeau scîntei şi nu auzea clinchete de clopoţei cînd se aflau împreună. Era o legătură puternică dintre doi oameni care încerca, fiecare

în felul lui, să facă lumea mai bună. Nu conta că dragostea lor nu se încadra în literatura erotică de specialitate. Era ceva blînd şi plăcut ca un balsam minunat pentru un suflet obosit. Şi cînd el îi mărturisise scurta aventură cu o asistentă de la radiologie ea îl iertase. Şi apoi, ea considerase că avea ceea ce conta cel mai mult, încrederea şi prietenia lui sinceră. Îşi spusese că sexul, în fond, era o problemă căreia i se dădea mult prea multă importanţă într-o relaţie.

Cînd îi povestise despre copil şi hotărîrea lui de a se căsători cu acea femeie, nu avusese de ales şi trebui să pună capăt relaţiei lor. Dar ea rămăsese în continuare prietena lui. Durerea din ochii lui fusese o dovadă suficientă a suferinţei pe care o îndura. Trebuise să dea la o parte mîhnirea şi să fie tare pentru el. Nu va mai exista nimic intim între ei, îi spuse ea, deşi va fi în continuare „stîlpul lui de sprijin", aşa cum o numise el adesea. Asta, pentru că bunul ei simţ nu-i mai permitea să rămînă într-o relaţie intimă cu un bărbat însurat. Dar va fi întotdeauna lîngă el dacă dorea să discute cu cineva.

La început fusese greu. Visase să aibă un viitor alături de el. Aveau interese şi ţeluri comune şi amîndoi îşi doreau copii, într-o bună zi. Dar

acum o altă femeie va avea acei copii. Nu era cinstit, îşi spunea Michelle ori de cîte ori trecea pe lîngă acea femeie pe hol sau în salon, văzînd cum i se îngroaşă talia cu fiecare lună care trecea. Nu-şi dăduse seama pînă atunci cît de mult îşi dorea un copil şi o familie. Dar nu era să fie. Din fericire, durerea se mai micşorase o dată cu trecerea timpului, dar nu şi sentimentul de respingere şi trădare. Nu avea de gînd să facă din nou aceeaşi greşeală.

Cînd Michelle ieşi în sfîrşit din baie, o găsi pe Reba deja în pat, dormind. Se schimbă, îmbrăcînd o cămaşă de bumbac pe care i-o dăduse Gator şi rîse cînd văzu cît îi era de mare. Tivul aproape că-i atingea genunchii, iar mînecile îi erau cu cel puţin cincisprezece centimetri mai lungi. Le suflecă pînă la cot. Gator bătu uşor la uşă şi ea deschise.

– Mai ai nevoie de pasta de dinţi? întrebă el.

– Oh, iartă-mă, ţi-o aduc imediat.

Michelle o luă din baie şi o duse în bucătărie unde Gator se spăla la chiuvetă. Îşi scoase cămaşa şi se săpunea pe piept, pe abdomen şi sub braţe.

Michelle rămase nemişcată, incapabilă să-şi ia ochii de la el. Blugii îi alunecaseră pe şolduri

într-un mod care făcu să i se usuce gura. Indiferent de ce părere avea despre el, era fără îndoială unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi pe care-i văzuse vreodată. Cunoscuse şi alţi bărbaţi, inclusiv pe Jeff, care-şi petrecea ore întregi în sala de gimnastică, dar nu ajungea să arate nici pe departe atît de bine. Se întreba dacă şi Gator se antrena, dar nu credea. Şi-l putea imagina spărgînd lemne sau înotînd în rîu pentru a fi în formă dar nu şi-l putea închipui ridicînd greutăţi sau alergînd pe alei asfaltate în treninguri scumpe.

– Vrei să-mi dai prosopul? întrebă Gator, aplecîndu-se peste chiuvetă, în timp ce-şi îndepărta spuma de pe corp cu o mănuşă de spălat. Era unul dintre cele mai senzuale acte pe care ea le văzuse vreodată.

Michelle luă prosopul de pe masă şi i-l dădu. El se frecă repede şi apoi îşi puse prosopul după gît.

– Ţi-e foame?

Michelle ridică din umeri. Era singurul lucru care o împiedica să nu rămînă cu ochii lipiţi de priveliştea pe care o oferea pieptul lui gol, ca să nu mai vadă cum îi strălucea părul mătăsos în lumina lămpii şi cum i se întăreau sfîrcurile în aerul rece al nopţii.

– Puţin, spuse ea în cele din urmă.

Dar era încordată, fără îndoială din cauza nenumăratelor ceşti de cafea pe care le băuse peste zi, şi pentru că petrecuse atît de mult timp în compania lui, îşi zise ea.

– Nu am decît bere şi covrigi sărăţi. Nu pari a fi o băutoare de bere.

Nici el nu fusese un mare băutor de bere pînă cînd nu lucrase pe plantaţiile cu trestie de zahăr.

Devenise o obişnuinţă să împartă o bere rece cu restul oamenilor la sfîrşitul unei lungi zile fierbinţi. Dar el nu putea bea ca majoritatea bărbaţilor; era vorba despre metabolismul lui, bănuia el. Din trei beri se îmbăta, iar a doua zi avea o durere groaznică de cap.

Băieţii de la „Night Life Longe" îl tachinau fără milă pe tema asta cînd, după cîteva înghiţituri, el comanda apă minerală.

– În clipa asta orice este binevenit, spuse Michelle. Spera ca berea să o relaxeze. Deşi era epuizată, încă nu era gata să se urce în pat lîngă bunica ei, despre care ştia că sforăie mai tare decît zgomotul făcut de un avion cu reacţie.

Gator deschise frigiderul şi scoase două beri.

– Mai sînt încă reci, spuse el, punînd o cutie pe frunte.

Deschise una şi i-o dădu ei, apoi băgă mîna în dulap după o pungă cu covrigi.

Michelle se aşeză la masă şi bău berea încet, uitîndu-se la Gator în încăperea slab luminată. Flacăra lămpii desena umbre pe chipul lui întunecat.

El stătea aplecat cu bărbia sprijinită în pumn.

– După ce te-am văzut în seara asta mi-am dat seama de ce te-ai făcut soră medicală, spuse el. Ai un efect calmant asupra oamenilor.

În afară de el, se gîndi Gator. Îşi simţea fiecare nerv încordat cînd ea se afla prin preajmă.

– Presupun că e puţin plictisitor să lucrezi aici, după toată agitaţia care există într-un spital dintr-un mare oraş.

– Nu e plictisitor ci doar diferit. Probabil că am mai multă înţelegere faţă de aceşti oameni pentru că ce s-a întîmplat n-a fost din vina lor. Mulţi dintre oamenii cu care am de-a face acasă sînt într-un fel vinovaţi de rănile sau chiar moartea lor.

– Ei, avem şi noi problemele noastre aici, spuse Gator. Violenţă domestică, şoferi beţi, bătăi.

– De aceea te-ai hotărît să devii şerif?

Ştia că nu acesta era motivul, dar într-un fel dorea să audă asta din gura lui.

El se îndreptă şi-şi încrucişă braţele pe piept.

– Am devenit şerif pentru că am fost ales. Niciodată nu mi-am făcut iluzii că aş putea schimba lumea. Nu-mi pasă prea mult de ceea ce se întîmplă în jurul meu atîta vreme cît nu mă afectează direct. Pentru un om ca tine asta s-ar putea să sune a egoism, dar aşa sînt eu. Ce vezi, aia e.

– De ce crezi că ai fost ales în primul rînd?

– Pentru că tatăl meu a fost şerif atîta vreme. Oamenii, cred că se aşteaptă ca eu să continui ceea ce a început el.

– Înţeleg că oamenii l-au apreciat foarte mult.

– Da şi niciodată nu pierd ocazia să-mi reamintească cît de grozav a fost. Iar acum, pentru că e mort, îl văd ca pe un erou naţional sau cam aşa ceva. Nu te poţi lupta cu aşa ceva. Dar eu am alte planuri mai importante în viaţă decît să o fac pe Andy din Mayberry şi în curînd voi găsi pe cineva să-mi ia locul, rezolvînd astfel mai bine problema.

Ea dădu din cap.

– Intenţionezi să locuieşti aici pentru o vreme? întrebă ea privind în jur.

– Da, pînă cînd voi găsi altceva de făcut.

Michelle consideră că asta nu era ceva prea ambiţios dar îşi zise din nou că asta nu era treaba ei. Se ridică.

– Ei bine, cred că ar fi indicat să merg la culcare, spuse ea. Mîine o să fie o zi lungă. Cred că nu ştii dacă aş putea găsi pe cineva să ridice copacul acela de pe maşina mea.

Nu vrusese să-l deranjeze mai devreme, ştiind cît era de ocupat.

Gator se uită la ea cu un zîmbet uşor pe buze. Se întreba dacă ea ştia oare cît de sexy arăta în cămaşa aceea, cu părul lăsat pe spate.

– Te grăbeşti să te întorci, Mic? întrebă el.

– Păi, *am* un serviciu acolo, ai uitat?

El dădu gînditor din cap.

– Eşti sigură că asta n-are legătură deloc cu vechiul tău prieten?

Întrebarea o surprinse.

– Bineînţeles că nu. Dar asta nu înseamnă că nu sînt îngrijorată din pricina lui.

Gator ocoli masa, acoperind distanţa dintre ei.

Se uită la ea gînditor. Fără să-şi dea seama luă în mînă o şuviţă blondă din părul ei şi o frecă între degete.

– Nu merită îngrijorarea ta, Mic. Dacă eu şi cu tine am fi împărţit acelaşi pat n-ar fi existat o altă femeie care să-mi poarte copilul în pîntece.

Ridică şuviţa de păr şi şi-o trecu peste buze.

– Îmi place ca lucrurile să fie simple cînd mă

culc cu cineva. În felul ăsta nimeni nu e rănit.

Ştia că spusese ceva deplasat, dar îl rodea gelozia şi nu se putea abţine. N-avea nici un drept asupra ei dar simplul gînd că ea ar fi putut iubi un alt bărbat îl făcea să simtă că înnebuneşte. Se gîndise la ea de-a lungul anilor, dar imaginile care-i apăruseră în minte erau legate de ea aplecîndu-se deasupra unor oameni bolnavi sau luînd masa împreună cu colegele la cantina spitalului, nicidecum să cuprindă vreun alt bărbat. De fapt, nu asta era ceea ce crezuse cu adevărat, realiză el acum. Pur şi simplu se minţise singur.

Michelle nu ştiu ce să spună la început. Cuvintele lui o prinseseră nepregătită. Rămase cu privirea aţintită asupra ochilor lui care păreau două pietre strălucitoare de onix în lumina slabă din încăpere. Inima îi bătea atît de tare încît îi era teamă că el o va auzi.

Îşi trase părul dintre degetele lui.

– Încerci să-mi spui cumva, Gator, că tu eşti un bărbat credincios? întrebă ea, de îndată ce-şi recăpătă gîndirea logică.

Nu-i dădu şansa de a răspunde.

– Pentru că, dacă-i aşa, dă-mi voie să-ţi spun că nu te cred. Tu cu... muşcătura aceea de pe gît.

El zîmbi larg.

– Nu-i o muşcătură de dragoste, Mic.

– Da, sigur că da.

Glasul ei era plin de sarcasm.

De data asta el rîse încetişor.

– Este o înţepătură de albină, iubito. Am avut o reacţie alergică. Dar nu mă înţelege greşit; nu am nimic împotrivă ca o femeie să mă muşte din dragoste. Prefer doar s-o facă în locuri unde nu se vede. Nu trebuie să ştie lumea ce fac eu în pat. Înţelegi ce vreau să spun?

Ea nu ştia dacă să-l creadă sau nu.

– Atunci de ce n-ai spus nimic, azi-dimineaţă? M-ai lăsat să cred ce era mai rău.

– Asta, pentru că-mi place să văd cum te enervezi. Aşa cum am făcut şi cînd te-am lăsat să crezi că am dormit cu o femeie în aşternuturile astea noaptea trecută şi că de aceea mă grăbeam să le schimb ca să nu găseşti tu vreo urmă. Nu voiam să-ţi stric proasta impresie pe care o ai despre mine, dîndu-ţi senzaţia că vreau să fiu doar o gazdă bună.

Vezi tu, mama m-a învăţat demult, că trebuie să am cearceafuri şi prosoape curate cînd vin oaspeţi. Şi la fel şi o periuţă de dinţi de rezervă. Dar era mai distractiv să te văd cum imaginaţia ta o ia razna.

– Ai făcut-o pentru că-ţi place să rîzi de mine.

Privirea lui deveni serioasă.

– Niciodată n-am rîs de tine, Mic.

Michelle înghiţi în sec. Se întrebă dacă va fi vreodată capabilă să poarte o conversaţie cu el fără să fie copleşită de emoţii. Acum o tachina, acum o fermeca şi într-o clipă era în stare să se transforme într-un om plăcut şi sincer. Era plin de contradicţii. Ea una nu-i putea face faţă.

Poate că ăsta era modul lui de a opera, întîi zăpăcea femeile şi apoi obţinea ce voia. O plîngea pe femeia care se va lega de el. O relaţie cu Gator ar fi furtunoasă şi lipsită de echilibru, plină de suişuri şi coborîşuri, niciodată calmă şi liniştită.

– Trebuie să merg la culcare, spuse ea simţind nevoia să pună o oarecare distanţă între ei.

Alături de el se simţea vulnerabilă şi asta o făcea să nu se simtă în largul ei. Deşi el încheie această conversaţie ca oricare altă persoană, ea era conştientă de faptul că dincolo de graniţa conversaţională, exista un bărbat foarte puternic ce răspîndea forţă şi o masculinitate debordantă, ştiind cu precizie toate trucurile necesare pentru a cuceri o femeie. Îi lipsea relaţia simplă, lipsită de complicaţii de acest gen pe care o avusese cu Jeff.

– Noapte bună, Mic, spuse el blînd.

Michelle se întoarse spre dormitor, dar îi putea simţi privirea în spate. Nu se simţi în siguranţă pînă cînd nu intră în cameră şi nu închise uşa după ea. Dar somnul nu veni prea curînd. De fiecare dată cînd închidea ochii, vedea chipul lui Gator. Gator Landry era periculos, îşi zise ea. Promisese s-o apere de furtună dar cine o va apăra de el însuşi şi de aceste senzaţii pe care le trăia ori de cîte ori se afla în preajma lui?

Capitolul 4

Crucea Roşie sosi după două zile cu corturi şi ajutoare din care majoritatea fură folosite pentru acele familii din cartierul de lîngă parc distrus aproape complet. Apă, gheaţă şi alte provizii alimentare începură să sosească cu camioane astfel încît nevoile de bază ale populaţiei să fie satisfăcute. Gator şi ceilalţi oficiali ai oraşului cercetaseră zona în amănunţime, trecînd molozul prin sită, în timp ce Michelle îşi împărţea timpul

între clinică şi adăposturi. Gator trecuse şi pe acasă, pe la Reba, ducînd mîncare şi apă pentru pisici, îndeplinindu-şi astfel şi ceea ce el numea „îngrozitoarea sarcină" de a le schimba cutiile cu nisip. Deşi apa mai scăzuse puţin, el o avertiză pe Reba să nu se întoarcă acasă prea curînd.

Cînd Michelle reuşi în sfîrşit să sune la spital, îi găsi pe colegii săi mai îngrijoraţi decît s-ar fi aşteptat şi foarte înţelegători că nu putea veni imediat, mai ales că maşina ei încă se afla sub un copac prăbuşit. Personalul spitalului era redus pentru că fuseseră trimişi oameni la New Orleans şi cînd Michelle vorbi cu Jeff, află că absolut toată lumea lucra în ture duble. Părea extenuat şi puţin iritat că ea nu sunase mai devreme.

– Am încercat de cîteva ori să dăm de tine, Michelle, spuse el. Tot ce ne-au putut spune a fost că n-au existat morţi. Dar nimeni nu ştia dacă erai sau nu rănită şi nu ne-ai spus numele bunicii tale.

– Îmi pare rău, Jeff, spuse ea, simţindu-se vinovată că îi făcuse pe ceilalţi să se îngrijoreze din pricina ei.

Dumnezeu ştia că Jeff avea destule pe cap acum, mai ales cu soţia aceea a lui care era însărcinată.

– Trebuie să-ţi aştepţi rîndul ca să poţi vorbi la

telefon aici, pentru că nu există decît cîteva linii deschise. Şi la început am fost mai ocupată să am grijă de cei răniţi.

Făcu o pauză.

– Pari a fi mort de oboseală.

– Sînt. Am dormit în fiecare noapte la spital şi ştii cum e. Dar e mai bine decît să merg acasă. Nu merge, Michelle. Am făcut o greşeală. Nu ştiu cît am s-o mai pot duce aşa.

Ei îi părea sincer rău pentru el. Încercase să facă un lucru onorabil, căsătorindu-se cu femeia aceea şi ea ştia că acum el plătea greşeala.

– Încearcă să rezişti, Jeff, spuse ea. Am să vin acasă peste vreo două zile şi o să vorbim.

– Ce fel de viaţă-i asta, Michelle? întrebă el, părînd a fi pe punctul de a izbucni în lacrimi. Nu fac altceva decît să muncesc. Pacienţii nu mă apreciază, vor mai mult de la mine. Numai asta vor, să li se ofere, Michelle. Şi pe urmă trebuie să mă duc acasă la o soţie care mă dispreţuieşte şi căreia îi este rău tot timpul. Nu există nici o satisfacţie, nici o bucurie în existenţa mea. Nu mai pot îndura.

Michelle începea să se simtă iritată de mioriăiala lui.

– Nu vorbi aşa, Jeff, spuse ea cu fermitate, întrebîndu-se cînd începuse el, oare, pentru prima

dată să se poarte ca un copil neajutorat. Era un bărbat matur, un doctor, pentru Dumnezeu! Poate că munca lui de la urgenţă era de vină.

– Eşti mai puternic decît crezi. Sînt nişte momente grele acum, dar ai să treci tu peste ele.

Privi peste umăr unde un grup de oameni se adunase la uşă, fiecare nerăbdător să folosească telefonul.

– Uite, Jeff, trebuie să închid. Aşteaptă şi alţi oameni ca să vorbească la telefon.

– Cînd vii acasă?

– Cît de repede pot. Promit. La revedere, Jeff.

Închise telefonul clătinînd din cap şi întrebîndu-se dacă viaţa se va reîntoarce la normal vreodată.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Gator, observîndu-i expresia de îngrijorare de pe chip.

Michelle nu spuse nimic pînă cînd fu sigură că n-o mai putea auzi nimeni.

– Trebuie să merg acasă, Gator, spuse ea cînd el o ajunse din urmă.

– Lasă-l pe tip să-şi rezolve singur problemele, Mic.

– Nu mă aştept ca tu să înţelegi.

– Înţeleg că un bărbat trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru ceea ce face. Să stea pe propriile picioare. Doar nu eşti mama lui.

Nu-i plăcea că el îşi băga nasul în treburile ei.

– Sînt prietena lui. Tu ce-ai face, Gator, i-ai întoarce spatele?

– Problema lui n-are nici o legătură cu tine. Este între el şi soţia lui.

Ea se înfurie.

– N-ai nici un drept să te bagi în treburile mele şi cu siguranţă că nu eşti în măsură să judeci un om ca Jeff. Ce ştii tu despre onoare şi obligaţii? Tu abia aştepţi să scapi de obligaţiile tale, lăsîndu-le în seama altcuiva, ca să-ţi vezi de treburile tale. Jeff n-a avut această şansă.

– Ţi-am mai spus şi înainte, fiecare are de ales. Eu cred că el a ales.

Michelle nu crezuse că Gator putea fi atît de crud chiar şi atunci cînd era furios. Ce spera să dovedească? Ea se resemnase în legătură cu relaţia ei de multă vreme; de fapt, erau momente cînd se întreba ce văzuse oare la Jeff. Dar Gator n-avea dreptul să-şi bage nasul în greşelile ei şi cu siguranţă că n-avea dreptul s-o rănească.

– N-am de gînd să discut asta cu tine, spuse ea, ridicînd mîna pentru a pune capăt conversaţiei. Dar trebuie să merg acasă. Dacă nu vrei să mă ajuţi să găsesc pe cineva care să dea deoparte copacul acela de pe maşina mea, am s-o fac eu.

Gator îşi dădu seama acum că fusese prea dur cu ea. Din nou se lăsase condus de emoţii. Voia să-i ceară iertare că-i rănise sentimentele, s-o sărute ca să-i treacă, dar nu era locul potrivit.

– Utilajele grele sînt necesare în altă parte, Mic, doar ştii asta. Şi cu bunica ta ce ai de gînd să faci? Cineva trebuie s-o ajute să-şi pună casa la punct. E prea bătrînă ca să se poată descurca singură.

Michelle îşi îngropă faţa în mîini. Era atît de obosită. Se săturase să mănînce sandvişuri vechi şi să bea cafea neagră. Se săturase să poarte aceleaşi haine şi să-şi spele sutienul şi slipul în fiecare noapte în chiuveta lui Gator. Dar ştia că el avea dreptate: cineva trebuia s-o ajute pe Reba. Pentru că părinţii ei erau plecaţi din ţară pînă la sfîrşitul lunii, ea era singurul sprijin al Rebei. Dar asta era soarta ei. Părinţii ei nu se aflau niciodată alături, nici de ea, de nimeni.

Michelle îşi lăsă braţele pe lîngă corp.

– Poţi să mă duci acasă la Reba, mîine? întrebă ea. Aş vrea să încep treaba imediat.

– Bine, Mic. Dumnezeu mi-e martor că nu doresc să rămîi mai mult decît este necesar.

Se îndepărtă cu un oftat de dezgust. Gelozia, îşi zise el, era cu adevărat un monstru, aşa după cum se spunea. El spera, spre binele său, că

acum era pentru prima şi ultima dată cînd îl încerca un astfel de sentiment.

Casa Rebei era un dezastru. Gator şi Michelle sosiră devreme a doua zi dimineaţă cu barca lui. Deşi se putea ajunge şi cu maşina, distanţa era astfel mult mai lungă.

Reba pierduse două anexe ale casei şi scîndurile de la verandă se legănau în bătaia vîntului ca rufele puse la uscat pe o frînghie. Mai multe geamuri fuseseră sparte, iar curtea era plină de ramuri rupte, moloz, dînd impresia unui loc părăsit care nu se potrivea deloc cu modul de viaţă al Rebei.

Pontonul şi o parte din curtea din spate erau încă sub apă dar în rest, locul era uscat.

Înăuntru era mult mai plăcut şi Michelle era bucuroasă că Gator o convinsese pe Reba să rămînă la mama lui cîteva zile. Michelle plănuia să meargă şi ea acolo în seara asta. Mama lui Gator părea să nu se sinchisească de animalele Rebei, iar Michelle considera că era un moment potrivit pentru Reba să se reîntîlnească cu vechile ei cunoştinţe. Devenise mult prea retrasă de la moartea soţului ei.

– Nu ştiu de unde să încep, spuse Michelle, uitîndu-se în jur.

Covorul mare, împletit, din sufragerie era ud la

fel ca şi celelalte covoraşe răspîndite pe duşumea.

Se întoarse către Gator.

– Nu-i nevoie să rămîi aici, spuse ea. Îmi dau seama că ai lucruri mai importante de făcut în oraş.

Nu ştia cum se va descurca fără ajutorul lui dar se simţea vinovată că profitase deja prea mult de timpul lui.

– Nu-ţi face griji, Mic. Am lăsat jumătate din oraş în locul meu. Îmi pot permite o zi-două libere.

– De ce faci asta? întrebă ea în cele din urmă.

Gator nu părea genul care să procedeze astfel pentru a ajuta pe cineva decît dacă era vorba de vreo obligaţie sau se simţea vinovat cu ceva. Ei nu-i datora nimic. Deşi muncise fără oprire în ultimele cîteva zile, de cînd izbucnise furtuna, ea ştia că el nu dorea cu adevărat să fie aici, că aştepta doar să găsească un moment potrivit.

Gator ridică din umeri.

– Este cel mai mic lucru pe care-l pot face. Oamenii din oraşul ăsta au avut grijă de mama mea cît am fost eu plecat. Cînd mai veneam din cînd în cînd, vedeam că cineva îi tăiase lemnele sau îi tunsese iarba din grădină în locul meu. Cred că n-o să mor dacă am să fac şi eu cîte

ceva în schimb.

Apăsă cu călcîiul pe covor şi ieşi apă.

– Mai întîi trebuie să scoatem covorul ăsta afară ca să se poată usca podeaua.

Michelle simţi că el era nerăbdător s-o ajute şi că nu mai dorea să-şi piardă timpul cu discuţii.

În următoarea jumătate de oră se străduiră să scoată covorul afară, şi-l aşezară pe nişte capre de lemn ca să se usuce. Michelle nu era sigură că acel covor mai putea fi salvat, dar ştiind că Reba nu arunca nimic, întotdeauna ezita ea s-o facă.

Deşi era încă devreme, ziua era caldă şi înăbuşitoare. Gator deja transpirat leoarcă, îşi scosese cămaşa şi-şi legase o eşarfă veche, albastră în jurul frunţii. O peliculă fină de transpiraţie îi acoperea spatele şi umerii şi mici broboane de sudoare îi străluceau în părul de pe piept. Toate astea împreună cu obrazul nebărbierit, o făcuseră pe Michelle să considere că niciodată el nu arătase mai frumos sau mai înnebunitor de sexy.

Un bărbierit şi un duş ar fi fost un adevărat lux acum, ea ştia asta. Deşi Gator dispărea discret în fiecare seară cînd făceau baie, ca să le ofere Rebei şi lui Michelle un pic de intimitate, exista totuşi ceva foarte apropiat în faptul că trebuiau să împartă aceeaşi bucată de săpun, acelaşi tub de

pastă de dinţi sau aceeaşi chiuvetă. Gator adesea aştepta pînă cînd femeile se culcau înainte de a termina şi el duşul, iar Michelle asculta vrăjită zgomotele pe care le făcea el, apa care curgea în chiuveta de metal, cîntecul îngînat de Gator cînd se spăla. În mintea ei şi-l închipuia stînd gol în faţa chiuvetei, cu lampa care arunca umbre pe trupul lui mare şi puternic. Se întreba cum va reuşi ea oare să mai adoarmă într-unul din paturile acelea tari din camera de gardă.

Michelle reveni cu gîndurile în prezent, urmîndu-l din nou pe Gator în cameră. Deschiseră ferestrele – acelea care nu se spărseseră în timpul furtunii – pentru a ajuta la uscarea interiorului.

Michelle începu greaua sarcină de a strînge apa de pe jos în timp ce Gator măsură ramele geamurilor pentru a tăia bucăţi de folie din sulul gros pe care-l cumpăraseră de la magazin în dimineaţa aceea. N-avea idee cînd va putea cineva să plece după geamuri, dar folia cel puţin va împiedica să intre ţînţarii. Michelle tocmai terminase de şters jumătate din sufragerie cînd Gator îi ceru ajutorul.

– Trebuie să mă ajuţi şi să ţii foliile de plastic cît timp eu le fixez cu ţinte, spuse el rulîndu-le ca să le vină mai uşor cînd le fixau.

Luă un ciocan şi un pumn de cuie.

– Ce-ar fi să începem de sus?

Michelle dădu din cap şi îl urmă.

Gator o puse pe Michelle să ţină folia de plastic în timp ce el o fixa în ramă. Michelle era convinsă că trăia cel mai iritant moment din viaţa ei, fiind nevoită să stea întinsă ca să ţină folia, în timp ce el se afla exact în spatele ei, bătînd cuiele. Îi simţea respiraţia pe ceafă, făcîndu-i pielea de găină şi provocîndu-i senzaţii delicioase pe spate. Cînd pieptul lui lat îi atingea din greşeală omoplaţii ea îşi ţinea respiraţia, încercînd să se facă mică. Brusc, se simţea vulnerabilă îmbrăcată aşa, în pantaloni scurţi, strîmţi şi cu o bluză de bumbac, care i se ridica mereu cînd întindea braţele. Păruse o îmbrăcăminte destul de practică cînd se hotărîse să o îmbrace mai devreme la adăpost; pentru că nu prea erau haine disponibile, avusese noroc să găsească ceva pe mărimea ei. După cîteva clipe îşi zise că, de fapt, îmbrăcămintea n-avea nici o legătură cu modul în care se simţea. Gator Landry era în stare să facă o femeie, chiar şi în rasă de călugăriţă să se simtă dezbrăcată.

El mirosea a săpun şi a piele de bărbat şi în timp ce braţele lui puternice ţineau cuiul, trimiţîndu-l în lemn cu o lovitură uşoară, muşchii se încordau. Cînd Gator termină în cele din urmă de

pus folia de plastic, îşi lăsă mîinile în jos şi se dădu înapoi de la fereastră. Michelle, care practic îşi ţinuse respiraţia, expiră cu o asemenea forţă încît aproape că o cuprinse ameţeala.

Se apucă de pervaz ca să-şi păstreze echilibrul.

– Te simţi bine? o întrebă Gator, ridicînd întrebător dintr-o sprînceană.

– Da, bine.

– Atunci de ce te-ai înroşit aşa la faţă?

Ea căută disperată un răspuns.

– E... e din cauza... căldurii.

– Sper că nu eşti şi însărcinată.

Michelle se întoarse cu faţa la el.

– Bineînţeles că nu sînt însărcinată. Ce naiba te-a făcut să spui un asemenea lucru?

El ridică din umeri.

– M-am gîndit doar că ar fi nostim ca doctorul Kildare să-şi fi lăsat însărcinate atît soţia cît şi amanta în acelaşi timp.

Obrajii ei luară foc.

– Nu sînt amanta lui.

– Poţi să-i spui cum vrei, Mic, dar tot asta înseamnă.

De data asta îi trebui toată puterea să se stăpînească, nelăsîndu-se cuprinsă de furie.

– Nu mă culc cu el, spuse ea. Nu că ar fi

treaba ta dar nu am... ăăă...

– Avut o relaţie sexuală?

– Nu am fost în relaţii intime de luni de zile, reuşi ea să spună, simţindu-se din ce în ce mai stingherită.

Şi nu obişnuiesc să am doar o simplă relaţie sexuală cu vreun bărbat. Dacă nu ţin la cineva cu adevărat, nu mă culc cu el.

El chicoti.

– Deci asta explică comportamentul tău afurisit şi ridurile acelea care-ţi apar din cînd în cînd pe frunte. E limpede că ai nevoie de o partidă bună de dragoste. Şi să ştii că, din întîmplare, s-ar putea să găsesc ceva timp pentru tine în agenda mea aglomerată.

Michelle îşi încrucişă braţele pe piept şi-l privi cu un aer dispreţuitor.

– Iar începi, spuse ea. Tocmai cînd începusem să cred că principiile tale morale se ridicaseră un pic mai sus decît abdomenul unui şarpe, faci tot ce-ţi stă în putinţă ca să-mi dovedeşti că m-am înşelat.

El păru amuzat.

– N-aş vrea să te dezamăgesc, scumpo.

Ea zîmbi dulce.

– N-ai putea să faci niciodată aşa ceva, domnule şerif, pentru că părerea mea despre tine este

oricum proastă, ca să spunem lucrurilor pe nume.

Gator făcu un pas către ea.

– Mi se pare că-mi amintesc de o vreme cînd nu era chiar atît de proastă, Mic. De fapt, erai nebună după mine în vara aceea.

– Mă plictiseam şi n-aveam altceva mai bun de făcut.

El zîmbi, amintindu-şi de noaptea aceea, cu atîţia ani în urmă.

– Mi-aduc aminte cum stăteai în braţele mele, pe iarba răcoroasă, cu miros îmbătător.

– Eram pe cuvertura mamei tale.

– Sub un uriaş stejar verde.

– Era un copac cu magnolii.

Zîmbetul lui se mări.

– Pentru cineva care era plictisită de moarte, cu siguranţă că ai o memorie foarte bună.

Michelle roşi.

– Am o memorie excelentă, niciodată nu uit nimic.

– Ţi-aduci aminte ce mi-ai şoptit la ureche în noaptea aceea?

Ea înghiţi în sec şi se uită alături.

– Nu.

El îşi aplecă capul înainte, încît acum ea se uita direct în ochii lui.

– Mi-ai spus că te fac să simţi lucruri care nu le

mai simţiseşi pînă atunci.

– Gator Landry, eşti un mincinos! Niciodată n-am spus aşa ceva.

El dădu slab din cap.

– Oh, ba da, ai spus.

Îi puse un deget sub bărbie şi-i ridică faţa spre el.

– Eram amîndoi atît de înfierbîntaţi în noaptea aceea, încît credeam că o să luăm foc.

Glasul lui era grav dar blînd, ca o muzică în urechile ei, încît simţi că i se usucă gura şi începe să o mănînce în fundul gîtului. Michelle rămăsese cu privirea pironită în ochii de onix care o captivau.

– Ţi-am mai spus că asta s-a întîmplat cu mult timp în urmă, zise ea în sfîrşit. Nu cred că mi-am dat seama cu adevărat în ce mă băgasem pînă cînd nu m-ai tras în jos, pe patul acela pliant al tău. Dar acum aş vrea să uit de asta, dacă nu te superi.

El îşi lăsă capul într-o parte de parcă ar fi reflectat asupra dorinţei ei.

– Nu cred că putem uita, Mic, spuse el sincer.

Cum putea să uite cum o simţise în noaptea aceea, cînd ea se tot foia în jurul lui în pantalonii ăştia scurţi? Şi unde Dumnezeu, găsise şi bluza asta?

De fiecare dată cînd respira, marginea bluzei se ridica în sus, oferind privirilor o şuviţă de piele de culoarea piersicii. Aproape că-şi pierduse cumpătul cînd îi zărise buricul acela apărînd de după curea, ce parcă abia aştepta să fie sărutat.

Îi luă degetul de sub bărbie şi-i puse mîna pe umăr. Gator îi atinse gînditor gîtul cu vîrful degetelor, şi căldura binevenită a atingerii lui o pătrunse pînă în străfunduri.

– Şi nu cred că ne vom opri vreodată să ne întrebăm cum ar fi acum între noi dacă am înceta să ne mai jucăm unul cu altul şi ne-am lăsa conduşi de sentimente. Dacă eram atît de capricioşi la cincisprezece ani cum crezi că am fi acum?

Michelle se dădu înapoi, dorind să scape de senzaţia pe care o încerca sub atingerea mîinii lui. Dar chiar cînd scăpă, urma atingerii lui rămase. Cuvintele îi schiţaseră în minte o imagine mult prea periculoasă pentru a o contempla. Ceea ce sugera el era crud şi indecent din punctul ei de vedere. Unde erau dragostea şi respectul sau toate celelalte lucruri care stăteau la baza unei relaţii?

Aproape că-i veni să rîdă la acest gînd. Gator Landry îi spusese clar de la început că nu dorea o relaţie. Nu căuta decît o parteneră în pat cu

care să se distreze pînă cînd găsea alta. Ei bine, n-avea decît să caute în altă parte, îşi zise ea.

– Femeile din Lizard Thicket s-au împuţinat atît de mult încît ai ajuns să hărţuieşti orice femeie care vine în oraş? întrebă ea.

– Nu, deloc.

Michelle strînse din dinţi văzînd expresia încrezută de pe chipul lui. Omul ăsta avea cu siguranţă o părere prea bună despre el.

– Atunci de ce nu te duci să cauţi pe cineva care poate cădea mai uşor pradă farmecelor tale, în loc să-ţi pierzi vremea cu cineva care nu te vrea?

El surîse larg arătîndu-şi două şiraguri de dinţi perfecţi.

– Îmi place de tine, Mic. Ai stil. Îmi plac femeile care au clasă atîta timp cît nu o aduc şi în dormitor.

Gator se întoarse, înainte ca ea să aibă timp să-i răspundă, şi luă o nouă bucată de plastic.

Îşi dădea seama că în felul acesta o aţîţa, dar nu se putea abţine. Îi plăcea s-o vadă cît mai tulburată ca să nu mai poată gîndi ca lumea. Chiar şi acum se chinuia să-şi revină şi-l încînta nespus faptul că ea nu reuşea încă să găsească o replică pe măsură. Era conştient că tachinările

lui o iritau la culme, dar nu se putea abţine.

Pe de o parte voia să se răzbune pe ea, că ţinea cu ardoare să se întoarcă acasă. Deşi pretindea că era îngrijorată din cauza serviciului, se întreba cît oare din această îngrijorare avea de-a face cu bărbatul care existase odată în viaţa ei. Îl deranja că se îndrăgostise de un doctor. Dar şi-o putea imagina jucînd rolul soţiei cuminţi a doctorului care participă la activităţi caritabile, crescînd acasă copii cu părul blond şi dantura perfectă. Strînse şi el din dinţi la acest gînd.

Michelle nu prea ştia cum să răspundă la comentariul lui, aşa că nu mai zise nimic. Dacă i-ar fi răspuns, discuţia ar fi continuat, iar asta, după părerea ei era o pierdere de timp. Gator n-avea decît să creadă ce voia despre ea. Ea se afla aici pentru un singur lucru – să aibă grijă de bunica ei. Cu cît îşi va termina treaba mai repede, cu atît va pleca mai repede spre Baton Rouge.

Lucrară fără oprire tot restul zilei, oprindu-se doar pentru scurt timp să mănînce prînzul pregătit de Reba în dimineaţa aceea.

Era încă devreme cînd se pregătiră să se întoarcă acasă dar Gator voia să fie sigur că vor ajunge înainte de lăsarea întunericului. El ştia că noaptea oricine se putea rătăci în golf.

Acum, casa se afla în mare parte pusă la punct, putînd fi locuită, deşi împrejurimile arătau încă destul de prost cu toate eforturile lui Gator. Hotărîseră să se reîntoarcă a doua zi şi să încerce să termine treaba, ca Reba să nu-şi facă griji cînd se va întoarce acasă. În timp ce Gator încărca barca, Michelle puse mîncare şi apă proaspătă pentru pisici şi schimbă cutiile lor cu nisip.

Tocmai ieşea pe uşa din spate cînd îl zări pe Gator, absolut nemişcat, cu un braţ întins ţeapăn către pămînt, ţintuind cu pistolul către ceva. I se opri respiraţia cînd îi văzu ţinta, un şarpe mare, cu capul ridicat, gata să atace la mai puţin de trei metri de el. Focul de armă se auzi asurzitor, răsunînd cu putere, în timp ce şarpele cădea pe pămînt într-o poziţie dezgustătoare.

– E... mort? întrebă Michelle cu glasul sugrumat.

Gator întoarse capul şi-i văzu privirea îngrozită. Se apropie şi lovi şarpele cu piciorul.

– Da, cred că da.

Îl ridică de coadă.

– E destul de mare. Aş zice că e bunicul clanului.

– Ce... ce fel de şarpe e?

Brusc, îşi dădu seama că tremura.

– Veninos. Mă mir că n-am dat mai devreme de vreunul.

Ea se uită neliniştită în jur, căutînd cu privirea prin iarbă şi alţii.

– Crezi că mai sînt?

– Nu m-ar surprinde.

Cînd îi văzu privirea înspăimîntată, adăugă:

– Dar nu te teme, şi lor le e la fel de frică de noi cum ne e şi nouă de ei. De cele mai multe ori o iau în direcţie opusă cînd te aud venind. Cred că pe ăsta l-am luat prin surprindere.

El aruncă şarpele în apă unde căzu cu zgomot, împrăştiind în jur mici valuri. Michelle se scutură înfiorată.

– Acum putem pleca? întrebă ea, hotărîtă să se îndepărteze cît mai rapid de posibilitatea de a întîlni şi alţi şerpi. Era bucuroasă acum că mama lui Gator insistase ca ea şi Reba să petreacă noaptea acasă la ea, avînd o verandă mare, plină cu ferigi şi balansoare de răchită. Părea ceva mai civilizat decît cabana Rebei sau casa plutitoare a

lui Gator. Nu era numai asta, dar doamna Landry îi promisese că va umple cada de baie cu apă caldă, ca Michelle să poată face o baie bună cînd se va întoarce. Perspectiva acestui adevărat lux o obsedase toată ziua pe Michelle.

– Sigur că da. Hai, urcă, spuse el, făcîndu-i semn către barcă. El o ţinu nemişcată, cît timp ea se aşeză, apoi desfăcu parîma şi porni motorul.

După un minut erau pe drum. Michelle se lăsă pe spate şi închise ochii, bucurîndu-se de briza uşoară ce adia, răcorindu-i faţa. Era atît de bine să te odihneşti după o zi întreagă de muncă.

Nu se depărtaseră mai mult de vreo patruzeci de metri de ponton cînd motorul începu să dea rateuri. Amîndoi se priviră surprinşi dar înainte de a apuca să spună ceva, acesta se opri de tot.

Michelle se îndreptă de spate.

– Ce s-a întîmplat? Nu mai avem benzină?

Gator clătină din cap.

– Doar ce-am schimbat rezervorul de benzină. Poate că benzina n-a ajuns încă la motor.

Ridică din umeri.

– E multă vreme de cînd nu m-am mai ocupat de motoare.

– Şi acum ce facem?

Gator n-o asculta. Se îndreptase deja către

pupa bărcii, verificînd furtunul, se uită în rezervor şi mirosi. În cele din urmă ridică ochii.

– Cred că avem apă în conducta de benzină. Nu-mi dau seama ce altceva ar putea fi.

– E grav?

– Nu, dar va trebui să curăţ furtunele.

– Şi cît o să dureze?

– Nu mai mult de o oră dar nu asta-i problema.

– Atunci care-i problema noastră? întrebă ea, aproape înspăimîntată să afle răspunsul.

– Nu avem benzină deloc. Acesta a fost ultimul meu rezervor. E plin, dar nu ne ajută cu nimic dacă are apă în el.

– Nu poţi cere ajutor prin radio?

– Sîntem prea departe.

– Nu-i nimic, Reba şi mama ta vor trimite pe cineva după noi, aici, spuse ea cu speranţă în glas.

– Nu m-aş baza pe asta.

– De ce?

– Pentru că oamenilor nu le place să vină aici, în golf, noaptea. Balta asta se schimbă mereu, mai ales după o furtună. Oricine se poate foarte uşor rătăci fără să mai fie găsit vreodată pe aici.

– Atunci vor trebui să vină pe şosea, pentru

Dumnezeu. Ştiu că e mai departe aşa, dar...

Se opri cînd îl văzu pe Gator că nu se uită la ea.

– Ce este? S-a întîmplat ceva cu şoseaua?

Gator nu-i răspunse imediat.

– Unul dintre poduri a fost luat de ape.

O auzi cum exclamă şi se uită la ea.

– N-am vrut să-ţi spun, ca să nu te superi, mai ales că maşina ta e îngropată încă sub copacul acela. M-am gîndit că n-o să dureze mai mult de două zile pînă cînd va fi reparat şi n-am vrut să te mai necăjesc şi cu asta.

– Oh, grozav, ce să spun, foarte frumos din partea ta, spuse ea simţind cum o cuprinde mînia. Ai ştiut asta tot timpul şi nu te-ai obosit să-mi spui şi mie.

– La ce ţi-ar fi folosit?

– Aş fi putut... poate să aranjez să vină cineva de la Baton Rouge să mă ia. Credeam că-i doar problema copacului ce trebuie ridicat de pe maşină.

– Sper că nu te aştepţi ca doctorul Kildare să-şi lase soţia însărcinată şi să vină să te salveze pe tine, spuse el sec.

– Te rog să-l laşi pe Jeffrey în pace.

– De ce, mă rog? El este motivul pentru care

eşti atît de nerăbdătoare să te întorci acolo.

– Se întîmplă să am şi un serviciu şi nişte responsabilităţi acolo, spuse ea înfierbîntată. Deşi tu n-ai habar ce înseamnă cuvîntul „responsabilitate".

– Iar o luăm de la capăt.

– Uită-te şi tu la tine. Hal de şerif. Poftim, nici măcar nu te simţi să pui o cămaşă pe tine, de cele mai multe ori.

– Asta, pentru că ştiu că tu mă preferi aşa.

O cuprinse furia cînd văzu expresia îngîmfată de pe chipul lui.

– Visezi, domnule.

Gator întinse mîna după rame.

– Ce faci?

– Vreau să te pocnesc cu vîsla asta, spuse el calm, dacă n-ai de gînd să încetezi să mai ţipi şi să urli la mine, ca o apucată. Cît timp ţi-ai descărcat tu nervii, ne-am îndepărtat şi mai mult de casă.

Michelle îşi încrucişă braţele pe piept şi-şi strînse buzele hotărîtă. Era prea furioasă ca să vorbească pe moment.

După o jumătate de oră, Gator, frînt de oboseală, legă din nou barca de pontonul din curtea din spate a Rebei. În tot acest timp, Michelle nu

scoase nici un sunet şi coborî din barcă înainte ca el să apuce să lase ramele şi s-o ajute. Se îndreptă spre casă şi trînti uşa, dorind să se deschidă balta şi să-l înghită pe Gator cu barcă cu tot, încît ea să nu-l mai vadă niciodată în faţa ochilor.

Capitolul 5

În următoarele două ore, Michelle îşi făcu de lucru înăuntru, încercînd să profite pînă la capăt de lumina zilei. Gator intră o singură dată căutînd alcool industrial ca să spele conducta de benzină şi după ce ea îl găsi, el îi mulţumi repede şi plecă. Avea o stare atît de groaznică, încît se hotărî că cel mai bine era să nu spună nimic.

În timp ce lucra Gator arunca din cînd în cînd priviri spre casă, dar Michelle nu se mişcă din loc.

Se gîndi să meargă pînă la cel mai apropiat vecin al Rebei, aflat la cîteva mile distanţă, deşi ştia că era o pierdere de timp, mai mult ca sigur, că acest vecin se afla într-unul din adăposturile din oraş. Şi apoi, şi el şi Michelle nu se aflau într-o situaţie mai rea decît restul oraşului, în momentul de faţă.

Gator ştia că mama lui nu va fi îngrijorată prea curînd. El îi spusese că s-ar putea să se oprească pe la primărie înainte de a se întoarce, astfel că ea nu-i aştepta prea curînd acasă. Ştia că mama lui avea încredere cînd se afla pe baltă, cu siguranţă că ştia pericolele, şi probabil că nu-şi va face probleme decît mult mai tîrziu. El trăise mult timp singur încît acum ea nu-i mai punea întrebări. Dar mama lui întotdeauna îi oferise spaţiul necesar de a se manifesta, chiar şi în zilele în care se răzvrătea şi cînd orice ar fi făcut îl enerva la culme pe tatăl său.

Gator se încruntă. Tatăl lui nu lăsase niciodată nimic de la el. Poate că de aceea mama lui se dăduse de o parte pentru a-l lăsa să ia propriile hotărîri, oferindu-i astfel spaţiul pe care-l dorea cu disperare. Tatăl se aşteptase ca el să fie curajos la zece ani, cînd privise cum le ardea casa pînă la temelii cu tot ce era în ea, cu toate jocurile şi jucăriile, cu toate comorile pe care le strînsese în

scurta lui viaţă. Mama îl lăsase să-i plîngă pe umăr. Şi în timp ce tatăl conducea totul cu o mînă de fier, mama îl crescuse cu dragoste. Nu plînsese îi cînd murise tatăl şi nu dorea deloc să devină ca el, ca acest om ce era adorat de cei pentru care lucra, în timp ce familia lui abia îl tolera. Niciodată nu-şi auzise tatăl spunîndu-i mamei că o iubeşte. Ea făcea curat şi gătea pentru el, dar niciodată nu părea să-i aprecieze acest lucru. Şi niciodată nu-i spusese lui Gator că-l iubeşte, nici măcar cînd trăgea să moară după cel de-al doilea infarct. Rămînînd neschimbat pînă în ultima clipă, cuvintele sale cele din urmă nu fuseseră altceva decît un ordin, o comandă de a i se pune o pernă sub cap.

Gator termină de curăţat furtunul de alimentare şi-l puse alături. Era posomorît şi ştia asta, dar de fiecare dată cînd îşi amintea de cel care-l crescuse, păţea la fel. Şi asta, nu pentru că nu se împăcase de multă vreme cu sentimentul faţă de tatăl său. Mama îi spusese odată că tatăl său nu era capabil să-şi arate dragostea celor din jur, aşa cum făceau majoritatea oamenilor şi că el îşi exprima dragostea prin grija faţă de familie. În mintea tatălui său, îi explicase ea, obligaţiile se opreau aici. Gator se hotărîse cu mult timp în urmă că, dacă va avea vreodată copii, nu-şi va

ascunde niciodată afecţiunea.

Dar nimic din toate astea nu erau importante în momentul de faţă, îşi reaminti el. Şi pe urmă, nu se întrevedea nici o posibilitate ca el să se căsătorească şi să aibă copii, acum, cînd dorea să vadă şi să facă încă atît de multe lucruri. Ceea ce conta pentru el acum era să găsească o modalitate de a se întoarce împreună cu Michelle în oraş. Se simţea neputincios. Pentru cineva obişnuit să aibă mereu situaţia sub control, nu era un sentiment prea plăcut. Dar afurisitul ăsta de uragan încurcase totul.

Michelle contase pe el s-o ducă înapoi, iar el eşuase. Avea tot dreptul să fie furioasă. Întreaga ei viaţă o aştepta înapoi, în Baton Rouge, iar ea îşi pierdea timpul aici numai din cauza lui.

Ar fi trebuit să se gîndească să mai fi avut o canistră de benzină. Ar fi trebuit să verifice în ce stare se mai afla podul. Trebuia să găsească pe cineva să-i dea jos copacul de pe maşină. Dar nu făcuse nimic din toate astea, pur şi simplu, pentru că nu vrusese s-o vadă plecînd. Din nou se dovedea un ticălos egoist. Îşi promise solemn că va face ceva curînd în privinţa asta, de îndată ce va ajunge în oraş, chiar de-ar fi să repare podul de unul singur cu mîinile goale, chiar de-ar fi s-o ducă pe Michelle personal la Baton Rouge, pre-

dînd-o teafără şi nevătămată în braţele doctorului Kildare!

Michelle stătea în sufragerie uitîndu-se pe geam la Gator care nu se mişcase din barcă de două ceasuri. Abia îl mai putea distinge în înserarea care se lăsa, iar el părea foarte îngîndurat, aşa cum stătea acolo, cu ochii aţintiţi asupra apei. La ce putea oare să se gîndească? se întrebă ea.

Brusc se simţi vinovată. Nu avusese nici un drept să-i spună lucrurile pe care i le spusese mai devreme.

De la bun început el făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru Reba şi pentru ea, riscîndu-şi chiar viaţa cînd rămăsese cu ele în timpul furtunii, în loc să se adăpostească la primărie unde era mai în siguranţă. Le pusese propria casă la dispoziţie, dormise pe o canapea, oferindu-le patul lui, şi nu se plînsese nici o clipă. Mai mult decît atît, se întorsese cu ea aici ca s-o ajute să pună la punct casa Rebei şi iată cum îl răsplătise ea.

Michelle aproape că se urî pe sine în acel moment. Cum de fusese în stare să-i spună toate acele lucruri după tot ce făcuse el pentru ea? Traversă încăperea, trase aer adînc în piept şi deschise uşa din spate.

Deşi Gator o auzi venind nu-i dădu nici un

semn. Rămase în continuare cu ochii aţintiţi la apa ce se mişca uşor, de parcă acolo s-ar fi aflat un mare secret. Michelle merse cu grijă prin iarbă, căutînd creaturile acelea cu corp subţire şi lung. Se opri pe malul apei.

– Am pregătit cina, spuse ea cu glas plin de speranţă.

O briză uşoară îi înfoie părul şi ea îşi dădu la o parte cîteva şuviţe de pe faţă.

– Peşte ton, carne de porc şi fasole, adăugă ea, care cred că-ţi plac foarte mult.

Gator îşi întoarse capul uşor. Zîmbetul îi era slab.

– Nu cred că am mîncat vreodată ton, carne de porc şi fasole.

Ea dădu din cap.

– Şi dacă ai noroc, poate că nu va mai trebui să mănînci aşa ceva şi mîine seară.

El rîse încet şi întoarse capul.

Ea oftă şi-şi prinse mîinile una într-alta.

– Gator, mă simt îngrozitor pentru ceea ce ţi-am spus mai devreme. Îmi pare rău.

Clipi de cîteva ori, simţind lacrimi în ochi.

– Ştiu că n-am fost uşor de suportat. Nu ştiu ce m-a apucat doar că... ştiu eu, m-am săturat să tot mănînc conserve şi să mă spăl la chiuvetă. Aş face orice pentru o cadă cu apă caldă şi o trusă

de machiaj. Niciodată nu m-am socotit o persoană vanitoasă pînă acum, dar...

Se opri.

– Oricum, nu cred că e important de ce m-am purtat ca o ticăloasă de primă mînă.

Zîmbi.

– Ştii, Gator, întotdeauna tu ai fost în stare să scoţi la iveală tot ce e mai rău în mine.

Cînd Gator se întoarse din nou cu capul spre ea, surîdea larg. Nu se aşteptase la scuze dar oricum le aprecia. Dacă ar fi făcut un mic efort pentru a afla cum lucrează mintea unei femei, îşi zise el, probabil că şi-ar fi dat seama ce o deranja.

Cît de feminină îi era dorinţa de a avea o cadă cu apă caldă, cînd întreaga lume se întorsese cu susul în jos în jurul lor. Dar lui îi plăcea acest lucru la ea. Şi ca să fie cinstit, trebuia să recunoască că şi ea muncise din răsputeri. Merita o cadă cu apă caldă, la naiba!

– Şi ce-ai fi în stare, mai exact, să faci pentru o cadă cu apă caldă, Mic?

Ea rîse. Şi el îşi revenise, slavă Domnului. Spera din tot sufletul să rămînă prieteni pînă cînd le vor sosi ajutoare.

Gator nu veni imediat la cină, aşa că Michelle mîncă singură la lăsarea nopţii, adîncind umbrele

din interiorul casei. Se uită la flacăra lumînării de pe masă simţind o atracţie hipnotică către lumina aurie. Se simţea transpirată, îi era cald şi era obosită, prea obosită ca să iasă să vadă ce meşterea Gator. Cînd şi cînd vedea pe fereastră lumina lanternei lui şi se întreba oare ce avea el gînd.

Cînd Gator intră în casă puţin mai tîrziu o găsi pe Michelle moţăind pe canapea. O clipă rămase cu ochii pironiţi asupra tabloului pe care ea îl oferea, cu părul căzîndu-i blînd pe faţă şi cu obrazul sprijinit în palmă. Pantalonii ei scurţi îi oferiră privelişte celor mai frumoase picioare pe care le văzuse vreodată, cu glezne fine, pulpe şi coapse superbe.

Bluza i se ridicase din nou, dezgolind o fîşie de piele mătăsoasă. Ceva tulburător se trezi în el şi-şi dădu seama că se excitase doar privind-o cum doarme.

Îşi continuă treaba, oprindu-se din cînd în cînd să ciugulească din conserva de peşte şi biscuiţi. Doamne, ce n-ar da pentru o friptură mare şi gustoasă, cu garnitură!

Michelle deschise ochii cîteva minute mai tîrziu, cînd el intră pe uşa din spate cu o găleată cu apă fierbinte.

– Eşti gata pentru baia aia fierbinte, somnoroaso? întrebă el, apoi dispăru în baie înainte ca

ea să-i poată răspunde.

Michelle clipi de cîteva ori şi se ridică încet, frecîndu-se la ochi. Oare spusese într-adevăr baie fierbinte? Probabil că înţelesese ea aiurea. Coborî în picioarele goale şi se opri la uşa băii.

Gator ieşi zîmbind.

– Ţi-am pregătit totul, fetiţo. N-am găsit spumă de baie, aşa că ţi-am pus în loc detergent de vase.

Michelle păşi în baia de modă veche unde o lumînare mare, aşezată pe marginea căzii oferea o lumină plăcută şi intimă. Cada era pe jumătate plină cu apă. O atinse uşor.

– E fierbinte, spuse ea, nevenindu-i să creadă. De unde ai făcut rost de apa asta caldă?

– Am găsit o oală mare de fontă într-o magazie, spuse el, şi am făcut un foc pe care am pus-o. Ar fi bine să te bagi în ea pînă nu se răceşte. Şi – el îi întinse o sticlă cu şampon – cred că ţi-ar prinde bine şi asta. Cheamă-mă după ce te speli pe cap şi o să te clătesc cu o găleată de apă.

Luă halatul de baie al Rebei, aflat în cui, în spatele uşii de la baie, şi i-l întinse.

– Poţi să ţi-l pui cît te speli la chiuvetă.

După ce trebuise să se lipsească de atîtea lucruri în ultimele cîteva zile, plăcerea simplă a

unei băi calde era mai mult decît sperase Michelle.

– Nu ştiu ce să spun, mărturisi ea. Îţi mulţumesc, Gator.

– Numai să nu dai drumul la apă după ce termini, spuse el. Vreau să intru şi eu după tine.

– Tu ar trebui să intri primul. De fapt, tu eşti cel care a încălzit apa şi ai cărat-o.

El zîmbi larg.

– Chiar vrei?

Ea rîse.

– Nu, dar m-am gîndit că ar fi frumos din partea mea să-ţi propun asta.

Surîsul lui deveni şi mai larg.

– Cheamă-mă cînd vrei să te clătesc pe cap, Mic.

Dispăru, închizînd uşa în urma lui.

Michelle se dezbrăcă repede de haine şi le lăsă frumos pe podea. Se băgă în cadă, umplînd încăperea cu exclamaţii de plăcere.

La început rămase nemişcată, lăsînd apa să-i pătrundă în pielea aspră şi să-i relaxeze muşchii obosiţi. Gator Landry se întrecuse pe sine, de data asta, îşi zise ea. Se simţi minunat, săpunindu-şi tot trupul, apoi se clăti, simţind cum i se înfioară pielea de plăcere. În sfîrşit, îşi udă părul şi se dădu cu şampon. După ce se spălă bine,

Michelle îşi prinse părul plin de spumă în vîrful capului şi ieşi din cadă. Se şterse repede, tamponîndu-şi faţa şi gîtul unde se scurseseră dîre de şampon şi-şi puse halatul Rebei.

Gator intră în baie imediat ce ea îl strigă, aducînd încă o găleată cu apă fierbinte. Zîmbi văzînd-o îmbrăcată în halatul Rebei, cu prosopul în jurul gîtului. Pielea îi strălucea, avînd o culoare sănătoasă.

– Gata de clătit, doamnă? întrebă el încercînd apa din găleată ca să nu fie prea fierbinte.

– Da, domnule, răspunse ea, aplecîndu-se deasupra chiuvetei.

Gator îi turnă apa încet deasupra capului, privind cum dispare spuma şamponului. Deşi îi trebuiră cîteva găleţi cu apă pentru a-i clăti bine părul lung, pe Gator nu-l deranjă deloc. Era ceva foarte intim în acest act de a spăla părul unei femei, îşi zise el, şi-i făcea plăcere. În spate, gîtul era lung şi alb, presărat cu perişori mici, blonzi ca un puf ce implorau parcă sărutul unui bărbat. Încercă să îndepărteze acest gînd concentrîndu-se asupra clătirii părului blond-auriu. Apoi, Michelle se şterse pe cap cu un prosop şi-şi lăsă şuviţele umede pe umeri.

El se întrebă dacă ea îşi dădea seama cît de sexy arăta acum şi cît de frumos mirosea.

– Acesta e cel mai frumos lucru pe care l-a făcut vreodată cineva pentru mine, spuse ea, atingîndu-i încet braţul.

Gator înghiţi în sec. Era al naibii de greu să gîndească cînd ea îl atingea aşa sau cînd se uita la el cu ochii aceia blînzi şi verzi.

– N-ai stat prea mult în cadă, spuse el cu un glas ce suna străin chiar şi în propriile lui urechi. Am crezut c-ai să te bălăceşti mai mult.

– N-am vrut să se răcească apa. Dacă vrei, aş putea încerca să-ţi găsesc ceva de îmbrăcat de la bunicul meu, după ce faci baie.

– Da, mulţumesc.

El îi dădu lanterna şi se dădu repede deoparte dorind să pună cît mai iute distanţă între ei. Baia era prea mică pentru amîndoi, îşi zise, nu exista nici măcar suficient aer înăuntru. De aceea respira cu greutate şi era ameţit. Auzind-o plecînd, se simţi uşurat şi oftă din rărunchi. Îi stătu inima cînd ea se opri la uşă. Privirile li se întîlniră, uitîndu-se fix unul la altul. Au fost cele mai lungi trei secunde din viaţa lui.

– S-a întîmplat ceva, Mic? întrebă el.

Ea îi zîmbi, clătinînd din cap, apoi ieşi şi închise uşa. Rămase o clipă pe loc, ţinîndu-se cu mîna de abdomen. I se zbătea de parcă un stol de păsări aterizaseră pe negîndite înăuntrul ei.

Inima îi bătea cu putere, iar genunchii îi tremurau. Lui Gator Landry nu-i prea stătea în caracter să facă asemenea lucruri pentru ea. Exact în clipa în care simţise că era stăpînă pe ea, el făcuse din nou ceva care o tulburase profund.

Michelle urcă repede în camera de oaspeţi unde ştia că Reba ţinea lucrurile vechi ale bunicului. Găsi un halat de baie vechi, din velur şi-l agăţă de clanţa uşii de la baie. Ezită o clipă în dreptul uşii ascultînd zgomotele pe care le făcea Gator, spălîndu-se. Imediat îi apăru imaginea lui stînd în cadă, cu trupul gol şi umed şi cu lumina de la flacăra lumînării reflectîndu-se în ochii lui negri.

Puţin după aceea, Gator ieşi îmbrăcat cu halatul şi arătînd proaspăt şi curat. Michelle se gîndi că niciodată el nu păruse mai sexy. Halatul îi era scurt, ajungîndu-i abia pînă la genunchi, descoperind o pereche de pulpe acoperite cu păr negru şi puţin din coapsele lungi şi musculoase. Simţi un nod în stomac privindu-l. Părul ud îi stătea zburlit.

– Ei da, a fost într-adevăr tare bine, spuse el, aşezîndu-se pe canapea lîngă ea. Perna se lăsă sub greutatea trupului. Se lăsă pe spate şi-şi sprijini picioarele de măsuţa de cafea a Rebei.

Mirosea a săpun şi a piele curată de bărbat,

observă Michelle, punîndu-şi şi ea picioarele lîngă ale lui, încercînd din răsputeri să pară liniştită. Dar cum să spere să treacă cu bine prin această nouă situaţie cînd gîndurile ei refuzau s-o ajute? Cum putea să uite că el era complet gol sub halatul acela?

Un pisoi mare, galben îi sări în braţe şi se ghemui în poala ei. Cîteva clipe Michelle şi Gator rămaseră nemişcaţi privind amîndoi la lumînarea ce ardea la picioarele lor.

– Cînd crezi că o să vină cineva după noi? întrebă ea în cele din urmă.

– Dimineaţă, probabil.

– Deci o să dormim aici în noaptea asta?

El încuviinţă.

– Nu cunosc prea mulţi oameni care s-ar aventura pe balta asta în timpul nopţii.

– Sper că Reba nu e îngrijorată.

– Ştie că eu voi avea grijă de tine, Mic, spuse el blînd.

Michelle îşi ridică ochii verzi către ochii lui negri. Ştia că el spusese adevărul. Reba s-ar putea să-şi facă probleme că ea nu se întoarce, dar se va simţi cu siguranţă mai liniştită cînd va afla că Gator este împreună cu ea. Şi ce era ciudat era faptul că şi Michelle se simţea la fel de liniştită. Gator, în felul lui, îi inspira încredere. Chiar dacă o

enerva cumplit uneori, se simţea în siguranţă lîngă el. Zîmbi gîndindu-se la asta.

Lui Gator nu-i scăpă gestul.

– La ce te gîndeşti, Mic? întrebă el blînd.

– Mă întrebam cum Dumnezeu te-ai ales cu porecla asta de Gator.

De fapt ea încerca să găsească ceva de discutat care să-i îndepărteze gîndurile de la faptul că el era atît de aproape şi încă gol pe sub halat. Nu era o sarcină uşoară, îşi zise ea, apoi se întrebă dacă nu cumva între timp devenise o maniacă sexuală.

El rîse încet.

– De unde ştii că ăsta nu-i numele meu adevărat?

– Reba mi-a spus că numele tău este de fapt Matthieu.

El ridică o sprînceană.

– Deci i-ai pus Rebei întrebări în legătură cu mine?

Ea roşi.

– Nu. Reba mi-a spus în ziua cînd a fost furtuna.

Îi aruncă o privire pe sub gene.

– Deci, de unde vine numele ăsta?

El ridică din umeri.

– Am crescut odată un pui de aligator de cînd

era mic. Copiii mi-au spus „omul aligator" o vreme şi apoi l-au prescurtat în Gator. De fapt, niciodată nu mi-a prea plăcut numele meu adevărat.

– Mie îmi place.

El se întoarse spre ea.

– Zău? Ei bine, ăsta-i un început. În sfîrşit ai descoperit ceva ce-ţi place la mine.

Cuvintele lui o uimiră.

– Întotdeauna mi-a plăcut de tine, Gator, spuse ea. Doar că nu te înţeleg. Eşti... atît de diferit faţă de alţi bărbaţi pe care îi cunosc.

El se întoarse cu faţa la ea, sprijinindu-şi cotul de marginea canapelei. Michelle se încordă cînd halatul se desfăcu puţin, descoperindu-i o parte din piept. El nu păru să observe.

Gator îi studie chipul la flacăra lumînării. Lumina blîndă îi accentua conturul fin al feţei, subliniindu-i pomeţii obrajilor şi scoţîndu-i în evidenţă ochii ei mari şi verzi. Niciodată nu fusese parcă mai frumoasă.

– E chiar atît de rău? Să fii diferit faţă de alţi oameni?

Michelle tăcu mult timp căutîndu-şi răspunsul, nu numai pentru că-i era greu să se concentreze avîndu-l pe el atît de aproape, cît mai ales pentru că simţea că răspunsul ei era important. Poate că asta le va explica la amîndoi de ce relaţia dintre ei

era atît de încordată.

– Nu e rău, cred. Numai că eu mă simt... nesigură cînd sînt cu tine. Niciodată nu ştiu la ce să mă aştept din partea ta.

Şi niciodată nu ştia la ce să se aştepte şi din partea ei, ar fi vrut ea să adauge.

– Iar ţie nu-ţi plac surprizele, nu?

El zîmbi cu blîndeţe.

– Îmi place să ştiu în ce relaţie mă aflu cu o persoană.

El reflectă asupra celor spuse de ea.

– Păi tu întotdeauna te-ai aflat undeva deasupra în ceea ce mă priveşte, Mic.

Întinse mîna, luîndu-i o şuviţă din părul umed şi o frecă între degete. Ei nu păru că nu-i pasă.

– Şi celelalte fete nu se apropiau nici pe departe de tine.

– Dar asta nu te împiedica totuşi să le faci curte, nu-i aşa? întrebă ea, oferindu-i un zîmbet trist.

– Niciodată n-am avut vreun motiv să n-o fac.

Îşi răsuci pe deget şuviţa din părul ei.

– Nu te-am uitat niciodată, Mic, spuse el simplu şi cu sinceritate în glas.

– Dar eu n-aveam de unde să ştiu asta, nu-i aşa?

– Ce era să facem la cincisprezece ani?

– Au trecut cincisprezece ani, Gator. E mult timp.

Rămase surprinsă de propriile ei cuvinte.

El îi dădu drumul la păr şi-i puse mîna pe umăr.

– Mic, dacă aş fi crezut măcar o clipă că te-ar fi interesat să afli ceva despre mine...

Nu termină propoziţia.

– Am crezut că măcar ai să-mi scrii.

– Am vrut, crede-mă.

– Dar n-ai făcut-o.

– Mi-a fost teamă.

– Ţie, teamă?

Ea păru să se îndoiască.

– Nu pot să cred că lui Gator Landry i-ar putea fi teamă de ceva.

Ochii lui îi susţinură privirea.

– Sînt îngrozit de moarte chiar şi acum, Mic.

Văzîndu-i expresia de surpriză el continuă:

– Mi-e frică de toate aceste simţăminte care năvălesc la suprafaţă cînd mă uit la tine. Mi-e frică de ceea ce-aş vrea să-ţi spun, de lucrurile pe care aş vrea să ţi le fac.

Cuvintele lui o făcură să-şi piardă respiraţia.

– Ce... lucruri?

– Ca de exemplu, ezită o clipă, că poate m-am îndrăgostit de tine în vara aceea, spuse el în sfîrşit. Ştiu că eram foarte tînăr atunci dar cred că

totuşi te-am iubit. Uneori, pur şi simplu îţi dai seama cînd simţi aşa ceva. Ştii cînd o persoană ţi-a pătruns în suflet, aşa cum nimeni altcineva nu a mai făcut-o pînă atunci. Şi toate aceste sentimente nu dispar niciodată. Cresc şi se măresc de-a lungul anilor.

Ridică un deget şi-i atinse gîtul, mîngîindu-i pielea catifelată şi minunîndu-se de fineţea ei.

– Cred că am făcut dragoste cu tine de un milion de ori în visele mele, Mic, îi mărturisi el.

Michelle se înfioră la cele ce-i spunea, iar pielea i se făcu ca de găină, simţindu-i vîrful degetelor pe ceafă şi apoi pe lobul urechii. Încercă să zîmbească, dar buzele îi tremurară de efort.

– Şi... şi... ţi-a plăcut?

– Mai mult decît ai să ştii vreodată.

O clipă rămaseră nemişcaţi, privindu-se în ochi. Michelle ştia că el o va săruta şi n-ar fi putut să se mişte nici dacă ar fi vrut. Privirea lui o ţinea nemişcată pe loc. Îşi aplecă faţa încet către ea şi avu o scurtă ezitare care făcu să i se oprească inima pentru o clipă, înainte de a-i atinge buzele.

Michelle îşi dădu seama că ea aşteptase ca el să o sărute. Îşi ridică buzele nerăbdătoare spre el şi cînd vîrful limbii lui i se deschise, se bucură să i se supună. Îi întîmpină cu îndrăzneală limba, iar sărutul se adînci şi deveni mai erotic decît orice

senzaţie pe care o experimentase pînă atunci. El îi gustă interiorul catifelat al gurii, mîngîindu-i dinţii şi strecurîndu-se în cele mai ascunse colţişoare, de parcă ar fi căutat o comoară ascunsă.

Îi prinse buza de jos între dinţi şi i-o muşcă uşor, apoi îi cuprinse obrajii cu palmele lui bătătorite ridicîndu-i capul în aşa fel încît să aibă cale liberă către gura ei. Michelle nu mai fusese niciodată atît de complet sărutată în toată viaţa ei.

Sărutul continuă, Gator oprindu-se doar foarte puţin din cînd în cînd, pentru a putea respira.

Buzele lor se căutau flămînde, pline de dorinţă. Trupul lui Gator era înfierbîntat, cu muşchii încordaţi la maximum, încercînd să-şi menţină controlul. Din dorinţa de a o avea era atît de încordat, încît îl durea tot trupul. Cînd, în cele din urmă îşi ridică capul, amîndoi aveau respiraţia întretăiată. Buzele ei erau umede şi umflate, iar el avu pentru o clipă imaginea acelor buze pe trupul lui. Cînd vorbi, glasul îi era răguşit de dorinţă.

– Dacă ai de gînd să mă opreşti, Mic, fă-o acum, pentru că, peste cîteva secunde n-ai să mai poţi. Niciodată n-am posedat o femeie împotriva voinţei ei, dar chestia asta a scăpat de sub control.

Lui Michelle aproape că i se făcu teamă de intensitatea privirii lui.

– Gator, nu mă pot gîndi...

– Timpul de gîndire s-a terminat, Mic, spuse el aspru. Ori mă doreşti, ori nu.

Se uită o clipă la ea, simţindu-se mai vulnerabil ca niciodată. Aproape că-i venea să înnebunească de dorinţa pe care o simţea faţă de ea, dar nu avea de gînd să facă el prima mişcare.

Asta se întîmpla datorită celor cincisprezece ani în care visase la ea, se gîndi el. Era cumplit să doreşti o femeie atît de tare.

Michelle îşi puse braţele în jurul gîtului şi-l trase mai aproape, atît de aproape încît buzele lui le atinseră pe ale ei ca o aripă de fluture. Din trupul lui radia căldură.

– Sigur că te doresc, Gator, îi şopti ea lîngă buze. Întotdeauna te-am dorit.

Capitolul 6

Gator rămase cu ochii aţintiţi asupra ei cîteva clipe, pe măsură ce îi înţelegea sensul adevărat al cuvintelor. Ochii ei blînzi îl invitau, iar zîmbetul uşor era înşelător şi sexy, în acelaşi timp. Îşi aplecă fruntea atingîndu-i nasul, în joacă, cu al său, iar ochii lui vorbeau mai mult decît o putea face el însuşi în acel moment.

Întinse mîna şi luă lumînarea mare, ornamentală, pe care o adusese din baie şi i-o dădu ei,

uimit că lui îi tremurau mîinile. Apoi, fără a mai pierde timpul, se ridică şi o luă în braţe.

Gator aproape că gemu cînd braţele lui atinseră coapsele şi şoldurile ei goale. Doamne, dacă ar fi ştiut că ea n-avea nimic pe sub capotul acela vechi, şi-ar fi pierdut de mult stăpînirea. Dar apoi îşi aminti că ea întotdeauna îşi spăla slipul în chiuveta de la baie, iar noaptea şi-l ascundea sub prosopul de baie. N-ar fi ştiut asta dacă odată, din greşeală, n-ar fi luat prosopul ei într-o dimineaţă pentru a se şterge pe faţă şi nu s-ar fi trezit în mîini cu bucăţica aceea de mătase. Surîse larg acum, amintindu-şi cum i se încordase abdomenul la vederea acelui slip bleu cu danteluţă de culoarea fildeşului pe margini şi cum nu fusese în stare să-şi revină toată ziua.

– De ce zîmbeşti? întrebă Michelle întrerupîndu-i gîndurile.

Zîmbetul lui deveni şi mai pronunţat.

– Ai vrea tu să ştii.

Ea pocni din limbă.

– Băiat obraznic ce eşti.

Cînd el se prefăcu ofensat ea rîse.

– Cunosc zîmbetul ăsta drăcesc al tău, Gator Landry. Indiferent la ce te gîndeşti trebuie să fie ceva rău.

Gator o sărută uşor pe vîrful nasului şi o duse sus, pe scări, către camera de oaspeţi, servindu-se de lumina lumînării. Michelle apăra flacăra cu palma pentru a nu se stinge. După ce intrară în cameră, Gator o puse uşor jos şi luă lumînarea. Încăperea era scăldată de o lumină aurie, ceea ce o făcea să pară plăcută şi intimă. Mobila veche a Rebei nu părea chiar atît de masivă în această lumină blîndă; mai mult chiar, părea să adauge un caracter special încăperii. Dar lui Gator nu-i păsa deloc de aşa ceva.

Ţinînd lumînarea, privind-o pe Michelle de parcă ar fi fost o nălucă, ceea ce nu era prea departe de adevăr din punctul lui de vedere. Dacă cineva i-ar fi spus acum o săptămînă că se va afla în pat cu ea, i-ar fi rîs în nas.

Încă tot nu-i venea să creadă. Cu siguranţă că făcuse ceva bun la viaţa lui ca să merite aşa ceva.

– Scoate-ţi halatul, Mic, spuse el blînd. Cincisprezece ani am aşteptat să te văd şi nu mai pot acum.

Cînd o văzu că ezită, adăugă:

– Te rog.

Michelle apucă de cordonul halatului şi desfăcu nodul, uitîndu-se fix la mărul lui Adam de pe gîtul lui Gator, în timp ce trăgea de fundă – ori-

unde în afară de ochii aceia negri. Orice nesiguranţă pe care o avusese pînă atunci dispăru ca prin farmec pentru că acum era prea tîrziu să se mai gîndească la asta.

Încet, îşi desfăcu halatul şi şi-l scoase de pe umeri.

Îl ţinu o clipă în mîini, apoi îi dădu drumul jos cu o exclamaţie şoptită.

Gator îşi auzi propriul suspin cînd halatul căzu. Privirea lui flămîndă devoră silueta femeii din faţa lui, umerii uşor lăsaţi, sînii mici în formă de pară cu sfîrcurile de un roz-închis, un tablou minunat care îl făcu să-şi piardă raţiunea.

Talia se îngusta către buric, apoi se lărgea către şoldurie generoase dar bine proporţionate. Smocul de păr castaniu dintre pulpe îi înfioră tot trupul, simţind cum un val uriaş de plăcere îi umple pieptul.

Îşi ridică ochii către chipul ei. Ceva îi atrase atenţia observînd îndoiala şi nesiguranţa din privirea ei. Părea atît de vulnerabilă în clipa aceea, iar el nu prea ştia ce să facă în această privinţă. Puse lumînarea pe noptieră şi-i privi din nou goliciunea, strîngîndu-şi mîinile în pumni pentru a se stăpîni să nu o atingă.

Nu voia s-o grăbească chiar dacă trupul lui îl

implora s-o facă cu fiecare respiraţie pe care o trăgea în piept.

Cînd vorbi, glasul lui Gator era grav, aproape de veneraţie.

– A meritat să aştept cincisprezece ani, Mic.

Apoi o luă în braţe. Ea i se oferi încîntată.

Gura lui era caldă şi moale cînd o sărută încet şi gingaş, fără nici o grabă, spre marea ei satisfacţie. Michelle se lăsă îmbrăţişată sorbind putere din trupul lui mare şi încredere din fiecare mîngîiere tandră. Îl simţea cum se abţine, avînd răbdare cu ea, iar Michelle se bucură. Îi simţea mîinile aspre în timp ce-i mîngîiau spatele şi-i dezmierdau coapsele.

Curînd sărutările deveniră mai fierbinţi şi mai înnebunitoare, iar limba lui Gator mai pătimaşă. El îşi desprinse gura de pe buzele ei şi-i sărută gîtul, acolo unde pulsul se zbătea năvalnic. Apoi îi muşcă uşor lobul urechii şi cînd îi mîngîie cu vîrful limbii scoica urechii, Michelle se scutură înfiorată.

Gator îşi propuse să nu se grăbească, dorind să savureze fiecare clipă, oferindu-i astfel şi ei timp să se relaxeze alături de el, dar nu se putea uita la ea fără să o atingă. Îşi ridică încet mîinile, cuprinzîndu-i fiecare sîn cu palmele deschise. Pielea ei părea de porţelan fin sub mîinile lui întune-

cate. Mugurii sînilor ei erau de culoarea petalelor de trandafiri, de care mama lui era atît de mîndră, observă el în timp ce-i mîngîia. În cele din urmă, pentru că nu se mai putea abţine îşi aplecă capul şi luă unul din muguri în gură. Îl sărută, îl supse şi-l frămîntă între buze zîmbind cînd acesta se întări.

Michelle îşi ridică mîinile, trecîndu-şi degetele prin părul lui negru şi des, ţinîndu-i capul lipit de piept, în timp ce el îi venera fiecare sîn în parte. Cîteva clipe îl ţinu strîns, mîngîindu-i creştetul în timp ce pieptul îi era cuprins de un sentiment puternic de tandreţe. Senzaţia îi era străină, aproape maternă şi se întrebă de ce. Dar apoi, încet, această senzaţie fu înlocuită de ceva mult mai puternic şi mai erotic, provocînd o căldură puternică în partea de jos a trupului ei care se ridica în spirale în sus şi în jos, pînă cînd îşi simţi membrele pline de furnicături. Căldura plăcută din stomac se transformă într-o fierbinţeală care i se stabili între coapse, făcînd-o să simtă o imensă plăcere şi anticipaţie în acelaşi timp. Apoi şi el îşi scoase halatul.

Michelle îl privi pe Gator cu o apreciere pur feminină. Nu exista nici un dram de grăsime pe trupul lui numai muşchi şi piele bronzată. Îi atinse

pieptul uşor, trecîndu-şi vîrful degetelor prin părul creţ care i se încolăcea în jurul degetelor ca nişte bucle de mătase. Îşi lăsă mîna să-i alunece peste abdomen şi simţi cum i se încordează muşchii.

– Mîngîie-mă, Mic, spuse el simplu.

Michelle îl ascultă, coborîndu-şi mîna acolo unde părul negru devenea şi mai des.

Gator închise strîns ochii cînd ea îi cuprinse cu blîndeţe bărbăţia. De cîte ori, oare, în visele lui nu şi-o închipuise făcînd aşa ceva? se întrebă el.

Îşi simţi sîngele zvîcnindu-i în urechi cînd ea începu o mîngîiere plăcută care în cîteva secunde îl făcu să fie tare şi pregătit pentru ea.

– Nu încă, Mic, spuse el, oprindu-i mîna mică cu a lui.

Îi ridică mîna şi o sărută în palmă.

Luînd-o din nou în braţe, Gator o aşeză uşor pe pat, pe spate, aplecîndu-se şi el odată cu ea, în timp ce salteaua se lăsa sub greutatea lor. Din nou îi atinse sînii cu buzele, apoi îşi croi încet drum către buric, făcînd mici cerculeţe erotice cu limba în jurul lui. Apoi o sărută pe abdomen. Mîinile lui nu se opriră nici o clipă, mîngîind-o şi trezindu-i mii de senzaţii de-a lungul trupului. În cele din urmă îi atinse buclele mătăsoase dintre pulpe, strecurîndu-şi vîrful degetelor înăuntru. Zîmbi cînd

găsi ce căuta. Era umedă.

– Oh, iubito, gemu el.

Ochii negri îi scînteiau la flacăra blîndă a lumînării.

Michelle scoase un suspin de plăcere cînd degetele lui Gator îi atinseră centrul feminităţii. Se arcui, desfăcîndu-şi picioarele cînd el îşi continuă mişcările ce-o fermecau. Şi cînd reţinerile încetară s-o mai facă să se stăpînească, Gator îi şopti cuvinte de încurajare, unele din ele dulci şi tandre, altele destul de erotice care o făcură să roşească şi să nu mai ştie ce face. Tremură cînd o senzaţie delicioasă îi scutură trupul.

Gura lui urmă acelaşi drum, iar ea îi simţi respiraţia fierbinte pe coapse şi atingerea atît de uşoară a limbii încît pentru o clipă crezu că totul nu-i decît o închipuire. Îl trase mai aproape. Gator zîmbi şi-şi ridică capul, iar ea murmură exprimîndu-şi neplăcerea.

– Pune-ţi picioarele pe umerii mei, iubito, spuse el.

Michelle făcu ceea ce-i spuse el. Gura lui reveni, nerăbdătoare, iar limba i se mişcă iute şi adînc înăuntrul ei, atingîndu-i uşor mugurul sensibil al feminităţii.

Mîinile lui nu se opriră o clipă, mîngîindu-i şi

frămîntîndu-i trupul, ridicînd-o în aşa fel ca să se poată bucura pe deplin de tot ceea ce ea îi oferea. Michelle era şocată şi încîntată în acelaşi timp. Cu Gator Landry nu existau limite. Nu existau graniţe sau zone interzise. Totul îi aparţinea şi la naiba cu sentimentul de proprietate.

Michelle se mişcă, agitîndu-se sub mîngîierile lui măiestrite. Nu exista nici o scăpare.

Gator respiră adînc aroma ei şi ştia că pînă la bătrîneţe nu va uita niciodată mirosul ei erotic. Îl va urmări pînă în eternitate la fel ca şi ochii ei verzi şi sunetul glasului.

În cele din urmă o cuprinse o căldură arzătoare ce i se răspîndi în coapse şi în pîntece, explodînd ca un tunet urmat de o lumină puternică, albă, care o copleşi cîteva secunde îngrozitor de plăcute. Gator îi întreţinu ritmul mişcărilor frenetice, întîmpinînd cu bucurie tumultul care-i zgudui trupul şi o lăsă tremurînd în braţele lui.

Prin ochii întredeschişi, Michelle îl văzu pe Gator mişcîndu-se deasupra ei şi se gîndi că niciodată nu arătase mai atrăgător şi mai sexy. Se opri o clipă la baza coapselor ei apoi o pătrunse cu o mişcare fluidă care-i ridică şoldurile.

Cîteva secunde Gator rămase nemişcat, sprijinindu-se în coate. Se uită la Michelle şi se gîndi

că ea nu arătase niciodată mai frumoasă, cu ochii ei blînzi şi verzi şi cu zîmbetul acela tandru, întipărit pe chip. O sărută uşor pe buze şi foarte încet începu să se mişte în interiorul ei. Era fierbinte şi strîmtă, cuprinzîndu-l atît de senzual încît se pierdu cu totul. Nu exista nici un nerv în tot trupul lui care să nu fie sensibilizat de femeia aflată sub el şi se întrebă dacă un om care se simţea atît de bine mai putea trăi după aceea să povestească şi altora. O sărută din nou, adînc şi limba ei o întîmpină nerăbdătoare pe-a lui, aşa cum şoldurile ei răspundeau la fiecare mişcare a trupului lui. Se mişcară în acelaşi timp de parcă ar fi fost un ritm de dans în care liniile aspre ale trupului lui se completau cu cele delicate ale ei. O auzi cum respiră din ce în ce mai iute şi ştia că acum controlul său începea să dispară cu fiecare bătaie a inimii. Ea îi strigă numele şi se arcui către el, la fel ca în urmă cu cîteva clipe, cînd el sorbise din trupul ei. Controlul dispăru. El se mai împinse o dată, pluti către marginea abisului şi apoi fu scuturat de un tremur neîntrerupt.

Cînd în cele din urmă Gator îşi ridică capul de pe umărul ei, zîmbea. De fapt, zîmbea cu gura pînă la urechi de parcă ar fi auzit o glumă bună.

Michelle se înroşi cînd reveni la realitate, adu-

cînd o dată cu ea şi o doză serioasă de vină. Îl privi prudentă.

– Ce-i aşa de nostim?

Gator nu-i răspunse imediat. Întîi se rostogoli pe o parte şi o cuprinse în braţe. Oftă şi sunetul era un suspin pur masculin de satisfacţie.

– Mă gîndeam doar la cît de bine ne potrivim noi doi, spuse el.

După o clipă se încruntă.

– Păcat că am lăsat să treacă atîţia ani fără să facem ceva în această privinţă.

Oftă din nou, de data asta cu nostalgie.

– Am pierdut atîtea plăceri din dragoste. Asta te face să te întristezi un pic, nu-i aşa?

În timp ce vorbea îi mîngîie uşor ceafa.

Cuvintele lui o făcură să intre în panică. Era foarte normal pentru Gator să se comporte aşa în legătură cu ceea ce tocmai se întîmplase între ei, în timp ce pentru ea pămîntul efectiv se cutremurase.

Şi tot pentru Gator era normal să facă dragoste cu ea mai intim decît o făcuse ea vreodată în toată viaţa şi să se comporte de parcă n-ar fi fost mare lucru.

Se referise la asta ca la o „bună partidă de dragoste".

Privirile ei se ridicară de pe pieptul lui către ochi. Încă se mai simţea puţin timidă faţă de el, după tot ce împărtăşiseră împreună, iar el o privea de parcă ar fi aşteptat din partea ei o replică.

– Eu cred că sexul este prea mult supraestimat într-o relaţie, Gator, spuse ea. Este important, nimic de zis, dar nu *chiar* atît de important.

Uite aşa. Putea şi ea să fie la fel de nonşalantă în această privinţă cu oricine altcineva.

Gator avu o senzaţie de adîncă dezamăgire. Dar la ce se putea aştepta? se întrebă el. Doar pentru că ceea ce trăise în urmă cu cîteva clipe era pentru el cel mai grozav lucru ce i se întîmplase vreodată, asta nu însemna că era la fel şi pentru ea.

– Ei bine, cu siguranţă că acum cîteva clipe luaseşi totul în serios, murmură el.

Obrajii lui Michelle luară foc. Aşa era Gator întotdeauna, îşi bătea joc de ea. De ce crezuse oare că ceea ce se întîmplase între ei îl va schimba?

Vru să se ridice dar el n-o lăsă. În schimb, rîse şi o lipi de el strîns.

– Te tachinez, doar, iubito, spuse el. Îmi place o femeie pătimaşă. De fapt chiar prefer aşa ceva.

Asta nu era chiar adevărat, îşi zise el. Ar fi vrut

ca ea să-i spună că în mod normal nu era chiar atît de pătimaşă, că *el* fusese motivul acelei pasiuni neaşteptate, că el o făcuse să simtă lucruri pe care niciodată un alt bărbat nu reuşise s-o facă să le simtă.

– Rîzi de mine, Gator. Întotdeauna rîzi de mine.

El fu foarte surprins de izbucnirea ei.

– Nu rîd de tine iubito. Te tachinam numai. Nu-i nimic rău să te distrezi puţin în pat, nu?

– Întotdeauna rîzi de mine, repetă ea, cu zîmbetul acela al tău... zîmbetul ăla arogant... de parcă ai avea ceva împotriva mea. Chiar şi acum mă priveşti aşa, Gator Landry, spuse ea îndreptînd un deget acuzator către el. Mă face să mă simt atît de stînjenită încît nu pot să mai gîndesc ca lumea. Mă tot întreb dacă nu cumva mi-a rămas ceva între dinţi sau sînt murdară pe gît.

– Doamne, Mic, nu mi-am dat seama...

Se opri şi privirea lui deveni serioasă.

– N-o fac în mod intenţionat. Recunosc că uneori îmi pierd capul cînd sînt cu tine şi că gîndurile mele o iau aiurea. Uneori gîndurile mele devin ca nişte raze X, cred. Poate că asta mă face să zîmbesc.

Ridică din umeri.

– Nu încerc să te complexez. Numai că nu pot

gîndi ca lumea cînd sînt în preajma ta. Mă faci să mă simt nervos.

– Eu te fac *pe tine* să te simţi nervos? întrebă ea nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

El dădu din cap.

– La naiba, da, mă faci nervos. Uite, eu încerc să mă concentrez să-mi fac datoria faţă de oraşul ăsta şi tu te foieşti în jurul meu în pantalonii ăia scurţi şi cu bluza aia care-ţi arată buricul ăla drăgălaş ori de cîte ori îţi ridici braţele. Cum naiba să mai pot face ceva, pentru Dumnezeu?

Preţ de-o clipă ea rămase cu ochii pironiţi asupra lui. Era plăcut să ştie că îl putea ispiti măcar puţin. Şi era măgulitor să ştie că îl putea face pe Gator Landry s-o dorească după toţi aceşti ani. Aceasta îi conferea un sentiment de încredere pe care nu-l mai avusese de multă vreme. Michelle zîmbi. Se simţea frumoasă şi seducătoare.

Ridică mîna către pieptul superb al lui Gator.

– Deci eu reprezint un dezechilibru pentru tine, nu? îl tachină ea.

– Poţi să spui şi aşa. Şi e neplăcut ca naiba, uneori. E ca şi cum te-ar mînca undeva şi nu poţi ajunge să te scarpini.

Îi aruncă un surîs drăcesc şi-i prinse mîna. I-o strînse, apoi o ridică la gură şi-i sărută palma. Ea

credea că sexul era supraestimat într-o relaţie, nu-i aşa? Ei bine, el îi va arăta cît de important era sexul sănătos între o femeie şi un bărbat. O să facă dragoste cu ea pînă cînd o să i se onduleze călcîiele şi pînă o să i ridice părul măciucă în cap. Şi cînd o să termine cu ea o să ştie că Gator Landry este cel care a făcut dragoste cu ea şi nimeni altcineva.

Gator îi plimbă mîna pe piept.

– Dar cineva trebuie să suporte, aşa că pot să fiu şi eu acela foarte bine.

Mişcările lor erau acum încete şi fără grabă, iar cînd Gator o trase pe Michelle deasupra, o umplu complet, plăcîndu-i la nebunie cum ea se strînsese ca o mănuşă catifelată în jurul lui.

Se mişcă încet, torturînd-o, de fiecare dată cînd ea se apropia de orgasm el rămînea complet nemişcat. În cele din urmă ea strigă, implorîndu-l să nu se mai oprească. Şi, deşi vrusese să-i dea o lecţie, fusese impresionat de pirvirea vulnerabilă din ochii ei. Îi oferi ceea ce dorea, izbindu-se în ea cu o răzbunare surprinzătoare chiar şi pentru el. N-o să-l uite prea curînd, îşi promise el în gînd. Cînd se auzi geamătul lui de plăcere ea era deja total epuizată.

După aceea, o sărută adînc, incapabil să-şi

desprindă gura de buzele ei. Se gîndi că asta era ceva ciudat, pentru că el niciodată nu sărutase o femeie prea mult, în afară de cele cîteva sărutări obligatorii dinainte şi după sex. Dar pe Michelle dorea s-o sărute, îşi dădu el seama. De fapt, asta îi provoca o plăcere imensă.

Vorbiră apoi pînă tîrziu în noapte şi adormiră unul în braţele celuilalt.

Capitolul 7

Cînd Gator deschise ochii a doua zi dimineaţă o găsi pe Michelle uitîndu-se la el de pe pernă. El zîmbi, se întinse şi apoi o luă în braţe.

– 'Neaţa, frumoaso. Cum ai dormit?

– Trebuie să stăm de vorbă.

Gator clipi nedumerit de sobrietatea din tonul ei.

– S-a întîmplat ceva?

– Da, ceva foarte grav, spuse ea. Nu ne-am

protejat astă-noapte cînd am făcut dragoste.

El clipi din nou.

– Vrei să spui că s-ar putea să rămîi însărcinată?

Ea îşi dădu ochii peste cap şi se ridică în capul oaselor.

– Bineînţeles că nu. Dar n-am făcut nimic ca să împiedicăm... ei bine... ştii tu.

El clătină din cap, brusc amuzat.

– Nu, nu ştiu. Spune-mi tu.

– Am fi putut lua ceva. O boală. Nici unul dintre noi nu a fost protejat.

Zîmbetul lui păli cînd se ridică.

– Oh, înţeleg. Ţi-e frică să nu-ţi fi dat ceva, nu?

Rămase surprins cît de mult îl supăra această idee. Coborî din pat şi se ridică în picioare, punîndu-şi o mînă în şold, total inconştient de goliciunea lui. Michelle se gîndi că el niciodată nu arătase mai superb în lumina blîndă a dimineţii.

– Bat pariu că nu te-ai oprit să-l întrebi pe doctorul Kildare dacă nu cumva avea păduchi, înainte de a-l lăsa să facă dragoste cu tine.

– Te înşeli.

El îi ignoră răspunsul. La naiba, bine se mai pricepea să-i taie cheful dis-de-dimineaţă. Se simţea de parcă ea i-ar fi turnat o găleată cu apă rece în cap.

– Dar eu nu sînt un doctor grozav, aşa că nu sînt destul de bun pentru tine, nu? E bine, dacă fac curat pe proprietatea bunicii tale şi te duc cu camioneta prin tot oraşul, dar devin prea îndrăzneţ dacă am tupeul să intru şi în casă. Aşa-i Mic?

Pentru prima dată, Gator îşi dădu seama că ţipa şi-şi coborî glasul.

– N-ai de ce să-ţi faci probleme, prinţesă. Sînt sănătos.

Îşi înşfăcă halatul şi ieşi trîntind uşa, zguduind pur şi simplu casa din temelii.

Michelle se luă după el, simţind cum o cuprinde furia. Deschise iute uşa de la dormitor şi alergă în capul scărilor.

– Gator Landry, să nu îndrăzneşti să pleci şi să-mi trînteşti mie uşa în nas. Cine te crezi?

Gator se opri la mijlocul scărilor. Se întoarse încet şi urcă din nou, cu bărbia ridicată şi cu privirea ca de gheaţă.

– Dar tu cine te crezi?

– Eu sînt o femeie matură, spuse ea, care de obicei se gîndeşte mai mult înainte de a se culca cu un bărbat. Dar noaptea trecută...

Se opri o clipă.

– Nu ştiu ce m-a apucat. Nu gîndeam, cred.

El nu o mai înţelegea. Ea îşi dădea seama că îl jignise.

– Am călătorit prin tot statul cu alte colege, explicîndu-le tinerilor că trebuie să fie prudenţi cînd e vorba de sex. Întotdeauna am o provizie de prezervative în poşetă.

El păru surprins.

– Îţi ţii prezervativele în poşetă?

– Sigur că da. E un obicei pe care-l recomand şi altor femei.

El îşi lăsă capul într-o parte şi o privi.

– Şi cît timp îţi ia să termini o cutie, să zicem de douăsprezece bucăţi?

Nu era sigur că-i convenea ideea că ea era întotdeauna pregătită pentru sex.

– Asta nu are importanţă.

El ridică o sprînceană.

– Pentru mine are.

– Problema e că întotdeauna eu mă protejez. Poate că n-am să termin cutia pînă la bătrîneţe, dar cel puţin e acolo cînd am nevoie de ea. Nu-mi pot permite să-mi asum riscuri şi la fel, nici tu.

Puţin din furia lui dispăru cînd îşi dădu seama că ea nu-l ataca pe el ca persoană. Nu că ar fi învinuit-o, bineînţeles. Reputaţia lui nu era prea bună.

Şi în zilele de astăzi ea avea tot dreptul să fie prudentă. El n-ar fi trebuit să sară în sus aşa de

repede. Gator urcă încet scările şi se opri în faţa ei cu o treaptă mai jos. Ea îşi aruncase halatul în grabă, fără să-l lege în talie. El îşi lăsă privirile să-i alunece pe fîşia verticală de piele care apărea de dedesubt.

– De obicei şi eu mă protejez, Mic, spuse el în cele din urmă. Numai că n-am simţit nevoia s-o fac şi cu tine.

Ochii lui o priviră ţintă.

– Eşti în siguranţă cu mine, iubito, îţi promit. Nu te-aş fi lăsat să-ţi asumi vreun risc, crede-mă. Indiferent cît de mult te-aş fi dorit.

Dintr-un motiv anume ea îl crezu. Gator Landry s-ar putea să aibă defectele lui, dar nu şi-l putea imagina jucîndu-se cu sănătatea sau cu viaţa ei.

– Îmi pare rău că am spus aceste lucruri.

El se jucă cu cordonul de la halatul ei.

– Ai avut dreptate, spuse el. Eu n-ar fi trebuit să mă înfurii aşa de tare.

Tăcu şi zîmbi.

– Crezi că m-aş putea împrumuta din provizia ta? întrebă el cu ochii plini de şiretenie. În clipa de faţă duc lipsă de aşa ceva. Bineînţeles, numai dacă nu le-ai folosit pe toate.

Ea îl lovi în joacă.

– E o cutie nou-nouţă, caraghiosule. N-am fo-

losit nici unul.

– Te deranjează dacă te întreb de cînd ai cutia?

Ea se uită în ochii lui.

– De ce?

– Pentru că sînt un ticălos egosit, care are păreri diferite, de aceea.

Ea zîmbi blînd. Trebuia să-i răspundă cinstit.

– O am de aproape şase luni.

El fu încîntat de răspunsul ei şi asta se şi văzu pe chipul lui.

– N-aveam nici un drept să te întreb.

– Ştiu.

– Şi atunci de ce m-ai întrebat?

Ea ridică din umeri.

– Pentru că nu am nimic de ascuns. Dar m-aş fi aşteptat din partea ta să accepţi şi un răspuns invers.

El încuviinţă.

– Îmi place să cred că l-aş fi acceptat, Mic, dar nu pot să jur că ar fi fost aşa. Sînt gelos şi egoist şi ştiu asta. Prefer să cred că în toţi aceşti ani ai stat şi m-ai aşteptat pe mine.

– Şi mie îmi place să cred acelaşi lucru despre tine, Gator, dar ştiu că nu-i aşa.

Gator întinse mîinile sub capot unde trupul ei

era încă cald după somn. Părul ei lung îi era zburlit, iar ochii, încă mici de somn.

– Vreau să fac din nou dragoste cu tine, Michelle Thurston, spuse el simplu.

Ea zîmbi blînd.

– Şi eu vreau să faci dragoste cu mine, Matthieu Landry.

El o privi o clipă, încîntat de felul în care ea îi rostise numele. Suna răguşit şi sexy pe buzele lui Michelle. O urmă sus pe scări şi închise uşa dormitorului în urma lor.

Reba Kenner şi Fiona Landry stăteau pe veranda plină de ferigi şi-şi beau cafeaua, în timp ce Mae West se încălzea la soarele de dimineaţă. Reba goli ceaşca de cafea şi o puse pe măsuţa împletită de alături.

– Crezi că ar trebui să trimitem pe cineva după ei?

Fiona ridică din umeri.

– Nu-i nevoie să ne grăbim.

– Dar dacă îşi scot ochii? Se poartă precum pisica cu cîinele, uneori.

Fiona rîse.

– Michelle doar e soră medicală, nu? Dacă vreunul din ei păţeşte ceva, ea ar trebui să fie în stare să se îngrijească de asta.

– Ce crezi că fac acum?

– Cine ştie? Un bărbat şi o femeie absolut singuri în baltă...

Se opri, iar pe chipul ei apăru o expresie visătoare.

– E atît de romantic.

Reba îşi încrucişă braţele pe piept.

– N-o să mai fie atît de romantic dacă află că noi le-am pus apă în canistra de benzină.

Fiona făcu un gest de neîncredere.

– Nu vor afla. Şi apoi, le-am făcut o favoare. Tinerii ăştia doi sînt nebuni unul după altul de ani de zile, dar sînt prea afurisit de încăpăţînaţi ca să facă ceva în privinţa asta. Noi doar le-am dat un uşor impuls. Pînă la urmă ne vor mulţumi. Şi într-o bună zi, cînd o să ne aducem aminte, o să rîdem cu toţii.

– Asta înseamnă că într-o bună zi o să le spui ce-am făcut?

– Nu. Acest secret o să meargă cu mine în mormînt.

– Deci, cam pe cînd crezi că ar trebui să tri-

mitem pe cineva după ei?

– Oh, mai lasă-i vreo oră.

Gator luă carnea prăjită din tigaie şi o puse în farfuria pe care o ţinea Michelle.

– Micul dejun e servit, doamnă, anunţă el zîmbitor.

Apoi luă tigaia de pe focul făcut în curte şi puse în loc un ibric cu apă pentru ness.

Michelle privi fără poftă la carnea de conservă. Oh, ce n-ar fi dat pentru nişte prăjituri cu unt şi lapte, pline cu sirop şi un pahar mare cu lapte rece, se gîndi ea.

– O să duc asta înăuntru, spuse ea încercînd să arate puţin bucuroasă faţă de neînsemnatul lor mic dejun. Am găsit o jumătate de pîine în debara, şi e încă bună.

Gator o urmă înăuntru, în bucătărie, unde Michelle aşezase pe măsuţă farfurii şi tacîmuri. O aşteptă să se aşeze, apoi luă loc pe scaunul de vizavi.

Ea puse carnea în farfurii şi-i dădu pîinea. El o luă, dar ochii nu-i părăsiră chipul. Ea îşi pieptănase părul care-i cădea pe umeri ca un nor

mătăsos. Încă îşi mai amintea senzaţia pe care o simţise în vîrful degetelor cînd i-l clătise de şampon aseară, sau cum îl simţise pe umerii lui. După dragostea împărtăşită îi era imposibil să se uite la ea fără să o dorească.

Michelle ridică ochii din farfurie şi-l văzu uitîndu-se la ea. Zîmbi.

– La ce te gîndeşti?

El ridică din umeri.

– Mă gîndesc cît de mult mi-ar plăcea să te duc la un restaurant ca lumea, pentru o friptură.

– Friptură.

Şopti cuvîntul cu adoraţie în glas.

– Crezi că o să apucăm să mai mîncăm vreodată carne şi legume proaspete?

– Într-o zi, Mic.

Ea oftă cu nostalgie.

– Crezi că viaţa se va mai reîntoarce vreodată la normal, după toate astea?

El îi susţinu privirea.

– Nu şi pentru mine.

Ea ştia că el spune adevărul. Liniile de înaltă tensiune se puteau repara, iar oraşul îşi va reveni la normal după furtună, dar viaţa nu va mai fi niciodată aceeaşi.

În ultimele cîteva zile, mai ales în ultimele douăsprezece ore, viaţa ei se schimbase drama-

tic. Nu, lucrurile nu vor mai fi niciodată ca înainte.

Michelle muşcă din sandviş şi mestecă, dar era conştientă de privirile lui Gator.

– Ce ai de gînd să faci după ce se termină toate astea? întrebă ea. Cînd lucrurile vor reveni cît de cît la normal?

Gator reflectă asupra întrebării ei.

– Păi, mai întîi am să fac ordine în zona asta a oraşului unde avem necazuri. Deja am început, dar din cauza furtunii am lăsat-o baltă, deocamdată.

Sînt vreo doi puşti care fac necazuri şi...

Se opri.

– Bineînţeles că un tînăr nu prea are ce face în oraşul ăsta. Ştii? N-avem decît un teatru şi uneori un film rulează săptămîni în şir. În locul ăsta nu prea există distracţii. Nu-i de mirare că tinerii se ţin de prostii.

– Nu aveţi o organizaţie pentru tineri?

– Ba da, dar nu-i cine ştie ce. Nu avem fonduri.

– Ar trebui să ceri voluntari. Şi mai mulţi bani ca să poţi începe un program pentru tineret, adăugă ea. Dacă rata criminalităţii a crescut atît de mult printre tinerii de aici, ai tot dreptul să mergi la primărie şi să ceri ajutor în această privinţă. Programul în care sînt şi eu implicată se

bazează numai pe voluntari. Călătorim prin diferite localităţi şi vorbim despre probleme legate de tineri. Nu numai despre boli, dacă vrei să ştii. Vorbim şi despre alcool, şi despre droguri. Avem oameni care vorbesc despre importanţa educaţiei. Am implementat un program similar cu cel al lui Jesse Jackson. Şi totul e făcut de voluntari. Aş putea să mă interesez dacă putem include şi orăşelul acesta în turneul nostru.

– E foarte frumos, Mic, dar eu nu vreau să-mi asum această responsabilitate.

Văzînd expresia ei surprinsă el continuă:

– Nu că n-aş dori binele acestui oraş, dar nu vreau să fiu eu cel care o face. Am alte planuri pentru viaţa mea.

Ea încuviinţă.

– Ştiu. Te-ai gîndit la cineva care să-ţi ia locul?

– Am vreo doi adjuncţi buni care ar fi interesaţi. N-am prea avut ocazia să discut cu ei în detaliu pentru că a venit furtuna şi totul s-a dat peste cap. Înainte de asta, mă interesa să aflu cine a jefuit-o pe mama mea. Vezi tu, plănuisem să mă folosesc de insigna mea ca să mă răzbun pe ei.

– E ceva omenesc.

– Da, dar ăsta nu-i un motiv pentru care să accepţi un asemenea post. Cred că în momentul

acela eram mai mult interesat de răzbunare. Dar mama e tot ce mi-a mai rămas pe lumea asta.

– Cum se face că nu te-ai însurat niciodată şi n-ai avut copii?

Ştia că e prea curioasă dar nu se putea abţine. Voia să ştie cît mai multe despre el, *trebuia* să ştie cît mai multe. Ar fi trebuit să-şi dea seama că făcînd dragoste cu el asta îi va stîrni interesul şi curiozitatea.

– Niciodată nu am avut ceva ce să-i ofer vreunei femei. Şi cînd am lucrat pe plantaţiile de trestie de zahăr... ei bine, în viaţa mea nu mai era loc şi pentru altceva.

– Povesteşte-mi şi mie.

El ridică din umeri.

– Călătoream prin ţară, cînd am dat de locul ăsta, în întregime distrus. Bătrînul, care era proprietar, mi-a rîs în nas cînd i-am cerut o slujbă. Mi-a spus că nu avusese o recoltă ca lumea de ani de zile. Amîndoi eram într-o situaţie proastă. El nu-şi putea permite să angajeze un ajutor, iar eu nu-mi puteam găsi o slujbă din cauza problemelor pe care le avusesem în adolescenţă. Aşa că m-am oferit să-l ajut pentru masă şi casă. A durat mult timp pînă cînd am pus totul pe picioare. Aş fi plecat mai de mult dacă nu m-aş fi ataşat aşa de mult de bătrîn. Îl consideram într-un

fel, ca pe un părinte. În cele din urmă am devenit partenerul lui de afaceri şi plantaţia a început să aducă bani. Mulţi bani. După o vreme am vîndut partea mea.

– Ai mai auzit de el?

– Mi-a trimis o vedere acum vreo două săptămîni. Nu i-am răspuns. Nu-mi prea place să scriu.

– Da, ştiu.

Gator zîmbi.

– S-ar fi putut să fac o excepţie, dacă aş fi ştiut că vrei să ştii de mine.

Michelle îşi zise că era mai bine să discute despre altceva.

– Cu siguranţă că ai cunoscut pe cineva în tot acest timp, cu care să vrei să te căsătoreşti într-o bună zi, spuse ea.

El o privi în ochi.

– Am avut multe femei, dacă asta vrei să ştii, Mic. Dar n-a fost cu nici una ceva de durată. Cred că vreo două deveniseră chiar serioase şi m-au invitat acasă la familiile lor. De obicei, atunci îmi pierdeam interesul şi găseam pe altcineva. Ştiu că pare nepăsător din partea mea dar nu voiam să dau iluzii false nimănui. Iar acum...

Se opri şi ridică din umeri.

– Probabil că am îmbătrînit destul ca să fie nevoie să mă însor şi să am copii. Întotdeauna

am făcut exact ceea ce am vrut. Probabil că unei soţii nu i-ar plăcea asta.

Ea încuviinţă.

– Probabil că ai dreptate în privinţa asta.

– Şi apoi, m-aş simţi ca un animal în cuşcă. Îmi place libertatea pe care o am. După cum ţi-am spus, nu m-am culcat cu mai mult de o femeie o dată. E mai puţin complicat astfel. Dar nu-mi place să cer permisiunea cuiva înainte de a face ceva.

– Ai putea face oricînd o căsătorie modernă.

– Adică?

– Adică să cazi la o înţelegere cu soţia ta. Ai putea face ce vrei, iar ea la fel.

El se aplecă înainte şi zîmbi.

– Şi cine ar avea grijă de copii?

– Aţi face cu rîndul. Trăim o viaţă modernă, Gator.

El reflectă.

– Nu cred că m-aş simţi liniştit ştiindu-mi soţia noaptea singură. Niciodată nu poţi să ştii ce se poate întîmpla.

– Ar putea să iasă cu prietenii.

– Da, dar...

– N-ai avea încredere în ea?

– Bineînţeles că aş avea, nici nu m-aş însura dacă n-aş avea încredere în întregime în ea. Dar

asta nu înseamnă că ar trebui să am încredere şi în oamenii cu care se află.

Michelle zîmbi.

– Ştii ce cred eu? Cred că eşti un caz grav de standarde duble. Vrei să şi mănînci prăjitura dar s-o şi păstrezi întreagă, Gator Landry. N-ai să găseşti prea multe femei care să accepte felul ăsta de filozofie.

El ridică dintr-o spînceană, iar ochii lui licăriră amuzaţi.

– Vei fi surprinsă, Mic. Unele femei încă preferă tipul masculului adevărat.

– Oh, prostii! Trăieşti în preistorie, Gator. Ţi-aş propune să revii la realitate.

Gator zîmbi şi se sprijini de spătarul scaunului. Expresia de pe chipul lui era ironică. Îi plăcea s-o vadă cînd se enerva. Ochii ei scînteiau ca cioburile de sticlă.

– Ce s-a întîmplat, Mic? Unde trăieşti tu nu mai există nici un bărbat adevărat?

Ea împinse scaunul şi se ridică.

– Un bărbat adevărat nu trebuie să trăiască după nişte reguli perverse, Gator. Dacă are încredere în propria masculinitate, n-are de ce să simtă nevoia mereu să dovedească că el e cel mai tare.

Îşi luă farfuria şi o duse la chiuvetă. Din punc-

tul ei de vedere conversaţia luase sfîrşit.

Scaunul lui Gator scîrţîi cînd se ridică de la masă. Îşi luă farfuria şi se apropie de ea. Rămase o clipă în spatele ei la doar cîţiva centimetri. Ştia că ea îl simte aproape. Îşi dădea seama după cum i se încordase spatele, de parcă l-ar fi provocat să se apropie şi mai mult. Mai făcu un pas şi se întinse lîngă ea pentru a-şi pune farfuria în chiuvetă. Ea tresări la zgomot.

Michelle strînse din dinţi cînd Gator se apropie şi mai mult. Îi simţea căldura trupului şi felul în care ei i se ridica părul pe ceafă. Închise ochii cînd se lipi de ea.

– Ce faci? îl întrebă ea abia respirînd.

Auzi rîsul din glasul lui şi-i simţi dorinţa cînd îşi lipi coapsele de şoldurile ei.

– Încerc să-ţi arăt cît de încrezător sînt în privinţa... ăă, masculinităţii mele, spuse el.

Ea roşi.

– E mai mult decît atît, spuse ea. E un sentiment pe care-l ai în interiorul tău.

– Întoarce-te, Mic, spuse el încet.

Cum ea nu se mişcă, el îşi dădu ochii peste cap.

– Te rog, adăugă el.

Michelle se întoarse cu faţa la el, deşi îşi dori să n-o fi făcut. Era atît de aproape, atît de su-

părător de aproape încît îi putea vedea ţepii din barba nerasă. Încercă să facă un pas înapoi, dar şoldurile i se loviră de dulap. Gator îşi puse mîinile de o parte şi de alta, aplecîndu-se uşor şi mîngîindu-i obrajii cu respiraţia lui.

– Mă cam faci să-mi ies din minţi, Michelle Thurston, ştii asta? Întotdeauna ai făcut aşa.

El îşi lipi trupul de al ei în timp ce-i vorbea astfel că pelvisul îi simţea bărbăţia.

– De cîte ori sînt lîngă tine îmi vine să te arunc pe umăr şi să te duc în peştera mea. Da, am spus peşteră, adăugă el, rîzînd. Cred că tu scoţi la iveală bestia din mine, nu?

Cum ea nu spunea nimic, el ridică un deget către buze şi i le atinse uşor.

– E chiar atît de rău, Mic? Să vrei să ai un pic de control asupra femeii de care eşti înnebunit?

– O relaţie ar trebui să fie egală de ambele părţi, spuse ea afectată.

El zîmbi.

– Aşa se vorbeşte la cocktail-uri şi la petreceri în zilele noastre, iubito? Nu e nimic deosebit, doar că există momente cînd un bărbat vrea să domine, să stăpînească. Spune-i orgoliu, nu-mi pasă, dar uneori unui bărbat îi place să simtă că e în stare să-i sucească minţile unei femei.

Există şi momente de flori şi poezie sau alte

nimicuri frumoase dar în pat un bărbat trebuie să fie în stare să-şi facă porţia de gemete şi de sudoare şi...

– Recitalul ăsta are vreun scop, îl întrerupse ea, sau pur şi simplu încerci să mă şochezi?

– Am senzaţia că în ultima vreme nu prea te-ai aflat în preajma prea multor bărbaţi care să te şocheze sau să-ţi provoace vreo surpriză. Poate că ţi-ar prinde bine şi puţină duritate, Mic. Poate că experienţa ţi-ar şterge liniile acelea de îngrijorare de pe frunte.

Ridică mîna şi-i atinse liniile subţiri de deasupra sprîncenelor.

– Nu sînt o mironosiţă, Gator, spuse ea, şi sînt prima care să recunosc că a face dragoste e ceva sănătos, atît fizic cît şi emoţional. Dar cum rămîne cu celelalte lucruri pe care se bazează o relaţie? Cum rămîne cu dragostea, cu încrederea şi cu prietenia? Şi cum te poţi aştepta să te dorească o femeie în pat, dacă în afara lui se simte oprimată? Da, îmi place ca un bărbat să deţină controlul uneori, dar sînt şi momente cînd vreau să fiu şi eu egală cu el.

El se încruntă.

– Vrei un papă-lapte?

– Nu vreau un papă-lapte. Dar n-aş sta acasă în timp ce bărbatul meu aleargă de colo-colo

făcînd numai Dumnezeu ştie ce. Asta e valabil şi reciproc, Gator. Dacă ai să găseşti o femeie care să vrea să trăiască aşa, s-ar putea să nu merite deranjul.

Zîmbetul lui era încet şi leneş.

– Crezi că te pricepi de minune la toate, nu?

Ea îşi ridică privirea către el, iar zîmbetul îi era încrezut.

– Hai să spunem doar atît, Gator Landry. Bărbatul meu nu se va grăbi niciodată să plece de lîngă mine.

Zîmbetul lui se lăţi.

– Ei da, aşa ceva îmi place să aud.

Se apropie şi o cuprinse de mijloc.

– Ştii, încep să cred că un bărbat ar trebui să fie nebun să te lase singură acasă. S-ar putea să fii exact genul de femeie care să-l ţii legat de tine.

Ea îi zîmbi modestă.

– Da, dar ce te face să crezi că ar putea exista un bărbat care să poată să mă ţină pe *mine* legată de el, Gator Landry?

Capitolul 8

Gator văzu provocarea din ochii ei verzi şi-şi ridică bărbia în sus.

– Cred că la vîrsta mea, ştiu cum să păstrez o femeie fericită, Mic.

– În dormitor, poate, răspunse ea calmă, dar oamenii nu pot sta în pat toată ziua. Ce-i poţi oferi unei femei cînd cobori din aşternut, Gator? O femeie are multe pretenţii, ştiai? Îi place să fie cucerită şi curtată. N-o înşfaci de păr şi o tîrăşti în

dormitor.

– Sînt în stare să cuceresc şi o femelă de dihor de la nouă sute de metri, doamnă.

Era clar că el n-o lua în serios.

– Şi după ce termini „de a geme şi de a asuda", după cum ai spus tu, o femeie vrea să fie luată în braţe şi dezmierdată, şi...

– Pot să fac şi asta.

– O vreme, poate. Dar viaţa nu e făcută numai din cine romantice la lumina lumînărilor şi scăldate în lumina lunii sau din îmbrăţişări pe canapea. Există şi cealaltă parte, cumpărăturile, treaba în casă, în curte...

– Dar ştiu că eşti în stare să tai elanul unui bărbat, spuse el rîzînd.

– Este dificil să reprezinţi totul pentru o femeie, spuse ea. Sexul este important, dar ar trebui să fie ca un desert într-o relaţie. Absolut totul trebuie să fie bun între doi oameni ca şi sexul să fie bun.

– Vorbeşti de parcă ar fi vorba despre o slujbă, Mic. Aşa dispare tot farmecul. De ce doi oameni nu pot să se bucure, pur şi simplu, de ceea ce au atîta vreme cît durează?

– Pentru că, cu cît te străduieşti mai mult, cu atît devine mai plăcut şi durează mai mult. Poate chiar pentru totdeauna.

– Pentru totdeauna?

El păru sceptic.

– Asta înseamnă foarte multă vreme. Eu nu mă pot gîndi mai departe de săptămîna viitoare, măcar. Nu vreau ca viaţa mea să fie atît de clar planificată, Mic. Îmi plac surprizele.

Îşi băgă mîinile în buzunare şi merse la fereastră privind golful. O ceaţă subţire acoperea copacii, făcînd ca totul să pară şi mai verde parcă, iar vegetaţia mai bogată şi mai plină de viaţă.

– Presupun că doctorul Kildare se încadra perfect în criteriile tale, nu?

Michelle nu răspunse imediat.

– Era destul de aproape.

El se întoarse.

– Şi desertul cum era?

Chipul lui Michelle deveni roşu ca focul.

– Asta-i ceva personal.

– Toată conversaţia asta e ceva personal, Mic. Doar tu ai deschis-o şi nu-ţi pasă prea mult că-mi scoţi la iveală defectele. Cred că încerc doar să te înţeleg mai bine. Să-mi dau exact seama ce vrei tu de la un bărbat.

El nu-şi dădea seama de ce se agita atît. Era limpede că nu se încadra în pretenţiile ei şi nu era nici prea sigur că ar fi vrut. Numai gîndul că s-ar putea lega de o femeie pentru tot restul vieţii îl înfiora. Şi ce era cu toate acele probleme casnice

pe care le amintise ea? De ce să faci cumpărături cînd puteai mînca la restaurant? Cumpărăturile lui constau doar din alimente strict necesare: bere, covrigei sărați și lapte cu ciocolată. Și nu era nevoie să faci treabă în curte cînd locuiai pe o casă plutitoare.

Michelle încă reflecta asupra întrebării. Oftă.

– Desertul cu Jeffrey era ca... plăcinta cu mere, cred. Gustos dar simplu.

– Simplu?

El repetă cuvîntul încet și zîmbi. În minte i se ridicară un milion de întrebări dar nu puse nici una. N-avea nici un drept. În loc de asta își puse o mînă în șold și-și lăsă capul într-o parte.

– Atunci cu mine cum este, Mic? Desertul, vreau să spun.

Ea clătină din cap. El era într-adevăr un ticălos, al naibii de încrezut, își zise ea.

– Știi foarte bine că e bun.

Orgoliul lui masculin îl îmboldi să afle mai mult.

– Dar cu ce l-ai compara?

Ea își dori acum să nu mai fi spus nimic. Dar știa că Gator nu va renunța pînă cînd n-o să-i spună totul.

– Ei bine, cu tine seamănă mai mult cu...

Se opri, zîmbi și roși din nou.

– O înghețată cu cremă fierbinte de fondante

avînd toate garniturile.

– E chiar atît de bun?

– Bineînțeles că e bun. Pe de o parte este crema fierbinte de fondante, bună, caldă și dulce. Apoi e înghețata rece, nucile care crănțăne între dinți și deasupra frișca dulce. Îți încîntă toate simțurile. Ce-ai putea cere mai mult de la un desert?

El rîse încet și sé apropie de ea. Rămase în fața ei privind-o și gîndindu-se la cît de frumoasă era dimineața, cu pielea ei albă ca frișca proaspătă.

– Niciodată nu m-am simțit excitat ascultînd doar ingredientele unei înghețate cu cremă de fondante, reflectă el cu voce tare.

Îi luă o șuviță de păr și o frecă între degete.

– Ce-ai zice dacă am lua o cutie cu frișcă și am merge sus?

Michelle rîse, dar îl îmbrățișă binevoitoare. Cînd o privi ea își simți stomacul de parcă ar fi fost căptușit cu cremă de fondante. El îi sărută urechea, iar ea simți un fior de plăcere și-i înconjură mijlocul cu brațele. El se trase înapoi fără a mai zîmbi. Expresia de pe chipul lui era aproape tandră.

– Mic, nu pot face toate acele lucruri. Știi tu, cumpărăturile și spălatul.

Ea încuviință.

– Ştiu asta.

– Dar nu înseamnă că nu sînt nebun după tine, totuşi. La naiba, cred că sînt îndrăgostit de tine de cincisprezece ani dar niciodată n-aş putea reprezenta un ideal pentru tine. Cred că voi rămîne întotdeauna un ticălos egosit, nu?

Ea îl mîngîie pe obraz.

– Dar cel puţin eşti cinstit.

El clătină din cap.

– Doamne, vreau atît de mult să fac dragoste cu tine, că mă doare. Nu mă pot uita la tine fără să vreau să te atig. Şi nu te pot atinge fără să vreau să te gust. E ca un drog, Mic.

El zîmbi trist.

– N-am nici un drept să fac totuşi dragoste cu tine. Nu-ţi pot oferi nimic din ceea ce este important pentru o femeie ca tine.

El se opri şi se uită la ea. Apoi, pentru că nu se putea abţine îşi coborî gura peste buzele ei. O sărută adînc, iar limba lui pătrunse înfometată în centrul catifelat al gurii ei. O dorea. Dorea să se scufunde în moliciunea ei şi să-şi îngroape capul în sînii ei. Şi nu conta că doar abia cîteva clipe în urmă se dăduseră jos din pat. Cînd îşi ridică capul, ochii lui străluceau de dorinţă.

– Bineînţeles că niciodată nu las ca binele sau răul să stea în calea a ceea ce doresc să am.

Cred că ăsta e un avantaj atunci cînd eşti egoist.

Michelle îşi puse braţele pe umerii lui şi-l luă de gît.

– Aşa cred şi eu, spuse ea încet, ştiind că şi ea dorea să facă dragoste cu el, la fel de mult ca şi el. Nici ea nu se sătura de el.

Nu era numai ceva sexual între ei; ea îşi dădea seama de acest lucru, deşi Gator Landry nu va recunoaşte niciodată asta. El îşi dădea complet drumul numai în pat, altfel avea dificultăţi în a se manifesta liber. În pat arăta ceea ce era cu adevărat, un om bun, iubitor şi foarte alturist. Dar ea ştia că el era mai hotărît ca niciodată să-şi păstreze imaginea de bărbat dur şi sigur. Gator avea însă şi o delicateţe aparte care-i atingea corzile sensibile ale inimii. Şi, deşi el nu suporta ideea de a petrece prea mult timp cu aceeaşi femeie, ea ştia că în pat era numai al ei. În clipa în care se scutura înfiorat, tremurînd lîngă ea, el era complet al ei şi numai al ei. Iar ea nu avea nevoie de false promisiuni din partea lui. În clipa de faţă, omul însuşi era mai mult decît suficient pentru ea.

Gator o luă în braţe şi o duse sus, în dormitor. O puse încet pe pat, apoi începu să o dezbrace, sărutîndu-i fiecare parte a trupului pe care o descoperea.

Cînd rămase complet goală, ea se ridică în

capul oaselor şi începu şi ea să-l dezbrace. Era ceva foarte senzual în actul acesta de a-i scoate hainele, se gîndea ea, în timp ce-i scotea blugii. Îşi înghiţi un nod din gît cînd văzu confirmarea dorinţei lui.

Michelle îngenunche pe podea între coapsele lui şi-l sărută, primindu-i cu dragoste limba ce se strecurase nerăbdătoare printre buzele ei. Îi mîngîie pulpele în timp ce adîncea sărutul. Şi apoi el gemu şi se trase înapoi, iar după o clipă erau amîndoi cuprinşi brusc de o pasiune arzătoare care-i ţinea înlănţuiţi unul de celălalt, după aceea, cîntîndu-şi numele unul altuia printre respiraţiile întretăiate.

Gator o ţinu în braţe multă vreme, ascultîndu-şi bătăile inimii, întrerupte cînd şi cînd de ciripitul păsărelelor de la fereastră. Cînd vorbi glasul îi era răguşit.

– Vreau să ştii că astea au fost cele mai fericite zile din viaţa mea, îi mărturisi el.

O strînse la piept.

– Îţi mulţumesc, Mic.

El reflectă o clipă asupra propriilor cuvinte. Niciodată nu mai mulţumise unei femei pînă acum că împărţise patul cu el. Le cumpărase cadouri, da. Dar ei îi datora mai mult decît o lovitură uşoară pe spate, după tot ceea ce împărtăşiseră

împreună. Ea îi oferise mai mult decît o simplă plăcere. Simţea că şi ea dăduse o parte din sufletul ei. Comparativ cu asta, un simplu mulţumesc nu părea suficient.

Michelle fu sincer mişcată de cuvintele lui, dar nu-i răspunse imediat. Nu avea încredere în glasul ei în acel moment. Gîtul o durea tot înghiţind nodurile care se formau acolo, iar inima şi-o simţea copleşită de tristeţe, ştiind că în scurt timp va trebui să plece din acest pat, singurul loc în care el se putea simţi în siguranţă, iubind-o. Iar ea simţea că el o iubeşte cu adevărat, că o iubise ani de zile, la fel cum îl iubise şi ea. Da îl iubea, îşi spuse ea. Era îndrăgostită de Gator Landry; simplu ca bună-ziua.

Se ridică într-un cot şi zîmbi către el.

– Eu ar trebui să-ţi mulţumesc. Nu se întîmplă prea des ca o fată să fie tratată numai cu îngheţată cu cremă de fondante, ştii?

Şi nu prea des un bărbat era în stare să facă o femeie să se simtă aşa cum o făcea el. Gator o atingea în anumite feluri, cum alţi bărbaţi nu reuşiseră nici pe departe să o facă, atît fizic cît şi emoţional. Îşi pusese amprenta asupra ei de parcă ar fi însemnat-o cu fierul roşu şi şi-ar fi pus iniţialele lui acolo. Nimic şi nimeni nu va mai fi ca el în inima ei. Dar asta n-ar trebui s-o surprindă,

îşi zise ea.

Aşa-i făcuse de cînd avea cincisprezece ani. Deşi atunci nu se culcase cu ea, el fusese cel care-i trezise trupul la viaţă, deşteptîndu-i senzaţii dulci cu vorbe şoptite şi atingeri delicate, trimiţîndu-i astfel în creier mesaje senzuale ce nu muriseră niciodată. Alunecaseră doar în subconştient unde aşteptaseră toţi aceşti ani să fie reaprinse la viaţă.

O încurcase rău de tot de data asta, îşi spuse ea. Reuşise să se îndrăgostească de Gator Landry. Dar bănuise de la bun început că aşa se va întîmpla dacă va petrece mult timp cu el, nu? Nu acesta era motivul real pentru care nu se mai întorsese în vara următoare, după cum promisese în urmă cu atîţia ani, motivul pentru care îl evitase complet pe parcursul vizitelor făcute bunicii ei? De la cincisprezece ani îşi dăduse seama cît de capricioasă era atracţia dintre ei, cît de periculoasă, dar cel mai mult îşi dăduse seama că relaţia lor nu ducea nicăieri. Chiar şi la cincisprezece ani nevoia de independenţă a lui Gator fusese bine fixată în personalitatea lui.

Ar putea-o urmări în continuare fără odihnă dar el va rămîne întotdeauna imposibil de atins. Îşi va petrece întreaga viaţă regretînd dragostea pe care o simţea faţă de acest bărbat, îşi zise ea.

Semăna probabil cu senzaţia pe care o aveai iubind un bărbat însurat, se gîndi ea.

El nu era în stare să-i ofere decît atît şi nimic mai mult. Gator îi spusese foarte clar ce-i putea şi ce nu-i putea el oferi.

Un zgomot ca un bîzîit pătrunse în încăpere şi Michelle tresări. Gator se ridică din pat deloc deranjat de goliciunea lui.

– O barcă, spuse el. Cineva, în sfîrşit, s-a gîndit să vină după noi.

Michelle fu puţin recunoscătoare.

– Ei bine, nu prea par să arate diferit, îi spuse Reba Fionei cînd Gator şi Michelle coborîră din camionetă îndreptîndu-se către casă.

Fiona Landry roşi.

– Şşt, or să te audă!

Reba îşi puse mîinile subţiri în şolduri şi-i privi amuzată.

– E mai mare ruşinea să fie nevoie să trimiţi pe cineva în ajutor după nişte oameni, numai pentru că ei n-au destul bun-simţ să se întoarcă cînd trebuie.

Gator îşi îmbrăţişă mama.

– Sper că nu ţi-ai făcut griji, mamă, spuse el. A fost o problemă cu barca.

Fiona făcu un gest de înţelegere.

– Oh, n-am fost îngrijorată, cred că nu mai există nimeni altcineva ca tine să cunoască atît de bine balta asta. Acum vino aici pe verandă să bei ceva rece. Şi tu, Michelle. Sper că fiul meu s-a purtat frumos.

Michelle roşi fără să vrea. Dac-ar şti ea. Prin mintea ei trecu scurt imaginea lor întinşi în pat.

– Da, a fost un gentleman perfect, doamnă Landry.

Nu văzu privirea dezamăgită pe care o schimbară cele două bătrîne şi nici amuzamentul din ochii lui Gator.

– Ce-i cu prostia asta, de doamnă Landry? întrebă femeia. Să-mi spui Fiona, ai auzit?

O conduse pe Michelle pe verandă şi o pofti să se aşeze.

– Ce-ai spune de un pahar de ceai cu gheaţă? întrebă ea.

– Şi cîţiva din biscuiţii mei cu zahăr. Am făcut biscuiţii ăştia chiar în dimineaţa furtunii, în caz că se întrerupea curentul şi nu mai puteam băga nimic la cuptor, adăugă ea, întinzînd o farfurie.

– Poftim, fiule, stai şi tu jos lîngă Michelle şi povestiţi-ne, mie şi Rebei, despre toate aventurile

voastre din ultimele două zile.

– Păi, nu prea e mult de povestit, spuse Gator punîndu-şi balansoarul lîngă cel al lui Michelle şi simţindu-se ca un elev chemat în biroul directorului.

Nu observă expresiile decepţionate de pe chipurile bătrînelor.

– Am omorît un şarpe. Cred că ăsta-i cel mai important lucru ce s-a întîmplat.

Se întoarse către Michelle pentru confirmare.

– Nu-i aşa?

Ea se înroşi din nou şi aproape se înecă cu biscuitul.

– Ăă, da.

Zîmbi forţat.

– Un şarpe veninos, adăugă ea pentru a-şi acoperi stinghereala.

Dumnezeule, nu se simţise în viaţa ei atît de vinovată. Ea şi Gator arătau probabil de parcă ar fi sosit direct dintr-o orgie romană, îşi zise Michelle. Şi cînd te gîndeşti că bietele bătrîne îşi făcuseră atîtea griji din pricina lor. Probabil că nu dormiseră toată noaptea.

– Părea să fi avut peste un metru lungime, spuse ea.

Fiona o bătu afectuos pe mînă pe Michelle.

– Cred că te-ai speriat îngrozitor, draga mea,

spuse ea. Dar acum totul s-a terminat, iar eu şi Reba am cărat apă în baie, două ceasuri întregi ca să poţi face baia aceea cu spumant pe care ţi-am promis-o de ieri. Nimic nu te bine dispune mai mult ca o baie bună, fierbinte.

– Gator mi-a pregătit o baie cu spumă, aseară, spuse Michelle fără să se gîndească.

Cele două bătrîne schimbară priviri pline de speranţă.

– Chiar m-a ajutat să mă spăl pe cap la chiuvetă.

Femeile rîseră cu gura aproape pînă la urechi auzind această destăinuire.

Gator îşi drese glasul încurcat şi se ridică, nesimţindu-se în largul lui în liniştea care se lăsă după spusele lui Michelle.

– Cred că e mai bine să merg în oraş, să văd ce se întîmplă, spuse el.

– Vii la cină, nu-i aşa? întrebă Fiona. Reba şi cu mine am tăiat două găini grase...

– Nu cred, mamă. Trebuie să dau o mînă de ajutor în oraş.

Gator ştia că doar îşi caută scuze, dar deja petrecuse mult prea mult timp alături de Michelle. Nici măcar nu se mai putea uita la ea fără să aibă o senzaţie de gol în stomac, ceva foarte nou pentru el şi era prea matur ca să se învîrtă de colo

pînă colo, cu o expresie visătoare, aproape bolnăvicioasă, întipărită pe chip. Şi apoi, ea urma să plece acasă peste o zi sau două, iar el refuza să se facă de rîs între timp.

– Dar fiule, trebuie să vii, spuse Fiona. Ştii foarte bine că nu mă pricep deloc să fac puiul la grătar.

– Are dreptate, spuse şi Reba. Şi după tot efortul pe care l-am făcut eu şi cu mama ta ca să prindem şi să pregătim puii ăia, măcar atît ai putea şi tu să faci pentru noi.

Gator simţi cum se înmoaie.

– Cred că am să pot veni pentru puţin timp, spuse el ezitînd şi întrebîndu-se în acelaşi timp dacă mama lui îşi dădea seama că îl punea într-o situaţie ingrată.

Simţea privirea lui Michelle aţintită asupra lui. La naiba, te pomeneşti că ea îşi închipuia probabil că el era dator acum să se învîrtă în jurul ei cît timp se afla în oraş. Încă nu întîlnise pînă acum o femeie care să nu devină posesivă odată ce lucrurile deveneau intime.

– Dar nu pot să stau mult, adăugă el repede.

Poate că se va opri pe la „Night Life Lounge" să vadă dacă prietenul lui nu avea nevoie de ajutor pentru a-şi repara stricăciunile produse de furtună. Aruncă o privire către Michelle. Da, se

uita la el, cu capul lăsat într-o parte, privindu-l cum se uită o găină la o rîmă.

– Pe curînd, spuse el şi coborî de pe verandă, îndreptîndu-se către camionetă. Dispăru pe drum într-un nor de praf roşu.

Michelle îl privi plecînd, simţind un gol în stomac cînd văzu maşina pornind. Dintr-un motiv anume, el părea foarte grăbit să plece şi asta o irita. Dar nu era o surpriză. Era doar dezamăgită că el nu fusese mai subtil în nevoia de a scăpa de acolo. Nu vorbise mai nimic cu ea de cînd plecaseră de acasă de la Reba. La naiba, nici măcar n-o putuse privi în ochi. Toată nesiguranţa ei ameninţa să izbucnească la suprafaţă şi ştia că dacă nu se va stăpîni va deveni curînd un pachet de nervi. Nu era nimic în neregulă cu ea, îşi zise Michelle. Gator Landry fugise pur şi simplu de frică.

– Şi acum, draga mea, ce-ai spune de baia aia? întrebă Fiona, cuprinzînd-o pe Michelle de umeri. Ştii, am senzaţia că te cunosc de-o viaţă. Reba mi-a povestit atît de multe despre tine.

Flecărind cu uşurinţă vrute şi nevrute, Michelle

o urmă în casă, către baie, unde cada o aştepta plină cu apă parfumată. În mintea ei apărură imediat imagini ale căzii de baie pe care i-o pregătise Gator cu o seară în urmă, în care pusese detergent de vase, apoi din nou Gator aşezat pe canapea lîngă ea, purtînd doar un halat de baie care-i lăsa descoperite coapsele şi pulpele puternice, Gator aplecîndu-se peste ea, acoperindu-i trupul cu pieptul lui aspru şi acoperit de păr.

– N-ar fi trebuit să-ţi dai atîta osteneală, îi spuse Michelle femeii, încercînd să oprească imaginile senzuale care-i reînviau în minte.

– Gator mi-a amenajat un loc în spate, unde să pot găti pînă vine curentul, spuse Fiona. E destul de îndemînatic, ştii?

– Da, ştiu, spuse mohorîtă Michelle.

Văzînd expresia de pe chipul Fionei adăugă grăbită.

– La fel a făcut şi la Reba. Dacă vrei să ştii părerea mea, cred că el munceşte prea mult.

Fiona dădu din cap.

– Păi, trebuie să facem tot ce putem ca să trecem şi de asta, draga mea.

Scoase dintr-un dulap un prosop pluşat şi un burete, iar Michelle îşi dădu seama că erau noi sau aproape noi. Probabil că femeia le păstra pentru musafiri.

– Mulţumesc, doamnă Landry, vreau să zic, Fiona.

Fiona zîmbi.

– Acum bucură-te de baie. Sînt reviste sub chiuvetă dacă vrei să citeşti. Oh, şi o să merg să văd dacă găsesc ceva să te îmbraci. Cred că ne potrivim la mărime. O să ţi le las la uşă cînd găsesc ceva.

Michelle ieşi din baie după mai mult de o oră, purtînd una dintre rochiile Fionei, dintr-un material simplu de bumbac care era foarte răcoroasă. Îi venea destul de bine dar sandalele îi erau prea mari.

Michelle le scoase şi se hotărî să rămînă în picioarele goale. Îşi ridică părul strîngîndu-l într-o coadă aşa cum purta adesea la serviciu şi cînd intră în bucătărie primi aplauze din partea Fionei şi a Rebei pentru eforturile făcute.

– Acum, dac-aş avea şi trusa de machiaj, spuse rîzînd Michelle. Mă simt prost fără nimic.

– Ai spus cumva machiaj? întrebă Fiona, ridicînd sprîncenele.

Se ridică şi-i făcu semn lui Michelle s-o urmeze în dormitor. Deschise un sertar şi-i oferi lui Michelle o tabacheră veche.

– Nu mă machiez prea des, aşa că nu ştiu dacă mai sînt bune. Dar poţi să le foloseşti.

Michelle se uită înăuntru şi găsi cîteva articole pe care le putea folosi.

– Mulţumesc, spuse ea. Am să pun cutia înapoi după ce termin.

De data aceasta, cînd Michelle ieşi, chipul ei strălucea luminos. Folosise puţin machiaj dar suficient cît să-şi sublinieze ochii verzi şi să aducă puţină culoare în obraji.

Fiona zîmbi.

– Aşa, draga mea. Te simţi mai bine?

– Mult mai bine, mulţumesc.

Michelle îşi frecă mîinile bucuroasă.

– Acum cu ce vă pot ajuta?

– Poţi să stai aici, la masă şi să-mi spui ce stricăciuni s-au produs la casa mea, de exemplu, spuse Reba. Ce spui de încă un pahar de ceai cu gheaţă? Trebuie să folosim toată gheaţa înainte de a se topi. Să ştii că nu mai căpătăm alta pînă mîine.

În timp ce Michelle îşi bea ceaiul, le povesti bătrînelor ce reuşiseră ea şi Gator să facă acasă.

– Bunico, Gator a promis să aibă grijă de pisici, adăugă Michelle, dar nu cred că ar trebui să te grăbeşti să te întorci prea curînd. Cel puţin aşteaptă pînă se restabileşte curentul electric.

– Reba şi cu mine am discutat în această privinţă şi ea a fost de acord să rămînă la mine,

spuse Fiona. N-are ce căuta acuma în sălbăticia aia fără curent electric şi fără telefon.

– De ani de zile mă rog de ea să-şi pună telefon, spuse Michelle. Poate că de data asta o să fie de acord.

– Am spus că da, nu-i aşa? răspunse Reba clar plictisită de acest subiect. Şi pe urmă, cred că am stat acolo prea mult timp singură. Fiona mi-a dovedit cît de mult îmi lipseşte sporovăiala cu prietenii. Pur şi simplu n-am avut chef să fiu între oameni, o vreme, după ce a murit bunicul tău.

Mai vorbiră o vreme, apoi Fiona o luă pe Michelle să-i arate casa. Totul era vesel ca şi în bucătărie, decorat în nuanţe de galben şi alb. La ferestre se aflau perdele scrobite şi pe fiecare raft şi măsuţă se aflau plante decorative. Fiona deschise uşa vechiului dormitor al lui Gator şi Michelle intră înăuntru.

Ceea ce o surprinse cel mai mult era numărul mare de cărţi. Pe un perete întreg se aflau rafturi de bibliotecă pe care se afla o varietate de cărţi, începînd cu romane de aventuri şi poliţiste pînă la povestiri de groază. Printre ele se aflau şi alte cărţi despre reptile şi peşti, despre percepţia extrasenzorială sau despe management.

– Lui Matthieu îi plăcea să citească cînd era

mic, spuse Fiona. Nu se prea omora după manualele şcolare, dar cred că nu-i scăpa nici un roman de aventuri. Era puţin cam singuratic, cred. Niciodată n-a avut prieteni apropiaţi.

Michelle dădu din cap, privind la vechiul picup şi la discurile aflate pe un alt raft. Se uită printre ele şi găsi muzică country, hard rock şi cîteva cu muzică bisericească. Se simţea ca o intrusă dar spera ca aceste lucruri personale să-i dezvăluie cîte ceva din interiorul lui.

Dar nu se întîmplă aşa. Adevăratul Gator Landry se afla bine ascuns în interiorul bărbatului pe care-l cunoştea şi se îndoia că el va permite cuiva, vreodată, să-l cunoască aşa cum era în realitate.

Ridică ochii spre patul dublu cu cuvertura sa de modă veche pe care ştia că o făcuse Fiona. Deasupra patului era atîrnat un crucifix simplu, din lemn, cu suprafaţa sa lucioasă strălucind în soarele după-amiezei.

– Matthieu era un copil tare ordonat, spuse Fiona absentă, îndreptînd tabloul de pe perete. Tatăl lui era foarte pretenţios. Totul trebuia să se afle la locul lui.

Rîse încet.

– Mă tem că de cînd a murit, eu le-am cam mai lăsat.

– Mie casa mi se pare grozavă, spuse Michelle.

– Eu prefer să lucrez în grădină sau la straturile cu flori, mărturisi femeia.

Zîmbi brusc.

– Vino afară să-mi vezi florile. Sau poate ar fi mai bine să spun ce-a mai rămas din ele după furtună.

În următorul ceas, în timp ce Reba se odihnea pe verandă, Michelle o urmă pe Fiona prin grădină, care-i arătă diferite straturi de flori şi arbuşti pe care îi plantase şi îi îngrijise de-a lungul anilor. Michelle se amuză ascultînd-o pe Fiona în timp ce-i povestea istoria fiecărei plante, de parcă ar fi fost un membru al familiei.

Pînă la urmă îşi petrecură cea mai mare parte a după-amiezei lucrînd la straturile de flori, îngrijind şi tăind trandafirii Fionei şi aranjîndu-i pe cei ce suferiseră de pe urma furtunii.

– Te pricepi destul de bine la asta, spuse Fiona după ce terminară cu trandafirii.

Michelle zîmbi.

– Cînd eram copil o ajutam pe bunica în grădină. Întotdeauna mi-au plăcut florile. Cred că am acasă vreo zece.

Fiona încuviinţă.

– Te grăbeşti să te întorci acasă?

– Serviciul meu e foarte important pentru mine.

– Toată lumea simte să aibă ceva însemnat în viaţă, spuse Fiona. Eu, una, nu ştiu ce m-aş face fără flori şi fără biserică.

Se opri cîteva clipe.

– Dar cred că şi o familie este la fel de importantă, nu? Lui Michelle i se păru ciudat că ea adusese vorba despre asta, însă drept răspuns dădu doar din umeri.

– Cu un bărbat potrivit, cred că da. Dar eu încă n-am întîlnit pe nimeni alături de care să doresc să-mi petrec restul vieţii.

– Poate că nu cauţi destul.

Michelle rîse văzînd expresia serioasă de pe chipul Fionei.

– Nu-mi fac reclamă la rubrica de matrimoniale, dacă asta vrei să spui. Dar majoritatea bărbaţilor nu par să aibă un interes sincer faţă de căsătorie şi de familie în zilele noastre.

Fiona zîmbi şi culese un boboc de trandafir superb care supravieţuise în mod miraculos furtunii.

I-l dădu lui Michelle.

– Bărbaţii seamănă mult cu trandafirii, draga mea. Fiecare are spini, ceea ce te împiedică să ajungi prea uşor la ei. Iar inimile lor sînt la fel de delicate şi de fragile ca o petală de trandafir, fie

că mă crezi sau nu. Dar, cu o doză potrivită de dragoste, respect şi înţelegere şi ei pot înflori, de asemenea, în ceva minunat.

Michelle privi gînditoare bobocul de trandafir.

– Ce comparaţie frumoasă, Fiona. Ar trebui să scrii poezie.

Femeia rîse şi dădu neglijent din mînă.

– Pari obosită, draga mea, îi spuse ea lui Michelle, după o vreme. Ce-ar fi să te odihneşti puţin?

Lui Michelle ideea i se păru grozavă.

– Cred că o să mă întind puţin pe şezlongul acela la umbră, spuse ea. Dacă nu mai ai nevoie de mine, bineînţeles.

– Du-te, spuse Fiona, împingînd-o uşor către umbrar. Ai muncit destul.

Michelle nu mai avu nevoie de altă invitaţie. Strîngînd încă tradafirul între degete, traversă curtea din spate către şezlongul aflat sub un stejar uriaş. Îl lăsă puţin mai pe spate şi se aşeză, încrucişîndu-şi picioarele lungi.

Atîta linişte şi pace, îşi zise ea, auzind scîrţîitul uşii cînd Fiona intră în casă. O adiere uşoară mişcă frunzele copacului şi-i mîngîie obrajii. Închise ochii. Nu fu deloc surprinsă cînd chipul lui Gator îi apăru înaintea ochilor şi se întrebă dacă

va mai putea vreodată să-i închidă fără a-i vedea chipul aspru.

După o oră, Gator traversă curtea din spate către garaj, unde ştia că mama lui ţine grătarul. Se opri brusc cînd o zări pe Michelle dormind în şezlong.

Se apropie de ea.

Părea curată şi proaspătă într-o rochie de vară albastru cu alb, iar faţa îi era la fel de delicată ca şi trandafirul pe care-l ţinea în poală. Părul îi fusese strîns la spate, doar cîteva şuviţe scăpaseră şi fire de păr blond i se mişcau pe faţă împinse de vînt.

Niciodată nu i se păruse mai frumoasă. Privirea lui alunecă în jos către picioarele lungi şi zîmbi cînd văzu că era desculţă. Genele ei fluturară şi cînd deschise ochii păru surprinsă să-l vadă acolo.

– Am adormit?

El dădu din cap.

– Aşa se pare.

– Oh.

Îşi ridică o mînă şi-şi aranjă părul cu timiditate.

– Cred că am fost mai obosită decît credeam.

Vorbele ei părură să-l amuze.

– După cîte îmi amintesc, n-ai prea dormit azi-noapte.

Ea roşi. Nici un bărbat n-o făcuse să roşească atît de mult în toată viaţa ei de pînă acum. Se întrebă de cîtă vreme o privea el oare.

– Cînd ai venit?

– În clipa asta. Mama m-a trimis să caut grătarul cu instrucţiuni precise să nu cumva să te trezesc.

Michelle observă că se schimbase de haine. Arăta bine în cămaşa de bumbac înflorată cu mînecă scurtă şi cu obişnuiţii blugi.

– Te-aş putea ajuta cu ceva?

El nu răspunse imediat.

– Ai putea face ceva, Mic, spuse el în cele din urmă. Ai putea să încetezi să mă mai ispiteşti în halul ăsta. Ai putea înceta să-mi bîntui noaptea visele. Asta m-ar ajuta tare mult.

Spunînd acestea se îndepărtă.

Capitolul 9

Michelle nu-şi amintea să fi mîncat vreodată un pui atît de gustos. Cînd Gator luă carnea friptă de pe grătar deja gura îi lăsase apă. După ce în ultimele cîteva zile mîncaseră numai sandvişuri şi conserve, puiul fript era un adevărat regal. Fiona culesese cîteva dintre ultimele ei legume din grădină şi, bineînţeles existau şi garniturile clasice din conserve de carne de porc şi fasole. Michelle luă o închiţitură din politeţe, dar îşi zise că mîn-

case destule conserve de carne de porc şi fasole cît să-i ajungă toată viaţa. Gator adusese o pungă cu gheaţă din oraş aşa încît băură ceai cu gheaţă după masă şi se simţiră cu toţii nişte adevăraţi privilegiaţi ai sorţii.

Gator fu destul de tăcut de-a lungul cinei, deşi le povesti pe scurt despre ceea ce se mai întîmplase în oraş. În după-amiaza aceea sosiseră membrii unei asociaţii religioase cu cîteva camioane încărcate cu cherestea şi se oferiseră să muncească atît timp cît va fi necesar pentru a repara casele oamenilor. Deja începuseră să curgă şi donaţiile, atît prin Crucea Roşie cît şi de la persoane particulare ce încercau să-i ajute pe cei lipsiţi de adăpost. Un donator anonim oferise o rulotă complet mobilată pentru o familie de şase persoane care-şi pierduse casa odată cu distrugerea parţială a parcului de rulote şi deşi va dura vreo două săptămîni pînă cînd va sosi trailerul, Gator şi ceilalţi de la primărie sperau că aceasta va atrage după sine şi alte donaţii.

Cînd terminară de mîncat deja se întunecase şi în timp ce Michelle le ajuta pe femei să strîngă, Gator aprinse lămpile cu gaz. Michelle simţi schimbarea din el. Se retrăsese în el, era limpede, mai ales prin modul în care îi evita privirea, cum

se ferea să stea prea aproape de ea sau cum ocolea masa să nu fie nevoit să se atingă de ea. Şi asta o irita cumplit. Toată nesiguranţa ei ameninţa să năvălească la suprafaţă dar se forţă să rămînă calmă. N-avea de gînd să permită ca modul în care se comporta Gator s-o necăjească, îşi zise ea hotărîtă. Nu merita aşa ceva. Ea îi oferise tot ce avusese mai bun în ea. Îl cunoscuse mai intim decît pe oricare alt bărbat pînă acum şi dacă el dorea să renunţe, n-avea decît, asta era treaba lui.

Ceea ce se întîmplase fusese frumos, chiar minunat, de fapt. Poate că tocmai asta era problema. Poate că Gator îşi dăduse seama că aşa ceva nu se întîmpla prea des. Între ei se declanşase ceva nu numai fizic ci şi emoţional. Şi Gator ştia asta, era convinsă. O văzuse în ochii lui şi o simţise în sărutul lui tandru şi în suspinele de plăcere. Gator putea să nege pînă în pînzele albe, dar undeva adînc, în interiorul lui trebuia să recunoască că era vorba despre dragoste. Dar ea mai degrabă şi-ar fi muşcat limba decît să încerce să-l convingă de aşa ceva. Niciodată nu va insista să obţină promisiuni din partea lui. Dumnezeu îi era martor că se săturase de aşa ceva din partea părinţilor ei, căutînd în permanenţă să le atragă

atenţia, trăind de pe urma unor false promisiuni şi fiind mereu vioara a doua în viaţa lor socială şi în munca lor.

Nu fusese mult mai bine nici cu Jeffrey. Şi la el medicina şi pacienţii se aflau pe primul plan.

Toată energia lui era devotată acestei cauze, iar atunci cînd în sfîrşit reuşea să-şi programeze o seară împreună cu ea era secat emoţional. La început nu-i păsase, atît de impresionată fusese de sacrificiul lui faţă de alţii. Dar acum îşi dădea seama că el, de fapt, i se plîngea în cea mai mare parte a timpului din acest motiv sau, pur şi simplu, renunţa să se mai întîlnească cu ea pentru că era prea epuizat să mai facă şi altceva. Şi ea fusese la fel de extenuată pentru că lucra alături de el. Şi totuşi, într-un fel acest lucru lui îi scăpase. Ea fusese cea înşelată în această relaţie. La fel cum fusese înşelată şi în relaţiile cu părinţii ei. Nu mai simţea nevoia să-şi plîngă de milă, slavă Domnului, dar era hotărîtă să nu mai lase ca acest lucru să i se întîmple din nou. De acum înainte va face tot ce-i va sta în puteri să primească şi ea ceea ce îi oferea şi ea unui bărbat. Ori va deveni pentru el cel mai important lucru, ori va renunţa.

– Ce-ar fi să stăm puţin pe verandă? sugeră

Fiona, întrerupînd gîndurile lui Michelle.

Bătrîna îşi scoase şorţul şi îl strînse.

– E mult mai răcoare acolo.

Gator se pregătea să refuze invitaţia, dar tăcu. Nu putea să dispară atît de repede fără să pară nepoliticos. Va sta zece-cincisprezece minute, apoi se va scuza, spunînd că trebuie să se întoarcă în oraş. Ştia că e o nebunie să rămînă. Nu fusese în stare să-şi ia ochii de la Michelle toată seara şi de fiecare dată cînd ea îl surprinsese privind-o el îşi îndreptase ochii în altă parte. Se simţea din nou ca un adolescent, încercînd să-i simtă mirosul cînd trecea pe lîngă el.

Pînă cînd ea va pleca acasă, jumătate din oraş o să ajungă să rîdă de el în spate.

Reba şi Fiona întreţinură o vreme conversaţia; apoi, de parcă s-ar fi sincronizat perfect, amîndouă se ridicară, cerîndu-şi scuze şi spunînd că erau gata de culcare. Uşa se închise în spatele lor iar Gator se trezi brusc, singur cu Michelle.

O privi o clipă, studiindu-i silueta la lumina lunii. Gîtul ei părea lung şi delicat cu părul strîns la spate. O clipă fu tentat să-i desprindă părul ca să-l poată privi cum îi cade pe umeri. Simţi cum se încordează gîndindu-se cum arăta ea în pat cu părul răsfirat pe pernă.

Se gîndi că ar trebui să-i spună ceea ce simte. Să-i spună de ce trebuie să se îndepărteze de ea. Nu era cinstit să se poarte cu ea ca şi cu celelalte femei de pînă acum. Ea nu era o femeie oarecare, era Michelle, fata la care visase cincispreece ani. Îi era dator să-i spună adevărul. Dar înainte ca el să apuce să-i spună ceva, ea se ridică şi se întinse.

– Cred că am să plec şi eu acum, spuse ea, zîmbindu-i uşor. Trebuie să mă scol devreme mîine dimineaţă ca să merg în oraş. Vreau să văd dacă pot să fac ceva cu maşina.

Îl bătu pe Gator uşurel pe umăr cînd trecu pe lîngă el, aşa cum ar fi făcut-o cu un frate sau cu un coleg de şcoală. Nu văzu surpriza de pe chipul lui.

– Noapte bună, Gator.

Apoi plecă.

O clipă, Gator rămase pe loc, uitîndu-se fix la scaunul pe care şezuse ea în urmă cu cîteva clipe. Îşi planificase retragerea cu atîta grijă şi repetase exact ce să spună dacă ea ar fi încercat să insiste sau să-l oprească. Destul de ciudat, ea nu-l întrebase nimic despre viitor şi nici nu făcuse vreo referire la timpul pe care-l petrecuseră împreună, acasă la Reba. El nu trebuise să mintă

sau să-şi ceară scuze cum se întîmpla de obicei.

Şi nici nu prea ştia ce să facă în continuare.

Gator se ridică din balansoar şi se îndreptă încruntat către camionetă. Conduse pînă în oraş, trecînd pe lîngă „Night Life Lounge" unde se aflau parcate mai mult de zece maşini. Cunoscîndu-l pe proprietar, Gator îşi închipui că acesta pusese la gheaţă cîteva lăzi de bere şi servea la lumina lumînărilor.

Frînă, gîndindu-se să se oprească pentru o bere rece şi puţină conversaţie.

Opri în parcare şi rămase în maşină mai mult de cinci minute, încercînd să se hotărască ce să facă. Ei bine, de ce n-ar intra şi el să bea o cutie de bere, îşi zise Gator în gînd. Ieşise din tură şi avusese o zi grea. Merita şi el să se odihnească un pic. Bineînţeles că toată lumea se va aştepta ca el să flirteze cu femeile din jur, aşa cum o făcea întotdeauna pentru că nu lăsase ca insigna de şerif să-i schimbe obiceiurile în această privinţă.

Dar se *schimbase* în alte privinţe, era conştient de asta. Se îndrăgostise de Michelle Thurston din nou şi-i era puţin teamă că cineva şi-ar putea da seama, fie după figură, fie după modul în care vorbea.

Şi cum Dumnezeu să fie el în stare să mai poarte o conversaţie inteligentă? Nu era în stare să gîndească deloc ca lumea de cîteva zile şi nu mai dormise bine în nici una dintre nopţi, de cînd Michelle venise în oraş. Doamne, rău mai era pentru un bărbat să se îndrăgostească, îşi zise el.

Din nou se gîndi că ar trebui s-o ducă din oraş. Pînă atunci va trebui să renunţe la distracţie. N-avea nevoie de o bere cînd era atît de ameţit. Şi n-avea nevoie nici de muzică sau de conversaţie cînd gîndurile lui erau atît de amestecate, încît nu era în stare nici să-şi vadă propriile degete dacă şi le băga în ochi.

Gator acceleră şi plecă din parcare, lăsînd în urmă localul, blestemînd în gînd femeia cu ochii verzi care-l adusese într-o asemenea stare.

Cînd Gator sosi acasă, a doua zi după-amiază, aducînd o pungă cu gheaţă, află că Michelle plecase de dimineaţă în oraş cu maşina Fionei. Se întorsese tocmai cînd el dădea să plece, avînd pe chip o expresie nenorocită.

– Ai găsit pe cineva să te ajute cu maşina?

întrebă el cînd o văzu coborînd din vechea camionetă a mamei lui.

– Nu se poate ajunge acolo decît săptămîna viitoare, spuse ea. Va mai dura cîteva zile pînă va fi reparat podul şi nu e nevoie să mai spun că nu se poate ajunge la maşina mea pînă cînd podul nu va fi pus în circulaţie. Şi pe urmă, va trebui să-mi aştept rîndul. Maşina mea nu e singura care a avut de suferit de pe urma furtunii, adăugă ea oftînd.

Gator îşi încrucişă braţele şi se sprijini de maşină. Îi era puţin milă de ea. Era îmbrăcată cu aceeaşi rochie albă cu dungi albastre pe care o purtase şi ieri, avînd părul prins într-o coadă de cal ce o făcea să pară mult mai tînără. Îşi dădu seama cît de dezamăgit fusese cînd venise acasă şi o găsise plecată.

Nu dormise aproape deloc noaptea trecută, foindu-se pe toate părţile în pat, pînă în zori, cu gîndurile îndreptate, ca întotdeauna, către Michelle. Se întreba dacă ea bănuia cumva prin ce trecea el, pustiul pe care-l simţea în suflet cînd ea nu se afla în preajmă, teama şi frustrarea de a o vedea şi de a şti că nu putea ieşi nimic din relaţia lor. Se întreba dacă şi ea trecea prin aşa ceva şi-şi zise că probabil că nu.

Se grăbea atît de mult să se întoarcă acasă încît probabil că nici nu realiza cît de mult suferea el. Pe de o parte o dorea atît de mult încît abia mai putea suporta. Dorea s-o simtă sub el, deschizîndu-se către soare precum petalele bobocilor de trandafiri din grădina mamei sale.

Dorea s-o încălzească cu arşiţa lui. Voia să-şi strecoare limba printre buzele acelea umede ale ei şi să-i audă suspinul de plăcere la ureche, să-i simtă trupul tremurînd de atingerea lui şi să-i asculte micile oftaturi de plăcere de fiecare dată cînd ajungea în piscul plăcerii pe care el i-o oferea. Voia să întindă mîna în somn şi s-o găsească alături, moale şi caldă, mirosind precum grădinile paradisului. Din nou se certă pentru că avea asemenea gînduri periculoase.

Îl irita la culme faptul că el trăia o asemenea îndoială ciudată în timp ce ea abia aştepta să se întoarcă la viaţa ei din Baton Rouge, la doctorul acela în halat scorbit şi la stilul de viaţă mult superior lui. Atunci de ce i-ar păsa lui? Spusese clar că ei îi plăcea mai mult consistenţa unei relaţii de tip plăcintă cu mere decît ceea ce-i putea oferi el, o capricioasă şi nesigură cură de îngheţată cu fructe.

Noaptea trecută se hotărîse să-şi înainteze de-

misia la sfîrşitul săptămînii. Asta îi va lua o mare greutate de pe umeri şi pînă atunci problemele grave ale oraşului vor fi rezolvate. Deşi va mai dura vreo două săptămîni pînă cînd vor fi reparate liniile de înaltă tensiune, cel puţin oamenii din Lizard Thicket vor avea strictul necesar. La ce s-ar fi putut aştepta mai mult din partea lui? se întrebă el. La nimic, fir-ar să fie, îşi zise în gînd.

Dar mai era problema în legătură cu Michelle. Îi distrăgea în mod constant atenţia. Dacă ea ar pleca, viaţa lui s-ar putea reîntoarce la normal. Ar putea din nou să-şi îndrepte gîndurile în direcţia dorită. Nu-şi petrecuse zece ani din viaţă asudînd din greu pe plantaţiile de trestie de zahăr, doar ca să facă ceea ce făcuse tatăl său o viaţă întreagă, să urmărească hoţi de buzunare prin baltă, punînd capăt bătăilor din baruri şi riscîndu-şi gîtul ori de cîte ori un soţ şi o soţie se certau la cuţite. Pentru prima dată în viaţa lui avea bani cu care putea călători, cu care putea investi în ceva profitabil. Ar putea merge oriunde şi să facă lucruri pe care nici nu le visase înainte. Ar putea *fi* cineva, în ciuda faptului că trăise mare parte din viaţă alături de un om care îl dispreţuise. Dar mai întîi trebuia s-o scoată pe Michelle din viaţa lui, de data asta pentru totdeauna.

– O să te duc eu acasă, Mic, spuse el în cele din urmă, uimind-o pe ea dar şi pe el cu propriile cuvinte.

Dar deja îi promisese că o va ajuta. Măcar atît putea să facă pentru ea.

– Tu?

El încuviinţă.

– S-ar putea să dureze vreo două săptămîni pînă cînd va putea cineva ajunge la maşina ta.

Ştia că ea niciodată nu fusese în stare să aştepte.

– Te-ai putea descurca fără ea o vreme?

Ea ridică din umeri.

– Cred că aş putea merge la lucru cu maşina vreunei colege.

– Sînt sigur că vei găsi pe cineva să te ajute, spuse el, întrebîndu-se dacă nu cumva prietenul ei doctor va fi cel ce se va oferi.

– Va trebui să te întorci după maşină mai tîrziu.

Michelle se gîndi la oferta lui. Era clar că abia aştepta să scape de ea din moment ce era dispus să o ducă atîta drum pînă la Baton Rouge, chiar el însuşi.

– Cînd poţi să mă duci? întrebă ea.

Gator îşi băgă mîinile în buzunare. Ea acceptase imediat oferta, după cum bănuise dinainte.

– Am puţină treabă în oraş, azi după-amiază,

dar te pot duce diseară, dacă vrei. Va trebui oricum să pui lucrurile la punct în privinţa maşinii înainte de a pleca.

Michelle se încordă. Individul nu pierdea nici o clipă ca s-o scoată mai repede din oraş. O durea văzînd cît de nerăbdător era s-o vadă plecată, mai ales după tot ceea ce se petrecuse între ei, dar afurisită să fie dacă o să-l lase să-şi dea seama de asta. Zîmbi veselă.

– Mulţumesc, Gator. O să fiu gata.

Gator o luă pe Michelle cu puţin timp înainte de şase, în acea seară. Ea îl aştepta pe verandă, îmbrăcată într-o pereche de blugi ce păreau noi şi o bluză albă, scrobită, de bumbac ce o făcea să arate proaspătă ca un răsărit de soare. Blugii îi veneau bine, strînşi pe şolduri şi scoţîndu-i în evidenţă talia subţire şi picioarele lungi.

Simţi cum se încordează cînd ea se aplecă să le sărute pe Reba şi pe mama lui de rămas bun, după ce le promise că se va întoarce după maşină peste vreo săptămînă. Gator plănuia să fie de mult plecat atunci.

– Gata? o întrebă cînd ea se întoarse către el.

Michelle dădu din cap, luîndu-şi poşeta şi trimiţînd sărutări cu vîrful degetelor bătrînelor aflate pe verandă. Gator o îmbrăţişă scurt pe mama sa şi o urmă pe Michelle către camionetă. O clipă mai tîrziu se aflau pe drumul acoperit de praf.

Reba şi Fiona rămaseră tăcute o vreme. În cele din urmă, Reba se întoarse către cealaltă femeie.

– Ce crezi, Fi? Nepoata mea cu siguranţă e foarte grăbită să se întoarcă. Asta nu poate fi un semn bun.

– Nu ştiu ce să mai cred, spuse Fiona clătinînd din cap cu tristeţe. Tot ceea ce ştiu e că fiul meu e îndrăgostit pînă peste cap de fata asta. E atît de îndrăgostit încît nici nu vede bine.

– Păi asta-i bine, nu? întrebă Reba.

– Poate. Dar s-au mai despărţit o dată, ai uitat?

Reba dădu neglijent din mînă.

– Aveau doar cincisprezece ani atunci. Erau prea tineri ca să poată face ceva.

Fiona oftă părînd obosită şi tristă.

– Am senzaţia că dacă se despart şi de data

asta, va fi pentru totdeauna. Iar fiul meu e destul de încăpăţînat şi îndărătnic pentru a face altfel.

Gator aruncă o privire către Michelle în timp ce conducea, întrebîndu-se de ce era atît de tăcută. Cu siguranţă că era foarte diferită faţă de femeile pe care le cunoscuse pînă atunci şi care ar fi vorbit tot timpul despre lucruri care pe el nu l-ar fi interesat deloc.

– Astea sînt haine noi de pe tine? o întrebă el.

– Da, mama ta a sunat la o prietenă de-a ei care are un magazin în oraş şi a deschis ca să-mi cumpăr ceva.

Rîse.

– E plăcut să porţi haine care ţi se potrivesc.

El ar fi vrut să-i spună că ea ar fi arătat bine şi într-o pînză de sac, dar tăcu.

– Mă bucur că te-a putut ajuta, spuse el.

– Mama ta e foarte drăguţă. Îmi place foarte mult de ea.

Gator strînse volanul maşinii. Nu aşa făceau toate femeile? Mai întîi se făceau plăcute de mamele bărbaţilor ca apoi să-i cucerească şi pe ei definitiv.

– Mă bucur că mama ta şi bunica mea se înţeleg atît de bine, spuse ea. Mă îngrijorează că bunica stă singură în baltă. Cel puţin acum va avea o prietenă cu care să ia legătura din cînd în cînd. Şi mama ta a reuşit s-o convingă, în sfîrşit, să-şi pună telefon. Nu pot să-ţi spun ce uşurare e asta pentru mine.

Gator se încruntă. Pe moment părea că relaţia lui Michelle cu mama lui n-avea absolut nimic de-a face cu el.

Călătoriră în tăcere mai mult de o oră. Michelle aţipi şi tresări cînd capul îi căzu într-o parte.

– Obosită? întrebă el.

Ea zîmbi ameţită de somn.

– Cînd merg cu maşina întotdeauna mi se face somn. Cu excepţia momentului în care conduc eu, bineînţeles.

Căscă puternic.

– Poţi să-ţi pui capul în braţe la mine şi să te întinzi pe scaun, dacă vrei.

– Nu-i nimic, lasă.

Căscă din nou.

– Ce-i aşa mare lucru? Cred că ţi-ar prinde bine un somn. N-am să te muşc.

Ea roşi.

– Ştiu. Numai că...

Se opri.

– Numai că ce?

– Nu vreau să interpretezi greşit.

E a *dădea înapoi,* îşi zise el surprins de această atitudine. Majoritatea femeilor s-ar fi folosit de şansa de a se culcuşi lîngă el, punîndu-şi la bătaie tot farmecul feminin, pentru a obţine de la el tot ceea ce doreau. Dar Michelle nu era ca restul femeilor, aflase asta în ultimele cîteva zile. Sau poate că o ştiuse de acum cincisprezece ani.

Chiar şi atunci ea era deosebită de restul. Totuşi el nu putea suporta s-o vadă că se chinuie, scăpîndu-şi capul cînd într-o parte, cînd într-alta, ori de cîte ori aţipea. Nu-i plăcea deloc situaţia în care se aflau. Merseseră prea departe pentru a rămîne doar prieteni.

– Uite ce e, Mic, spuse el privind-o scurt cu ochii lui negri. Am văzut şi am gustat fiecare părticică din trupul tău. Nu cred că ar fi ceva necuviincios să-ţi pui capul la mine în braţe.

Michelle se înroşi la faţă ca macul. El se pricepea de minune să aşeze lucrurile în perspectivă şi s-o facă să-şi simtă pielea de găină cu remarcile lui îndrăzneţe. N-avea nici un rost să-l contrazică şi faptul că nu se putea opri din căscat nu va dovedi decît că-i era foarte somn şi îl va face să creadă că ei îi este teamă să-l atingă. Cum ar fi putut să pară rece şi indiferentă dacă

se purta ca şi cum i-ar fi fost teamă de apropierea lui.

– Ei bine, dacă eşti sigur, spuse ea în cele din urmă. Nu vreau să te deranjez la condus, asta-i tot.

Ea se aşează mai confortabil pe scaun şi Gator îşi ridică cotul pentru ca ea să-şi poată pune capul în braţele lui.

Aceasta a fost prima greşeală, îşi dădu seama Gator, în clipa cînd capul ei veni în contact cu coapsa lui. Tresări violent cînd urechea ei îi atinse fermoarul pantalonilor, în timp ce încerca să-şi găsească o poziţie confortabilă. El strînse de volan pînă i se albiră degetele.

Michelle încercă să-şi găsească locul pe coapsa tare a lui Gator, dar devenise mult prea conştientă de centura lui pe care o simţea în vîrful capului şi de fermoarul din păr. Gîndurile ei o luară razna. Închise ochii încercînd să oprească imaginile senzuale care-i năvăleau în minte. Din fericire zgomotul motorului şi mişcările uşoare ale maşinii o făcură somnoroasă.

El făcu eforturi să-şi menţină privirea asupra drumului şi să nu se uite la femeia care dormea cu capul în braţele lui. Încercă să numere semnele de circulaţie, să citească reclamele, jucă în gînd jocul cu vacile ori de cîte ori zări vreo turmă

de vite păscînd pe marginea drumului. Nimic nu-l ajută. Maşina îi mişca capul din braţe din cînd în cînd, creînd o senzaţie suficientă de frecare pentru a-l menţine complet excitat. Mintea lui o luă razna. Şi-o imagină trezindu-se, desfăcîndu-i centura, deschizîndu-i fermoarul... ah, la naiba!

Michelle se trezi brusc, se lovi cu capul de volan şi camioneta se opri dintr-o dată. Îl apucă pe Gator de genunchi temîndu-se să nu cadă de pe scaun şi-l auzi gemînd.

– Ce faci? întrebă ea, ridicîndu-se din braţele lui şi frecîndu-se somnoroasă la ochi.

Gator nu se putea uita în ochii ei.

– Ne oprim pentru masă. E un restaurant foarte bun aici, spuse el. Ţi-am promis o friptură, ai uitat?

– Friptură?

Spuse cuvîntul de parcă ar fi fost ceva străin pentru ea.

– Îhî.

Vră şi se opri la semafor.

– Cu cartofi copţi stropiţi cu unt şi cu smîntînă, alături de ceapă verde şi bucăţele de şuncă?

Gator fu atît de bucuros că ea îşi ridicase capul din poală încît îi zîmbi.

– Da. Poţi mînca tot ce vrei.

– Şi pîine caldă cu usturoi? adăugă ea plină

de speranţă. Şi prăjitură cu căpşuni ca desert?

Gator ieşi pe şosea şi se îndreptă în direcţia restaurantului.

– Credeam că preferi îngheţata cu cremă de fondante, o tachină el.

Ea îl lovi în joacă pe braţ.

– Obraznicule. Nu poţi să te gîndeşti la nimic altceva în afară de dormitor?

El nu răspunse dar nu pentru că nu ştia răspunsul la întrebarea ei. Atît timp cît ea se afla lîngă el, gîndurile lui erau în permanenţă la dormitor şi la toate lucrurile încîntătoare pe care ea i le putea face. Şi nu se putea împotrivi cu nimic.

Împărţirea cinei cu Michelle era aproape la fel de senzuală ca şi împărţirea patului, îşi zise Gator, de îndată ce le sosi mîncarea. O privi, uşor amuzat cum îşi punea destulă smîntînă peste cartofi cît să hrănească o familie de patru persoane.

Era deosebit de încîntată să-şi pună sos, amestecînd cartofii cu unt, şuncă şi ceapă, precum şi cu brînză rasă. Cînd îşi duse la gură prima înghiţitură, se lăsă pe scaun, închizînd ochii de plăcere. Îşi atacă apoi cotletul parcă răzbunătoare. Gator rîse încet.

– Întotdeauna mănînci aşa de parcă ai şti că nu mai apuci ziua de mîine?

Ea zîmbi.

– Doar cînd sînt nevoită să trăiesc o vreme cu conserve.

Sfîrşi mîncînd tot din farfurie şi puţin şi dintr-a lui, apoi îşi încheie festinul cu desertul ei preferat, prăjitură cu căpşuni.

– O să trebuiască să te car în braţe pînă la maşină, spuse Gator rîzînd după ce plăti nota.

– Oh, Doamne, mă clatin ca o raţă, exclamă ea, ieşind după el în parcare. O să trebuiască să trec numai pe salate şi să sar peste deserturi săptămîni întregi pentru că nu mi-am respectat regimul alimentar.

– Poţi să treci oricînd pe conserve de peşte, spuse el. E bun pentru cura de slăbire.

Michelle se opri brusc în mijlocul parcării şi-şi duse mîna la gură.

– Ai spus cumva conserve de peşte? întrebă ea înfundat.

Ajunseră la apartamentul ei puţin după ora nouă, cînd se lăsase deja înserarea. Gator opri motorul şi rămase cu ochii aţintiţi înainte, fără a se uita la ceva anume. Asta era, spuse el în gînd. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a o aduce

acasă iar acum nu mai ştia ce să facă. Nu era pregătit s-o lase să plece.

– Te rog să intri puţin să bem o cafea, spuse ea. Nu te pot lăsa să te întorci din nou atîta drum fără să intri măcar pentru cîteva clipe.

El se gîndi la oferta ei. Ar trebui să se întoarcă, îşi zise în gînd. Mai erau multe de făcut înainte de a-şi preda insigna peste cîteva zile. Dar nu-şi putea lua rămas bun atît de uşor de la femeia care însemnase atît de mult pentru el, de la femeia de care se îndrăgostise. Nu numai atît, dar mai era şi curios. Voia să vadă cum arată apartamentul ei, să vadă unde trăia.

– Poate pentru cîteva minute, spuse el în cele din urmă. Dar după aceea chiar trebuie să mă întorc.

Capitolul 10

Lui Gator îi plăcu apartamentul, deşi era puţin cam pretenţios pentru gustul lui, cu canapeaua tapisată într-un imprimeu galben cu flori şi cu scaunele în aceeaşi nuanţă gălbuie. Pe măsuţa de cafea se afla o vază în care florile se veştejiseră de mult. Asta îl făcu să zîmbească. Ea părea genul de femeie căreia îi plăceau florile proaspete.

Bucătăria era intimă şi veselă, la fel ca cea a

mamei lui, cu coşuri de răchită nostime pictate pe un perete iar pe celălalt vase din alamă care străluceau de curăţenie. Michelle aruncă florile ofilite şi începu să facă o cafea.

– De ce nu stai în sufragerie? îi sugeră ea. În cîteva minute cafeaua e gata.

Gator se aşeză pe canapeaua comodă şi se sprijini de spătar, apoi îşi scoase ghetele şi-şi spuse picioarele pe măsuţa de cafea. După o clipă se răzgîndi şi-şi dădu jos picioarele.

– Poţi să-ţi pui picioarele sus, spuse Michelle privindu-l zîmbind din uşa bucătăriei.

– Mulţumesc. Mi-au amorţit picioarele de atîta drum.

Îşi întinse din nou picioarele lungi pe măsuţă, atent să nu deranjeze teancul ordonat de reviste şi ornamentele de alamă.

– E cu siguranţă plăcut să ai din nou curent electric şi apă curentă, spuse Michelle după cîteva minute, aducînd două ceşti de cafea fierbinte. Ar fi trebuit să-i propun bunicii să vină cu mine.

Gator rîse.

– N-ar fi fost de acord să plece din baltă. E obişnuită acolo.

– Dar nu şi tu, nu? întrebă ea, oferindu-i o ceaşcă fină de porţelan, ce părea mult prea mică

în mîinile lui mari.

Ar fi vrut acum să-l fi servit într-una din cănile pe care le folosea de obicei. Se aşeză pe un scaun vizavi de el.

– Ai dreptate.

Amuzîndu-se copios, Gator studie ceaşca pe care i-o oferise ea. Îi era aproape teamă să nu se spargă în mîinile lui. Se gîndi la cănile în care-i servise el cafeaua, acasă la el, şi se simţi stingherit. Probabil că ar fi trebuit să aibă şi el mai multă grijă de vesela lui, îşi zise în gînd, dar pe urmă îşi dădu seama cît de inutil ar fi fost acest lucru pentru un om căruia îi plăcea să călătorească.

– Deci, te-ai hotărît unde ai să mergi după ce pleci din Lizard Thicket? îl întrebă ea.

El ridică din umeri.

– Cine ştie? Cred că am să călătoresc doar pentru o vreme.

– Şi eu am vrut să călătoresc întotdeauna. Mi-ar plăcea să văd Europa într-o zi.

– Ai putea oricînd să vii cu mine.

Ea nu-şi dădu seama dacă el vorbea serios sau nu şi rîse pentru a-şi ascunde nesiguranţa.

– N-am decît două săptămîni de concediu, Gator.

Din nou el ridică din umeri.

– Lasă-te de serviciu.

Ea rămase foarte surprinsă de remarcă.

– Şi cum o să-mi plătesc facturile, mă rog?

– Ţi le plătesc eu.

Privirile lor se întîlniră, dar nici unul nu spuse nimic cîteva clipe.

– N-aş putea să te las să faci asta, spuse ea. Şi pe urmă, niciodată n-aş putea să plec, pur şi simplu, de la spital şi să-i las pe toţi baltă. Am petrecut mulţi ani din viaţă aici. Mi-aş pierde vechimea dacă aş renunţa la serviciu.

Făcu o pauză.

– Oricum, nu sînt chiar aşa de ahtiată după călătorii. Îmi place cînd sînt în concediu, dar la fel de mult îmi place şi să mă trezesc în fiecare dimineaţă la aceeaşi oră. Îmi place cînd vin acasă la sfîrşitul unei zile de muncă. Ţie probabil că asta ţi se pare plictisitor.

– Cred că niciodată n-am simţit că aparţin unui loc anume, spuse el. Întotdeauna am fost un singuratic, cred, dar prefer să fiu aşa. De aceea locuiesc într-o casă plutitoare: ca să n-am de-a face cu vecini indiscreţi. Sau cu munca pe care trebuie s-o faci într-o curte, adăugă el rîzînd.

– Gator?

Michelle lăsă ceaşca jos.

– Da?

– Sper să găseşti ceea ce cauţi.

El puse ceaşca pe măsuţă, îşi dădu picioarele jos şi-şi puse ghetele făcînd eforturi să nu se uite la ea.

– Sper că şi tu la fel, Mic, spuse el, în cele din urmă. Se ridică şi-şi băgă mîinile în buzunare neştiind ce să spună sau ce să facă.

– Acum trebuie să plec, spuse el într-un sfîrşit. Michelle se ridică de pe scaun şi veni lîngă el. Ezită o clipă apoi întinse mîna şi apucîndu-l de braţ îi strînse degetele, apoi îi ridică mîna încet spre buze şi-i sărută palma deschisă.

– Mulţumesc pentru tot, Gator.

Ştia că lista era prea lungă pentru a-i adresa mulţumiri pentru fiecare lucru în parte.

Gestul simplu îl luă pe nepregătite dar îl şi mişcă profund. O apucă de mînă şi o cuprinse în braţe.

– Ah, Mic, spuse el.

Apoi buzele lui îi acoperiră gura.

Sărutul fu lung, adînc şi pătimaş iar Gator îşi dădu seama că de fapt asta aşteptase să facă toată ziua. O cuprinse în braţe şi o strînse la piept, bucurîndu-se de căldura trupului ei moale. Îi simţi mireasma în nări şi-i gustă interiorul catifelat al gurii, simţind că se pierde.

– Te doresc, Mic, şopti el lîngă buzele ei cînd o

întrerupse din sărutat. Şi oricît de tare am încercat, nu mă pot stăpîni să nu te doresc.

Ea încuviinţă.

– Ştiu.

Fără nici un avertisment, o ridică în braţe şi o duse printr-un hol scurt către o uşă deschisă ce bănuia că dă în dormitor. Zări un pat acoperit cu o cuvertură în culori pastelate şi cu perne de satin şi dantelă, dar era mult mai preocupat de femeia pe care acum o ţinea în braţe. Căzură amîndoi pe pat îmbrăţişaţi, fiecare trăgînd de hainele celuilalt. Curînd erau amîndoi goi, Gator dădu cuvertura deoparte cu un singur gest, apoi cuprinse obrajii lui Michelle şi o sărută adînc. Îmbrăţişarea lor fu rapidă şi frenetică. De fiecare dată cînd ajungeau aproape de punctul maximei plăceri, el se oprea sărutîndu-i mugurii sînilor pînă cînd aceştia deveniră umezi şi umflaţi. Amîndoi ajunseră la orgasm în aceeaşi clipă, strigîndu-şi reciproc numele de parcă s-ar fi pierdut într-o ceaţă adîncă. Gator îşi împinse şoldurile spre trupul ei încă o dată tremurînd din tot corpul, apoi căzu peste ea vlăguit.

O sărută apoi tandru, mîngîindu-i buza de jos cu vîrful limbii iar respiraţia lor caldă se amestecă pentru o clipă la fel ca şi trupurile, cu cîteva momente mai devreme. Erau sătui, înfruptîndu-se cu atîta plăcere din dragostea lor.

Michelle nu-şi dădu seama că plînge pînă cînd nu simţi o lacrimă alunecîndu-i tăcut pe obraz iar clipele acelea erau atît de minunate încît simţea că îi va exploda inima de atîta iubire.

Fără un cuvînt, Gator se aşeză alături, o luă în braţe şi o strînse la piept. Rămase cu ochii aţintiţi multă vreme în tavan de parcă ştucatura plafonului ar fi conţinut răspunsuri universal-valabile la întrebările care-i copleşeau mintea. Cînd şi cînd o mîngîia pe păr, pe umeri, aşteptînd ca lacrimile tăcute să se oprească. Se ura pentru ceea ce îi făcea, ura faptul că vieţile lor erau atît de diferite. Nu şi-o putea imagina pe Michelle alături de el, trăind într-o casă plutitoare, lîngă o mlaştină plină de ţînţari mai mult decît şi-o putea imagina trăind zi de zi lîngă el, o viaţă nomadă, gata să plece dintr-un loc într-altul ori de cîte ori apărea această dorinţă. Ei îi trebuia o casă frumoasă, cu pajişte bine întreţinută şi un soţ care să vină acasă în fiecare seară. Ei îi trebuiau copii, flori proaspete şi un loc unde să-şi păstreze comorile nepreţuite şi delicate. Merita un bărbat mai bun decît ar fi putut fi el vreodată.

Mult timp rămaseră nemişcaţi, fiecare cu gîndurile lui. În cele din urmă, Michelle adormi. Îşi dădu vag seama cînd Gator se dădu încet jos din pat şi se îmbrăcă. Se prefăcu că doarme cînd el o

sărută tandru pe frunte şi nu se mişcă auzind uşa de la intrare închizîndu-se în urma lui. Inima îi era grea, ca un balon umplut cu apă şi ştia că un capitol foarte important din viaţa ei se încheiase pentru totdeauna. Oftă şi întinse mîna după ceasul deşteptător de pe noptieră. Mîine o să meargă înapoi la muncă şi într-un fel, poate, va reuşi să treacă şi peste asta.

Ea şi Gator trăiseră un vis ce începuse cu atîta vreme în urmă. Acum era momentul să-şi continue fiecare viaţa proprie.

Starea de spirit a lui Gator era posomorîtă cînd sosi a doua zi dimineaţă la birou, după ce dormise doar vreo două ore în noaptea precedentă. Sosise acasă puţin după miezul nopţii, băuse două beri reci şi se culcase, sperînd să adoarmă. Dar se dovedise a fi totul în zadar. De fiecare dată cînd închidea ochii, o vedea pe Michelle cu chipul ud de lacrimi. Era într-adevăr un ticălos egoist, îşi zise el supărat.

Biroul lui era o gaură în perete, cu două celule şi vreo două mese vechi, metalice. Cînd intră fu surprins să găsească cîţiva adolescenţi aşteptînd

pe scaunele de plastic, niciunul mai mare de treisprezece-paisprezece ani. Ajutorul său se ridică cînd îl văzu venind.

– Aveţi vizitatori, domnule şerif, spuse el.

– Văd.

Gator privi grupul de băieţi cu o evidentă lipsă de interes. Erau refugiaţii de la sala de jocuri pe care o închisese chiar el.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă el, mergînd către birou şi aşezîndu-se pe scaun.

Îşi ridică picioarele şi aşteptă cînd cei trei băieţi se apropiară de el.

– Sînteţi şeriful Landry, nu-i aşa? întrebă unul dintre ei.

– Da, eu sînt.

– Numele meu este Billy Wilcox. Ei sînt Ted şi Bart Johnston.

– Ştiu cine sînteţi, spuse scurt Gator. Ce vreţi?

– Aţi închis sala de jocuri.

– Da.

Billy îşi încrucişă braţele pe piept.

– Vă deranjează să ne spuneţi şi nouă de ce?

– Pentru că nu-i altceva decît o speluncă infestată de gîndaci. Şi pentru că am găsit acolo alcool şi droguri. Nu-mi plac cei care fac necazuri şi nici punk-iştii care se îmbată şi-i hărţuiesc pe cei vîrstnici.

Îşi îngustă privirile.

– Şi mai ales nu-mi place cînd cineva se ia de propria mea mamă. Mai aveţi întrebări?

– Da. Ne-aţi putea spune unde am putea merge, acum, cînd sala e închisă?

El ridică din umeri dar şi-ar fi dat şi ultimul bănuţ din buzunar să afle care dintre ei o jefuise pe mama sa.

Chipul lui Billy Wilcox se înroşi.

– Uite ce e, nu noi ne-am legat de mama dumitale. Individul care se lua de bătrîni a plecat de mult de aici, s-a mutat undeva, în nord. Nu e cinstit să ne pedepseşti pe toţi pentru ceea ce a făcut el.

Gator nu ştia dacă să-l creadă sau nu şi aproape că-i părea rău să afle că cel ce o atacase pe mama lui dispăruse din oraş, înainte ca el să apuce să-l prindă. Dar asta ar explica de ce în ultima vreme nu mai apăruseră cazuri de jaf printre cei vîrstnici.

– Bine, deci ce vreţi să fac eu?

– Vrem să redeschideţi sala.

– Nu.

– O să facem curat şi o să scăpăm de gîndaci.

Gator rămase surprins. O clipă se uită atent la băiat, gîndindu-se cît era de curajos că venise să vorbească cu el. Aproape că se putea vedea pe

el în adolescenţă cu ochii aceia sfidători şi bărbia încăpăţînată, ridicată în sus.

– Şi pe urmă? Din nou vînzare de droguri?

Băiatul reflectă la întrebarea lui Gator.

– Aţi putea pune pe cineva să supravegheze localul şi să aibă grijă ca nimeni să nu aducă nimic interzis acolo.

Gator pufni pe nări, dispreţuitor.

– Şi ce-ar trebui să fac, să vin personal şi s-o fac pe doica în fiecare zi acolo? N-am timp de aşa ceva. Şi pe urmă...

Se opri o clipă.

– O să plec din oraş la sfîrşitul acestei săptămîni. Va trebui să aşteptaţi şi să discutaţi cu noul şerif.

Pe buzele băiatului apăru un zîmbet dispreţuitor.

– Da, oamenii au spus de la început că n-o să rămîi. Cine o să-ţi ia locul, vreun ticălos ca cel pe care l-am avut înainte şi care era mai interesat să-şi umple buzunarele de bani decît să se ocupe de problemele care existau în realitate?

Nu-i dudu timp lui Gator să răspundă.

– Nimănui nu-i pasă de ceea ce se întîmplă în oraşul ăsta, spuse el. Cred că dumneata ai acceptat postul doar ca să pui mîna pe cel care a jefuit-o pe mama dumitale. Ai închis sala fără să

te gîndeşti unde ne-am putea duce să ne distrăm şi noi în orăşelul ăsta. Nu eşti cu nimic mai bun decît şeriful pe care l-am avut înainte şi n-o să fii niciodată la fel de bun ca tatăl dumitale.

Băiatul se opri o clipă să-şi tragă răsuflarea, apoi aruncă o privire către prietenii săi.

– Hai să plecăm de aici. Nu ne poate ajuta cu nimic.

După o secundă ieşiră trîntind uşa.

Ajutorul lui Gator clătină din cap.

– Cam şmecher puştiul. Cineva ar trebui să ia o nuia şi să-l înveţe cîte ceva despre buna-cuviinţă.

– Nu ştiu, spuse Gator privind către uşa prin care ieşiseră băieţii.

Se simţea de parcă cineva l-ar fi pocnit în stomac pe nepregătite.

– Poate că puştiul ştie ce vorbeşte.

În după-amiaza aceea, Michelle îl privi pe Jeffrey pe deasupra ceştii de cafea, în timp ce se afla vizavi de el, la bufetul spitalului. De cînd se aşezaseră el nu făcuse altceva decît să se plîngă întruna. Pe ea o durea capul. De dimineaţă avu

sese loc un accident de autobuz şi multe victime fuseseră aduse la spital. Abia terminaseră treaba la ultimul pacient. Se simţea prea obosită ca să mănînce aşa că îşi luase doar o ceaşcă de cafea, sperînd să-şi recapete tonusul.

– ... pur şi simplu nu mai pot suporta, Michelle, spuse Jeffrey, acoperindu-şi ochii cu o mînă. Nu ştiu ce am văzut la femeia asta de la bun început. Nu face altceva decît să plîngă şi să se vaite. Gleznele îi sînt umflate, nu poate să doarmă noaptea şi mereu are indigestii. Îmi vine să mă urc pe pereţi.

– Femeile însărcinate sînt foarte sensibile, Jeffrey, spuse ea. Va trebui doar să ai răbdare.

– Tu nu te-ai fi comportat astfel, Michelle. Întotdeauna eşti atît de stăpînită şi calmă. Pur şi simplu ai fi acceptat situaţia şi ai fi încercat să o suporţi cît mai decent posibil.

Ea îi zîmbi trist.

– Nu fi prea sigur de asta. Sînt sigură că şi eu am să mă vait cînd va sosi timpul.

Jeffrey nu părea să o asculte.

– Am crezut că înnebunesc cît ai fost plecată, continuă el. Dacă mă mai laşi vreodată aşa, să ştii că n-am să ţi-o iert niciodată.

– N-ar trebui să-mi spui lucrurile asta, Jeffrey. Ar trebui să i le spui soţiei tale.

– Da, ai dreptate.

Tonul lui era sarcastic.

– Tu ai hotărît să te însori cu ea.

– N-am avut de ales.

– Toată lumea are de ales.

Ea fu surprinsă de propriile cuvinte. Ei poftim, unde mai auzise asta înainte? Zîmbi blînd cînd el o privi îndurerat.

– N-am să mă aflu mereu în prejama ta, să ştii. De fapt...

Se opri din nou.

– Am vorbit cu directorul cînd am venit azi-dimineaţă şi mi-a spus că sînt cîteva posturi libere la chirurgie.

– Şi ce trebuie să faci?

– Să urmez un curs de şase luni pentru specializare. Cred că mi-ar prinde bine o schimbare.

– Şi de ce nu mi-ai spus?

– N-am avut cînd, pentru că au sosit victimele acelui accident de autobuz.

– Vrei să spui că ai fost de acord, fără să vorbeşti mai întîi cu mine?

– N-am văzut nici un motiv ca să discut asta mai întîi cu tine.

El se aplecă înainte.

– Dar Michelle, am nevoie de tine aici, la urgenţă. Eşti cea mai bună asistentă pe care o am.

Cum poţi să-mi faci una ca asta?

Părea disperat.

Michelle rămase evident surprinsă de reacţia lui. Omul se purta de parcă hotărîrea ei era un atac personal la adresa lui cînd, de fapt, n-avea nimic de-a face cu el. Era limpede că el n-o ascultase niciodată de cîte ori ea îi spusese că avea nevoie de o schimbare, de cîte ori îi împărtăşise idealurile ei. Dar, de fapt, el fusese atît de prins de propriile lui probleme, încît ar fi fost imposibil să le mai asculte şi pe ale ei.

– Îmi pare rău, Jeffrey, dar nu pot să renunţ la propria mea viaţă doar pentru că tu ai nevoie din cînd în cînd de un umăr pe care să plîngi.

Spera că nu e crudă cu el, dar trebuia, în sfîrşit, să-i spună ceea ce gîndea de luni de zile, să scape de greutatea pe care o purta în inimă. Jeffrey, uluit de-a binelea, rămase cu ochii holbaţi. Ea se ridică de la masă.

– Acum, scuză-mă, dar cred că o să-mi iau un sandviş, înainte de a mă întoarce. Vrei şi tu ceva?

El arăta ca un copil căruia cineva i-ar fi smuls din mîini jucăria preferată.

– Nu mulţumesc. Mi-a dispărut pofta de mîncare.

Ea zîmbi şi-l bătu uşurel pe umăr.

– O să-ţi revină. Iar mîine vei avea alte pro-

bleme la care să te gîndeşti.

Se depărtă grăbită către bufet, lăsîndu-l prăbuşit în scaun.

Gator trînti receptorul atît de tare încît ambii săi adjuncţi îşi ridicară ochii din hîrtii, uimiţi. Unul dintre ei zîmbi.

– Ce s-a întîmplat, tot nu poţi s-o prinzi?

Gator îi aruncă o privire întunecată.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Adjunctul rîse încet şi-şi trecu o mînă dolofană peste chelie.

– Nu păcăleşti pe nimeni, şerifule. Cu toţii ştim că te ţii după o femeie din Baton Rouge. Care-i problema?

Gator îşi încrucişă braţele pe piept. Se făcu de rîs din cauza lui Michelle, după cum bănuise dinainte. Cum de reuşise ea să-i provoace starea asta, transformîndu-l într-un adolescent îndrăgostit şi plîngăreţ? Era plecată de o săptămînă iar el simţea că înnebuneşte.

Era sigur că tot oraşul rîdea pe capete de el, mai ales clienţii de la „Night Life Lounge", din moment ce nu mai călcase pe acolo. De două ori

ocolise şase blocuri doar ca să nu mai treacă pe lîngă local. Dacă prietenii săi ar fi aflat că în fiecare seară se ducea acasă ca să tînjească după o femeie, n-ar mai fi avut trai cu ei.

– Nu e niciodată acasă, spuse Gator în cele din urmă. Asta e problema.

– Oh, înseamnă că are o viaţă agitată, nu?

Gator ridică din umeri.

– Cred că lucrează. Ştii cum sînt surorile medicale, dedicate meseriei.

Adjunctul chicoti dar îşi înghiţi rîsul cînd Gator se uită încruntat la el.

– Da, probabil că ai dreptate, şerifule, spuse el.

– Şi se mai ocupă şi de un program pentru tineret, acolo. Asta îi răpeşte foarte mult timp.

Gator nu ştia pe cine încearcă să convingă, pe colegul lui sau pe el însuşi.

Îşi împinse scaunul de la birou şi se ridică. N-avea idee de ce încerca s-o sune pe Michelle. Ce să-i spună? Repetase de zeci de ori în minte dar nu reuşise să treacă dincolo de dorinţa de a-i auzi glasul.

Avea nevoie de ceva, o ocupaţie care să-i abată gîndurile de la ea, pînă cînd va putea lua nişte hotărîri. Hotărîri, pe care ar fi trebuit să le fi luat în urmă cu o săptămînă. Faptul că o con-

dusese acasă nu-l ajutase cu nimic. Acum nu făcea nimic altceva, după ce ieşea din tură, decît să stea pe puntea din faţă, acasă, şi să privească fix în spaţiu. Mama lui îl întrebase de două ori dacă nu e cumva bolnav. De fiecare dată cînd închidea ochii o vedea pe Michelle stînd în pat şi prefăcîndu-se că doarme aşa cum arătase ea în dimineaţa aceea, cînd se despărţiseră.

Simţea un gol imens în stomac cînd îşi amintea de lacrimile ei şi de felul în care se prefăcuse că doarme în loc să aibă o discuţie cu el. O altă femeie nu ar fi pierdut ocazia să-i spună cît de ticălos este că pleacă şi ar fi încercat să-l convingă să rămînă. Îşi dădea seama acum că Michelle era prea mîndră ca să facă aşa ceva. Ea niciodată nu s-ar fi agăţat de cineva, încercînd să-l reţină împotriva voinţei lui, niciodată nu l-ar fi făcut să se simtă obligat.

Era mult mai subtilă. Făcea omul să se simtă atît de bine încît nu mai putea să stea departe de ea.

A naibii femeie! Cine credea ea că este? N-avea nici un drept să intre în viaţa lui după cincisprezece ani şi să i-o întoarcă cu susul în jos, stricîndu-i toate planurile. N-avea dreptul să-l facă să se îndrăgostească pînă peste cap de ea din nou.

– Îmi iau liber astăzi, spuse el, ieşind din spatele biroului, şi nu vreau să vină nimeni să mă caute.

Gator ieşi trîntind uşa, lăsîndu-i pe cei doi adjuncţi zîmbind cu gura.

Merse cu maşina aproape o oră prin oraş, urmărind progresul făcut. Muncise din răsputeri, săptămîna trecută, amînînd din nou să-şi dea demisia cînd văzuse cîte mai rămăseseră de făcut. Într-un fel se simţea bine că dăduse şi el o mînă de ajutor la refacerea localităţii.

Gator opri lîngă o clădire de cărămidă ce adăpostea sala de jocuri de la periferia oraşului. O clădire jalnică, se gîndi el. Nimeni nu încercase să aibă grijă de ea. Uşa din spate era complet ieşită din balamale, ca urmare a furtunii, fără îndoială.

Gator intră şi-şi îngustă ochii din cauza întunericului. Era o sală mare dar dărăpănată, ca vai de lume. Mesele de jocuri erau ca vai de capul lor, cu vopseaua cojită. Cineva ar trebui să facă ceva aici, în locul ăsta, se gîndi el.

– Ce faci aici, domnule şerif?

Gator tresări puternic, auzind glasul din întuneric. Se întoarse rapid şi zări pe cineva în umbră. Văzu o mişcare şi apăru un băiat în lumina provenită de la o fereastră spartă. Gator îl recunoscu pe băiatul care venise în biroul lui, în

urmă cu o săptămînă, pe Billy Wilcox.

El oftă uşurat.

– Dacă te mai furişezi o dată aşa, în spatele meu, s-ar putea să-ţi sparg capul cu lanterna, zise el.

Băiatul rîse.

– Ei, nu eşti chiar atît de dur, domnule şerif. Nu ca bătrînul meu. Ăla te pocneşte cît ai clipi.

Gator se uită la băiatul din faţa lui.

– Aşa te-ai ales cu ochiul ăla vînăt?

Cînd băiatul nu răspunse, continuă:

– De aceea te ascunzi aici, cu gîndacii?

Băiatul păru pe de o parte jenat, pe de alta speriat.

– Nu, am căzut.

– Sigur că da.

Gator se opri şi privi în jur, apoi din nou la băiat.

– Cred că-l cunosc pe tatăl tău. Îşi face veacul la „Night Life Lounge". Şi-i place să bea cîteodată, nu?

Băiatul rîse în hohote.

– Bătrînul meu n-a băut niciodată puţin în viaţa lui.

Redeveni serios.

– Nu-i place nimic din ceea ce fac. Spune că

nu-s bun de nimic.

Îşi atinse uşor vînătaia şi se strîmbă.

– Uneori, îmi vine să cred că vrea să scape de mine.

– Da, ei bine, asta se întîmplă cîteodată între taţi şi fii. Dar nu înseamnă că tu eşti un copil rău. Înseamnă doar că tatăl tău nu ştie cum să-ţi ofere ceea ce tu ai avea nevoie. Eu cred că eşti un băiat destul de bun, deşi mie nu-mi plac în mod deosebit puştii, aşa că poţi să iei asta ca pe un compliment.

– Şi de ce mi-ar păsa mie că-ţi place de mine?

Gator îşi ascunse un zîmbet. Băiatul era destul de dur pentru vîrsta lui.

– Pentru că tu şi cu mine avem multe în comun, şi pentru că te-aş putea ajuta să scapi de bătrîn. Dacă aşa consider eu, adăugă el.

– Iar eu ce trebuie să fac în schimb?

Gator îşi încrucişă braţele pe piept şi se legănă uşor pe călcîie.

– Cîteva lucruri, spuse el. Ai putea avea grijă de mama mea cît sînt plecat din oraş. Să ai grijă să nu-i lipsească nimic. Şi cînd mă întorc, te pun să te ocupi de refacerea acestei clădiri.

Pe chipul băiatului se aşternu neîncrederea.

– Eu între timp mă ocup să fac rost de bani.

Băiatul rămase tăcut o vreme. De fapt, era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Chiar poţi să mă scapi de bătrîn? Cum?

Gator zîmbi.

– Am eu mijloacele mele. Facem tîrgul?

Întinse mîna. Se întrebă o clipă dacă băiatul i-o va strînge. Cînd văzu că nu face nici o mişcare, Gator ridică din umeri şi dădu să şi-o retragă.

Fără nici un avertisment, băiatul îi strînse mîna cu putere şi i-o scutură cu mai mult entuziasm decît se aştepta Gator.

– În regulă, domnule şerif, spuse el. Sînt de acord. Spune-mi numai unde locuieşte mama dumitale şi mîine dimineaţă, la prima oră, sînt acolo.

Şi atunci, Gator îşi dădu seama că nu băiatul fusese cel care o jefuise pe mama sa şi că, probabil, spusese adevărul în legătură cu derbedeul care plecase din oraş.

Gator reuşise astfel să rezolve mai mult decît s-ar fi aşteptat.

Treaba pe care Gator o avea de făcut la „Night Life Lounge“ dură mai puţin de cinci mi-

nute. Îl chemă pe tatăl lui Billy Wilcox afară şi-l izbi cu spatele de camionetă. Bărbatul, evident beat, îşi acoperi faţa înspăimîntat.

– Ce-ai păţit, Wilcox? Ţi-e frică să te baţi cu un bărbat? întrebă Gator printre dinţi.

Simţi cum îl cuprinde furia cînd îl scutură din toate încheieturile. Trebuia să rămînă calm. Îi dădu drumul şi omul se prăbuşi la pămînt.

– N-am făcut nimic! ţipă Wilcox. De ce te iei de mine?

– Pentru că nu-mi place cînd bărbaţi în toată firea îşi bat copiii, de-aia.

Gator se aplecă şi-l ridică de guler în picioare. Omul tresări înspăimîntat cînd Gator îl apucă strîns.

– Te avertizez o singură dată, spuse el. Dacă te mai atingi vreodată de băiat am să am grijă să-ţi putrezească oasele în puşcărie. Ai înţeles?

– Dar, domnule şerif...

Omul începu să se văicărească.

– Şi încă ceva. O să te urmăresc, Wilcox. Şi ar fi bine să nu te prind la volanul camionetei cînd eşti beat criţă. Ai priceput?

Gator îi dădu drumul cu atîta putere, încît îl trimise jos, la pămînt, dintr-o singură mişcare.

– Te sfătuiesc să-ţi găseşti un loc de muncă şi

să te laşi de băut, omule, pentru că altfel n-am să te las în pace pînă cînd n-ai s-o faci.

Gator nu mai aşteptă un răspuns din partea lui. Merse către camionetă, urcă şi porni la drum.

Sîmbătă dimineaţă, Michelle se trezi auzind bătăi puternice în uşă. O căuta cineva. Mormăi şi se ridică din pat, apoi traversă sufrageria în picioarele goale. Deschise uşa şi se trezi nas în nas cu Gator Landry. O clipă rămase mută de uimire.

– La naiba, Mic, nici măcar nu întrebi cine-i la uşă înainte de a deschide? întrebă el, păşind înăuntru.

Închise uşa cu piciorul în spatele lui.

– Ai idee cîte femei sînt violate şi jefuite şi Dumnezeu mai ştie ce, pentru că fac exact ca tine?

Nu aşteptă ca ea să-i răspundă.

– Cum vrei să te apere legea dacă tu deschizi uşa oricui?

Ea clipi de cîteva ori încă pe jumătate adormită.

– Gator, ce faci aici? Ştiu că n-ai venit atîta

drum doar ca să-mi ţii o pelegere despre siguranţă. Mi-ai adus maşina?

– Maşina ta îşi aşteaptă încă rîndul la atelierul de reparaţii. Ţi-am spus că nimeni nu dă în brînci la Lizard Thicket. Pot să stau jos?

Se aşeză pe canapea fără să mai aştepte permisiunea ei.

Cîteva clipe rămase cu ochii pironiţi la ea, cum arăta în pijamaua roz cu pantaloni scurţi făcînd-o să roşească. Părul îi era zburlit în toate părţile iar ochii mici şi somnoroşi. Picioarele ei lungi îl fascinau.

– M-am săturat să te tot sun de zece ori săptămîna trecută, Mic, iar tu să nu fii acasă.

Fusese mai mult de zece ori dar el n-avea de gînd să facă caz din asta şi să piardă avantajul elementului surpriză. Îşi repetase discursul pe drum, dar acum se simţea nesigur.

– Am fost ocupată.

– Zău? Ai făcut ture duble la spital?

– Nu.

Deci ea n-avea de gînd să se lase chiar aşa de uşor. O să-l facă să transpire pînă cînd va afla ce dorea.

– Asta înseamnă că n-ai de gînd să-mi spui ce-ai făcut?

Michelle îşi puse mîinile în şolduri. Oh, ce tupeu avea omul ăsta! Poftim, acum venise s-o interogheze după ce o părăsise.

– Ţi-am spus odată, Gator Landry, începu ea enervată, că nu stau acasă să aştept nici un bărbat.

El nu putu decît să zîmbească la explozia ei temperamentală. Doamne, ce drăgălaşă era. Şi sexy. Şi tot ce-şi dorea el la o femeie. Oare de ce crezuse vreodată că-i mai trebuie şi altceva?

– Nici chiar pe mine, Mic?

– Nici chiar pe tine, spuse ea fermă.

El se ridică încet de pe canapea şi se apropie de ea. Se opri la cîţiva centimetri, uitîndu-se în ochii ei verzi.

– Eu am stat nopţi întregi cu gîndul la tine, iubito.

Michelle se înfioră auzind tonul răguşit din glasul lui, ce părea să o mîngîie şi simţind cum căldura din ochii lui îi încălzeşte abdomenul.

– Nu cred că te aştepţi ca eu să cred aşa ceva, nu? Ce s-a întîmplat, a luat foc localul „Night Life Lounge" şi a ars pînă în temelii, după ce-am plecat eu?

El rîse şi îi întinse mîinile, dar Michelle se dădu un pas înapoi.

– Îţi datorez scuze, spuse el.

– Bineînţeles că îmi datorezi.

– Îmi pare rău.

Ea rămase surprinsă de privirea cinstită din ochii lui.

– Aşa ar şi trebui.

– Mi-a fost teamă, Mic. Groază, de fapt.

El întinse mîinile de parcă ar fi capitulat în faţa ei.

– A trebuit să plec ca să-mi limpezesc gîndurile.

Ea simţi cum i se înmoaie inima în ciuda voinţei ei.

– De ce naiba ar fi putut să-ţi fie teamă, Gator Landry?

– De a mă îndrăgosti de tine, iubito, spuse el simplu. Dar acum e prea tîrziu, pentru că s-a întîmplat şi nu există absolut nimic de făcut în această privinţă, fir-ar să fie. Vreau doar să continui să te iubesc.

Genunchii ei se înmuiară brusc.

– Şi cum rămîne cu planurile acelea măreţe de a cutreiera lumea? Cum rămîne cu investiţiile alea despre care vorbeai?

Gator îi aruncă o privire amuzată.

– Ai de gînd să mă faci să mă tîrăsc în genunchi, nu?

Cum ea nu răspunse, el continuă:

– Ţi-aminteşti cînd ţi-am spus că n-am simţit niciodată că aparţii unui loc anume?

Ea încuviinţă.

– Asta a fost înainte de a-mi da seama că locul meu era lîngă tine. Unde merg sau ce fac, nu mai are acum nici un fel de importanţă, atîta vreme cît tu ai să te afli lîngă mine.

– Poate că acum da, dar săptămîna viitoare?

Privirea lui deveni serioasă.

– Nu iau hotărîri prea uşor, Mic. N-aş fi venit aici dacă nu m-aş fi gîndit la asta foarte bine. La naiba, asta-i tot ce-am făcut săptămîna trecută.

Ea continuă să rămînă neîncrezătoare, iar el vorbi din nou:

– Tu eşti singura persoană care m-a iubit vreodată pentru ceea ce sînt. În afară de mama, adăugă el rîzînd încet, dar asta era datoria ei. Şi ştiu că tu mă iubeşti, Mic.

Îi zîmbi cu tandreţe, cu ochii lui negri, plini de căldură.

– Înainte de a apărea tu, nu credeam că merit să fiu iubit. Credeam că sînt un nimeni şi eram speriat că tu vei afla cît de neînsemnat sînt ca persoană, dacă am să te las să te apropii prea mult de mine.

– Oh, Gator.

Ea simţi cum i se umple inima de iubire, ştiind

cît de greu îi venea să-i spună asemenea lucruri despre el însuşi.

– Niciodată n-am avut o părere prea bună despre mine. Nu contează de ce, dar niciodată nu m-am simţit la înălţime. Acesta e motivul adevărat pentru care n-am vrut să fiu şerif. Am fost flatat cînd mi s-a cerut acest lucru deşi mi-era teamă că îi voi dezamăgi. Mi-era teamă că nu voi putea fi la fel de bun ca tatăl meu. Acum îmi dau seama că trebuie să fiu doar eu însumi.

Ridică din umeri şi-i zîmbi cu colţul gurii.

– Cred că dacă tu mă iubeşti nu se poate să fiu un om chiar atît de rău.

Michelle era clar mişcată de mărturisirea lui.

– Asta înseamnă că ai să-ţi păstrezi funcţia?

– Încep cursurile de pregătire de luni.

Ea clătină din cap, uluită de veste.

– Sînt foarte mîndră de tine, Gator.

El se întrebă dacă ea realiza cît de mult însemnau aceste cuvinte simple pentru el.

– Vreau ca tu să fii alături de mine, Mic, spuse el cu blîndeţe. Am venit să-ţi ofer un serviciu şi o cerere în căsătorie.

Michelle nu se aştepta la aşa ceva.

– Zău?

Gator încă se simţea nesigur.

– Poate că ai vrea să afli mai întîi de serviciu. E

vorba să lucrezi cu un grup de tineri, pe care îl voi organiza de îndată ce voi putea stoarce ceva bani de la zgîrciţii ăia de la primărie.

Ea dădu din mînă în semn de protest.

– Cred că aş vrea mai întîi să aud ceva despre cererea în căsătorie, dacă nu te superi.

El zîmbi, aproape cu timiditate.

– Vreau să fii soţia mea, Mic, spuse el, abia ţinîndu-şi respiraţia în aşteptarea răspunsului. Înţeleg că-ţi trebuie timp să te gîndeşti.

Ea continuă să-l privească stupefiată, aşa încît el continuă:

– Nu-mi pasă unde vom locui, atîta timp cît vei fi de acord să ne petrecem weekend-urile în casa plutitoare. Dar poţi să ai casa ta şi straturile tale de flori şi toate lucrurile astea care plac femeilor. Te iubesc, Michelle. Din toată inima, adăugă el solemn.

Dintr-o dată Michelle se află în braţele lui, cu umerii scuturaţi de rîs. Gator zîmbi, apoi îi acoperi rîsul cu buzele lui.

– Asta înseamnă da? întrebă el cînd îşi ridică capul.

– Da! strigă ea, încîntată.

– Şi ai să mă aştepţi cît fac cursul?

Înainte ca ea să poată răspunde el adăugă:

– O să te pot vedea la sfîrşit de săptămînă şi

durează doar şase săptămîni. Asta o să-ţi dea timp să te gîndeşti dacă vrei să lucrezi cu copiii ăia sau dacă vrei să faci ceva la spitalul de lîngă Lizard Thicket.

Ridică din umeri.

– Sau poate că vrei să te odihneşti doar o vreme, zăcînd goală în casa mea plutitoare şi făcînd copii. Avem mult timp de recuperat, iubito.

Ea dădu din cap, incapabilă să-şi desprindă ochii de pe chipul lui. Părea la fel de radios ca oricare alt bărbat aflat în situaţia lui.

– Cincisprezece ani, mai exact, spuse ea. Abia aştept să începem.

El o sărută tandru, strîngînd-o la piept.

– Următorii cincisprezece ani vor fi cei mai fericiţi ani din viaţa ta, Mic. Am să fiu un soţ bun.

– Ştiu asta, Gator. Să ştii că deja eşti un om bun.

– Să-mi spui mereu asta, iubito. Şi să-mi spui mereu cît de mult mă iubeşti şi cît de mult ai nevoie de mine. Nu cred că am să mă plictisesc vreodată să aud aşa ceva.

O sărută din nou. Şi apoi iarăşi, pînă cînd răsuflarea lor deveni fierbinte şi întrebătoare. Suspinele de plăcere li se amestecară în liniştea încăperii.

Michelle se desprinse de buzele lui.

– N-ar trebui să le spunem mamei tale şi bunicii mele?

El reflectă o clipă la întrebarea ei.

– Poate că ar trebui să aşteptăm şi să le spunem personal. Ele nu se aşteaptă la aşa ceva. Nici nu cred că au bănuit vreo clipă că noi eram atraşi unul de celălalt.

– Va fi un şoc pentru ele, sînt sigură.

El dădu din cap.

– O să le luăm uşor, să încercăm mai întîi să le obişnuim cu ideea.

Michelle îşi împleti mîinile după gîtul lui.

– Şi să le facem să vadă singure mai întîi, nu?

Gator zîmbi şi o ridică în braţe cu uşurinţă.

– Avem destul timp să le spunem. Dar acum trebuie să ne gîndim la recuperarea timpului pierdut. Poate dacă ne străduim suficient...

Michelle se cuibări la pieptul lui în timp ce Gator o duse în dormitor.

Sfîrşit

Asprul și neliniștitul șerif...

Cînd Gator Landry vine s-o avertizeze pe bunica ei că se apropie un uragan, lui Michelle Thurston i se taie răsuflarea.

Pe el, nimeni nu-l făcuse să creadă că este demn de iubire, pînă la ea.

Pe ea, nimeni nu a făcut-o să trăiască asemenea emoții adînci.

El era mai periculos decît furtuna, deoarece de furtună ar fi putut să se apere, dar nu de farmecul lui tulburător...

Lei 3900